

Miêu Mẽ Bất Phát Uy

Contents

Miêu Mẽ Bất Phát Uy	1
1. Chương 1: Luyện Huỳnh Con Mèo Nhỏ	2
2. Chương 2: Loài Người Là Đáng Ghét Nhất!!!	4
3. Chương 3: Đáng Yêu Tiểu Nãi Miêu Cầu Nuôi Con Nuôi (tạm Dịch: Mèo Sữa Đáng Yêu Cầu Được Nhận Nuôi)	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6: Biển Lớn	14
7. Chương 7: Chiết Cánh Thiên Sứ (tạm Dịch Là Thiên Sứ Bị Cắt Cánh)	16
8. Chương 8: Biển Thành Hình Dạng Con Người	19
9. Chương 9: Ca Ca Người Tên Là Gì?	21
10. Chương 10: Con Mèo Nhỏ Vui Đến Quên Cả Trời Đất!	23
11. Chương 11: Xã Hội Loài Người, Không Cần Phải Thực Đẹp A!!!	26
12. Chương 12: Trong Lòng Khả Nhân	28
13. Chương 13: Quần Bò Thương Động (quần Bò Bị Rách)	30
14. Chương 14: Phần Nhân Ăn Lão Hồ [A?]	33
15. Chương 15: Mạnh Hạ Thanh Bị Bại Lộ	36
16. Chương 16: Gạt Người Là Con Chó Nhỏ!	38
17. Chương 17: Mãnh Hồ Biện Hao	40
18. Chương 18: Gặp Người Mới	42
19. Chương 19: Đại Vương, Yêu Lực Của Người Làm Sao Lại Bị Ngâm Nước?	45
20. Chương 20: Năm Ngàn Năm Yêu Lực	47
21. Chương 21: Mao Thư Trần	49
22. Chương 22: Gặp Hoặc Không Gặp	52
23. Chương 23: Đột Phát Xuân Dục Sự Kiện [Thượng]	54
24. Chương 24: Đột Phát Xuân Dục Sự Kiện [Hạ]	57
25. Chương 25: Gặp Nhau	60
26. Chương 26: Chiếm Ca Ca Một Chút	62
27. Chương 27: Ta,... Chỉ Là Không Cần Người	65
28. Chương 28: Chủ Nhân Vẫn Là Chủ Nhân Thôi	67
29. Chương 29: Tiểu Mẽ Biến Thân	70
30. Chương 30: Chủ Nhân Ta Có Từng Nói Qua Ta Yêu Người Chưa?	75

Miêu Mẽ Bất Phát Uy

Giới thiệu

Edit: Tư NhiMèo tinh vượt ngàn dặm để đi tìm anh trai chỉ vì anh trai là người mình yêu, nhưng trên con đường gian k

1. Chương 1: Luyện Huynh Con Mèo Nhỏ

Nghe nói trên đời này có những người được gọi là “Đứa trẻ khác người”. Thành tích của những “Đứa trẻ khác người” so với người đều tốt hơn, so với người cũng xinh đẹp hơn, tính cách cũng hào phóng hơn người, đối với người già cũng hiếu thuận hơn người. Thôi, tránh so sánh nhiều... Nói tóm lại người chỉ cần biết cái gì cũng tốt hơn người là được rồi.

Nhưng Mao Tiểu Mễ lớn như vậy — nó năm nay được một trăm cái tuổi, chính trực, hoạt bát, thông minh, đáng yêu một con mèo tinh — còn chưa gặp hơn một người được gọi là “đứa trẻ khác người”.

— bởi vì “đứa trẻ khác người” từ miệng người ta nói ra chính là ca ca của nó.

Nó từ nhỏ đã nghe những lời lải nhải của các cụ già trong tộc mà lớn lên: Cái gì mà “Ca ca người không đến 50 tuổi đi học hội phát yêu lực đạn”, cái gì mà “Thời điểm ca ca người được một trăm tuổi đã có thể dẫn động thiên lôi”, lại giả như “Thời điểm ca ca người được hai trăm tuổi, đã có miêu mẫu muốn được gả cho hân mà chuyển đến thôn”..... Nếu đổi lại là một đứa nhỏ khác, trước những lời nhận xét đó, khẳng định sẽ có bóng ma trong tâm lý. Tỉ như sẽ nói chán đời này, làm cái gì phản nghịch này... Nhưng Mao Tiểu Mễ lại vì những lời lải nhải đó mà cư nhiên trở thành một fan lớn của anh trai mình, biến thành một “cái đuôi nhỏ” chân chính, ca ca nó đi nơi nào, nó liền bám theo tới nơi đó.

Trên thực tế, yêu tinh ở trong tộc tồn tại rất ít cái gọi là có cùng huyết thống, máu mủ ruột già. Mượn lời của miêu yêu mà nói, một trăm con mèo nhỏ được sinh ra, cũng không nhất định có được một con mèo mới sinh có được linh trí. Thời điểm một con mèo tinh có thể tu thành hình dáng con người, thì cha mẹ nó, huynh đệ tỷ muội của nó đã sớm biến thành phân hóa học làm tốt đất cho một góc nào đó rồi! Mà nhóm miêu yêu này cũng sẽ không tốn một giọt nước mắt cho cái việc gọi là sinh lý tử biệt với người thân của nó đâu.

Bởi vì bọn chúng tin tưởng rằng, bọn chúng nguyên bản đã thoát ly khỏi tộc mèo, chỉ những con mèo cùng có yêu lực mới thực sự là người thân chân chính của nhau.

Sẽ có người muốn hỏi, yêu tinh ở cùng yêu tinh, đứa nhỏ được sinh ra cũng có khả năng không phải là yêu tinh ư?— thiên đạo luân chuyển, sinh con để duy trì sự cân bằng, đó chẳng phải là chuyện dễ dàng? Haiz.... Một cặp yêu tinh mỗi ngày “làm”, hàng đêm “làm”, một năm nằm ở trên giường cũng chỉ có “làm”, “làm” đến không bước xuống giường, cũng chưa chắc đã có thể sinh được một đứa nhỏ!

Đương nhiên, nếu nó cùng với một chủng tộc khác kết hợp thì chuyện mang thai sinh con liền đơn giản hơn rất nhiều. Nhưng là có yêu tinh nào lại có thể hạ thấp mình, liền tùy tiện đi coi trọng một con người? Và bao giờ mới có một con người liền tùy tiện muốn cùng yêu tinh ở cùng một chỗ?

Vì vậy nha, tỉ lệ sinh đẻ ở yêu tộc thể nhưng lại rất thấp rất thấp nha.

Dưới tình huống như vậy, tự nhiên là hai con mèo cùng độ tuổi, có sở thích hứng thú giống nhau liền kết tinh huynh đệ hoặc tỉ muội với nhau, nếu tuổi tác chênh lệch nhiều liền nhận làm cha mẹ. Đó là cách “cha mẹ” dạy “con cái” tu luyện công pháp, “Huynh đệ tỷ muội” thì cùng nhau thảo luận, nhờ đó mà làm cho yêu tộc từng chút từng chút một lớn mạnh lên đó.

Giống như Mao Tiểu Mễ, nó là được ca ca Mao Thư Trần nhặt ở bên xác một con mèo hoang về. Mao Thư Trần nói, lúc ấy cậu cũng là chạy đi linh tinh, khi đi ngang qua nơi đó thì ngoài ý muốn, trong không khí lại cảm nhận được hơi thở bất thường của Mao Tiểu Mễ, cẩn thận tìm kiếm một hồi, mới phát hiện một con mèo nhỏ bần thủ, đã bị đói đến sắp tắt thở— chính là nó nha. Bởi vì khi mới sinh ra cơ thể đã nhỏ yếu, cho nên Mao Tiểu Mễ bị những mèo con cùng lứa đẩy ra ngoài, một ngụm sữa mẹ cũng không được uống, thiếu chút nữa là đã đi gặp mặt diêm vương điểm danh rồi.

Mao Thư Trần lại phát giác ra Mao Tiểu Mễ có tư chất thiên tiên, liền mang nó trở về miêu tộc, bởi vì tuổi cũng không hơn nhiều [chỉ hơn có 125 tuổi thôi mà], cho nên không cần nhận cha con làm gì, nhận làm đệ đệ là được rồi.

Mao Thư Trần như vậy liền vừa là anh trai lại vừa như một người cha, đem hết tâm sức của mình ra mà dạy bảo Mao Tiểu Mễ. Mao Tiểu Mễ cũng không không làm cậu thất vọng, từ một mèo con đói sữa nhỏ gầy lớn lên thành một cái đại soái ca (anh chàng đẹp trai), năm được sáu mươi tuổi liền có thể biến thành hình người, chính là so với Mao Thư Trần chỉ chậm hơn mười năm thôi.

Chớp mắt một cái đã vài chục năm trôi qua, Mao Tiểu Mễ nghĩ rằng chính mình sẽ rất khoái hoạt khi cùng ca ca Mao Thư Trần vĩnh viễn ở nơi thâm sơn cùng cốc luyện công, chơi đùa, liền như vậy nhanh chóng trải qua một đời. Nhưng ngay tại thời điểm đó, ca ca lại nói với nó rằng ca của nó sẽ rời đi.

Tin tức này chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang: Nó từ trước cho tới nay luôn ý lại ca ca, nay ca ca cư nhiên một mình đi đến nhân loại, đem nó mới được một trăm tuổi phó thác cho tộc trưởng! Mà lý do chính là như thế này: “Ở nơi núi sâu mãi sẽ sinh ngốc, nghĩ muốn đến nhân gian một chuyến ngắm phong cảnh. Người còn quá nhỏ, thế giới bên ngoài lại rất nguy hiểm, không thích hợp cho người đi cùng.”

Nó liền kêu khóc, nháo loạn lên, nhưng Mao Thư Trần lại chính là chỉ vỗ vỗ đầu của nó, sau đó dùng giọng điệu thất vọng nói: “Ta vốn nghĩ người đã trưởng thành thành một tiểu nam tử hán rồi, như thế nào còn khóc lóc đến nước mắt nước mũi tèm lem như vậy?”

Nó vội vàng ngừng khóc ngay lập tức, giơ tay kéo lấy vạt áo Mao Thư Trần: “Ca, nếu mỗi buổi sáng đệ còn nháo đòi uống hoa hồng lộ, có phải hay không ca sẽ đem đệ tặng cho người ta?”

Mao Thư Trần nở nụ cười: “Ca như thế nào có thể đem người tặng người ta? Ca chỉ là đi ra ngoài một khoảng thời gian thôi, ngắn thì khoảng mười năm sau, dài thì khoảng năm sáu mươi năm sau cũng sẽ trở về mà. Người ở nhà nên chuyên tâm luyện công, ca sau khi trở về còn muốn kiểm tra pháp thuật của người nha.” Nói xong, Mao Thư Trần kiên quyết đem bàn tay nòn nộn đang nắm góc áo mình của Mao Tiểu Mễ gạt trượt xuống dưới, sau đó dứt khoát xoay người bước đi.

“Ca.....” Mao Tiểu Mễ nhìn theo bóng dáng của Mao Thư Trần gọi một tiếng, để mặc cho gió thổi khô nước mắt trên hai má.

“Ca..... Người thật sự là rất đẹp trai mà!!!!”

Chỉ nhìn thấy trong mắt của Mao Tiểu Mễ vô số tim hồng bay a bay a, hai tay nhỏ chấp lại phùng ở trước ngực, bộ dạng như vậy có bao nhiêu giống một cô gái nhỏ đang nhìn người mình si mê...

Tộc trưởng đứng ở phía sau đang chuẩn bị nói lời an ủi nó liền bị trượt chân, suýt chút nữa là đã bị ngã sấp mặt xuống đường rồi mà còn cố nói: “Ai ai ai... Đây Mao Tiểu Mễ, yêu ca ca của mình là không tốt đâu... chuyện đó khi nào tốt...”

=====

“Không — thể — nhịn nữa!!!!!!!!!!”. Mao Tiểu Mễ -đã được 125 tuổi rồi nha- vỗ mạnh xuống bàn đứng lên. Một chương đánh xuống vừa rồi thiếu chút nữa là làm đổ cả bàn cơm chiều mất rồi.

Tộc trưởng Miêu tộc với bộ râu rậm rạp nâng lên mí mắt, cho nó một cái nhìn lạnh lẽo, sau đó tiếp tục cúi đầu nhắm đĩa thịt bò trước mặt.

“Tộc trưởng, ta muốn đi tìm ca của ta!!!!” Mao Tiểu Mễ nắm chặt tay phải, chân trái đặt trên ghế tựa, cái đuôi phía sau dựng thẳng lên chỉ trời, trong mắt là một ngọn lửa rực cháy, tư thế chính là một bộ dạng nếu người không đồng ý nó liền sẽ liều mạng.

Ai ngờ, tộc trưởng đại nhân cư nhiên không một chút chần chờ, nói với nó: “Có thể a.”

“Tộc trưởng, ta biết người sẽ không đồng ý, nhưng là..... Cái gì? Người đồng ý?!!” Nguyên bản đã chuẩn bị một rổ từ để nói trong trường hợp không được đồng ý, Mao Tiểu Mễ lúc này không thể tin được, đem mắt mèo của mình mở lớn, kinh ngạc nhìn vị tộc trưởng đang ngồi trước mặt. Uy uy uy, tộc trưởng, người không phải là sau khi nghe như thế thì nên lời ra một đồng lí do để ngăn cản ta mới đúng hay sao? Không thể khinh địch như vậy, dễ dàng cho phép mình đi như vậy, trong lời nói giống như là có âm mưu cái gì đó... giống như

“Ta còn đang tự hỏi, không biết chừng nào thì người sẽ nói người muốn đi đến nhân loại để tìm ca ca người”. Tộc trưởng lão thần một bên nói chuyện, một bên dùng đôi đũa gấp lấy một cái đầu cá, bỏ nó vào cái bát

của mình. “Lúc ca ca người đem người giao phó cho ta, ta đã biết người sẽ không thành thành thật thật ở nhà ta ngây ngốc mãi... Chẳng qua, ta nghĩ người đến mười năm liền không nhận được, không nghĩ đến tới tận hôm nay người mới nói là phải đi đó.”

Mao Tiểu Mễ ghen hòng nhìn trần trời, mười năm trước quả thật có một đoạn thời gian dài nó luôn nghĩ đến việc đi tìm ca ca của nó, nhưng vì nghĩ đến pháp thuật của chính mình luyện còn chưa thành, chỉ sợ tộc trưởng sẽ không cho đi, cho nên mới áp chế phiền não ở trong lòng xuống, khổ luyện trong vòng mười năm, tự thấy khả năng bảo vệ chính mình cũng không thành vấn đề rồi, mà nỗi lòng muốn đi tìm Mao Thư Trần càng ngày càng thôi thúc, thế nên trong bữa ăn mới đem việc này nói ra. Lại không nghĩ rằng..... Cư nhiên không nghĩ đến việc này lại được chấp thuận một cách nhẹ nhàng như vậy. Vậy.... mười năm nay nó nhẫn nại làm một tên ngốc như vậy rốt cuộc là để làm cái gì a?

Tộc trưởng đã đem cái đầu cá giải quyết sạch sẽ, sau đó buông bát cơm, một bên lấy khăn lau sạch miệng, lúc này mới đưa mắt nhìn Mao Tiểu Mễ một phen: “Đi tìm ca người, không thành vấn đề. Nhưng người cũng biết, nhân loại có rất nhiều người không biết đến sự tồn tại của yêu tộc chúng ta. Vì vậy, sau khi rời khỏi đây, trừ khi bắt buộc, nếu không người không được sử dụng đến yêu lực. Cho dù muốn sử dụng cũng không được đứng trước mặt của loài người bình thường sử dụng.....”

“Được rồi được rồi, ta biết mà!” Mao Tiểu Mễ lấy tay bịt lỗ tai mèo vĩnh cao của mình: “Ta – Mao Tiểu Mễ sao có thể ngu ngốc như vậy? Ngài còn muốn nói thêm gì đi nữa, lỗ tai của ta đã nhanh bị chai rồi!”

Tộc trưởng thấy hần như vậy thì không còn cách nào khác, lắc đầu, quên đi, con cháu có phúc của con cháu, Mao Tiểu Mễ này cũng rất thông minh mà, chắc cũng không đến nỗi bị nhân loại lừa, chẳng phải sao?

Sáng sớm ngày thứ hai, Mao Tiểu Mễ vô cùng cao hứng thu lỗ tai và cái đuôi của mình lại, biến thành một thiếu niên nhân loại bình thường, mặc tộc trưởng đang nhét vào tay mình vàng lá, bạc thỏi, lòng nó vô cùng cao hứng, mắt nhìn về bốn hướng đầy chờ mong vào thế giới nhân loại rất xa lạ kia....

2. Chương 2: Loài Người Là Đáng Ghét Nhất!!!

Mao Tiểu Mễ ôm hai chân ngồi ở một góc sáng sủa trong công viên, đôi mắt mèo tuôn ra từng giọt từng giọt nước mắt thật to, theo hai gò má chảy xuống dưới.

Nó cúi đầu yên lặng khóc, cơ thể nhịn không được run lên từng đợt, hai tay không rảnh rỗi mà vật cõ đại ở cạnh chỗ ngồi, cái vẻ này với kiểu một con mèo nhỏ đang tức giận, giờ móng vuốt cào cào cõ có bao nhiêu là giống nhau.

“Loài người xấu xa, loài người thối nát, loài người đại xấu xa, loài người đại thối nát.....” Mao Tiểu Mễ vừa thấp giọng chữ rủa, vừa khóc nức, có phần thở không thông.

Chuyện tốt này đều do con người xấu xa, tồi tệ mà ra cả!!! Nhớ lại những chuyện đã gặp phải đêm qua, nó lại không thể nào ngừng khóc được....

Nó sáng sớm đã xuất phát từ ngọn núi mà yêu tộc sống, đi miết ba ngày mới đến được thế giới loài người. Lúc vào đến được thành phố đã là buổi tối, kết quả hần lại có phát hiện đáng kinh ngạc: con người và hần mặc hoàn toàn không có giống nhau! – Các cô gái ở đây mặc váy ngắn, để lộ thật cao cái bắp đùi trắng nõn, dưới chiếc áo khoác ngắn như cái yếm lộ lộ những bộ ngực cao ngất – làm cho mặt nó đỏ bừng, không dám nhìn lâu; Ở nơi này nam nhân mặc áo ngắn tay, quần cũng không dài đến đầu gối, ngồi ở trên vỉa hè, ăn cái đồ ăn mỹ vị gì đó có tên là “Thịt dê xiên”, vui vẻ uống bia.

Nhưng chính nó thì như thế nào?

Mao Tiểu Mễ tự nhìn quần áo trên người: Bên ngoài khoác một cái trường bào, mái tóc thì được dùng dây buộc thành một cái búi tóc to ở đằng sau. Bộ dạng quái thật. Nếu không phải lúc nó đến trong thành là buổi tối, nó hoàn toàn có thể thu hút một đám đông “vây xem”.

Hơn nữa Mao Tiểu Mễ lại nấp ở chỗ tối lén lút quan sát nhóm người này, thế nên mới phát hiện thêm một điều rằng ngay cả tiền của nó cùng tiền họ cũng không giống nhau. Khi nó xuất môn, tộc trưởng còn tỏ ra rất đau lòng mà dúi vào tay nó hai loại kim loại sáng bóng, nó được tộc trưởng bảo cho biết rằng đó là tiền, có thể dùng nó để mua thứ này thứ kia. Nhưng là những người này đâu có sử dụng loại tiền đó đâu, họ chỉ cần dùng mấy tờ giấy mỏng manh là có thể đổi được xiên thịt rồi mà. Nó nuốt lấy ngụm nước miếng chảy ròng.

Nó biết chính mình mặc quần áo thực lạ mắt đi, nên chỉ dám ẩn ở một góc tối, trong lòng trăm ngàn rối rắm. Nhưng nó rất thông minh nên lập tức hiểu được vấn đề — quần áo của mình nhất định là đã lỗi thời rồi! Nghe nói lần đến nhân gian gần đây nhất của tộc trưởng đã là chuyện của một trăm năm trước. Từ đó mà suy, quần áo của nó hiện tại cũng khẳng định là của một trăm năm trước lưu lại rồi, đều đã thành đồ cổ hết! Nó oán hận dậm chân một cái, trong lòng còn thầm oán ca ca tại sao mỗi năm khi viết thư về cho nó không chịu kể nhiều chuyện về thế giới của nhân loại hơn? Hại nó hiện tại vô công rồi nghề bỗng làm trò cười cho thiên hạ.

Cẩn thận quan sát thêm một lần, nó lại phát hiện vấn đề mới – hóa ra nhân loại trừ bỏ tiền giấy còn dùng một mảnh kim loại có hình tròn tròn màu bạc mà từ cuộc trò chuyện của họ có thể biết cái loại đó được gọi là “Tiền xu”. Một cái tiền xu màu vàng bằng 5 hào tiền giấy, một cái tiền xu màu bạc là 1 hào tiền. Mười cái tiền xu màu bạc là một đồng, mà một đồng vừa vặn là giá của một xiên thịt dê.

Mao Tiểu Mễ nuốt nuốt nước miếng, từ trong cái túi hành lí lấy ra cái túi tiền mà tộc trưởng đã đưa cho nó. Nó cẩn thận dốc nhẹ một cái, phát hiện có mười miếng vàng lá, 50 thỏi bạc.... Hắn thấy màu vàng của tiền xu cùng màu vàng của vàng lá trông khá giống nhau nha, không biết có phải hay không là cùng một loại?

Nghĩ đến liền làm, nó lén lút bước đến sau gian hàng bán thịt dê xiên, một tay lấy ra hai miếng vàng lá, một tay chỉ về phía xiên thịt dê. Nó dùng thanh âm nhỏ nhỏ hỏi: “Này... Cái này..... Có thể hay không đổi được đồ ăn?”

Lão chủ kia thấy nó hành động lén lút như vậy, lại ăn mặc như vừa từ phim trường chạy ra, cho nên ban đầu còn tưởng rằng nó muốn gây rối, chính là khi gã đem ánh mắt mình nhìn về phía hai mảnh vàng miếng thì mắt ngay lập tức tỏa ra ánh sáng.

Gã nhanh tay giật lấy miếng vàng lá, cẩn thận lật xem một chút, xác nhận cái cầm trong tay với cái dây chuyền đang đeo trên cổ vợ lão là cùng một loại. Ngay tức khắc, cặp mắt gian tà híp lại thành một đường: “Đương nhiên, đương nhiên là có thể mà!”.

Gã lúc này cũng cố không quan tâm tới việc Mao Tiểu Mễ sao lại mặc kì quái như vậy, gã đem hai miếng vàng lá bỏ vào cái túi tiền đeo trước mặt, một tay liền vợ lấy hơn mười xiên thịt dê nhét vào tận tay Mao Tiểu Mễ.

Mao Tiểu Mễ mở lớn hai mắt nhìn, trong lòng cực kì vui vẻ: Ai u, thật không nghĩ tới hai cái lá màu vàng này lại giá trị như vậy, chỉ với hai miếng vàng mà đổi được những mười xiên thịt dê, nó vốn nghĩ chỉ có thể đổi được một xiên thôi nha!

Nó vô cùng vui vẻ, giơ lên những xiên thịt dê còn vương mỡ hương phấn bước đi khỏi hàng thịt xiên, hơn nữa nhìn vào mặt tâm lý mình được lời từ con người làm cho nó càng thêm cao hứng mãi không thôi.

Cứ như vậy, Mao Tiểu Mễ cả đêm đi từ đầu đến cuối con phố ăn vặt, đem tiền tiêu như nước cho mấy cái quán ở đây. Nó đem tiền trên người cống hết cho thịt dê xiên, cho gói nước sốt gà, ma lạt năng* cấp tiên tử*... Chờ cho đến khi Mao Tiểu Mễ lại theo bản năng cầm lấy túi tiền dốc mới phát hiện đã chẳng còn gì vương ở tay nữa rồi.

Đến tận lúc này, Mao Tiểu Mễ mới phát hiện mình hình như mới tiêu “một chút” mà sao đã “nhanh” như thế hết tiền? Cự nhiên đem tiền tộc trưởng cấp cho dùng một năm trong một đêm đã đem tiêu hết sạch! Nhưng cho đến lúc này nó vẫn không cảm thấy có vấn đề gì cả, dù sao nó cũng là Mèo tinh, không ăn cơm vẫn là chịu được, chính là trong lòng vẫn không tránh khỏi oán thầm tộc trưởng. Như thế nào lại chỉ cho nó một chút tiền cón con như vậy?

Ôi chào! Chỉ trong vòng trăm năm giá cả hàng hóa đã chênh nhau thật nhiều mà!

Chờ cho đến khi chợ đêm đóng cửa, Mao Tiểu Mễ tùy tiện liền tìm một cái gò nhỏ nhô lên khỏi mặt đất, cũng không sợ áo khoác trên người bị dơ, cứ như vậy ôm một cái bụng đã đánh chén đến no nê cùng nụ cười tươi tiến vào mộng đẹp.

Sang buổi sáng ngày thứ hai Mao Tiểu Mễ biết được chân tướng –

Khi những tia nắng ấm của sớm mai ôn nhu vuốt ve lên đầu của Mao Tiểu Mễ, nó từ trong những giấc mơ ngọt ngào bừng tỉnh, sau đó thoải mái mà nằm trên mặt đất vươn mình một cái “Ôi cái eo lưng”, mà tại ngay một góc nhỏ phía sau, thanh âm hai người đang bàn luận, trêu tức nhau vang lên.

“Ngày hôm qua cái tên mặc trường bào kia, còn giữ mái tóc của kẻ ngốc đến quầy hàng của người hả?”

Vừa nghe đến câu này, Mao Tiểu Mễ theo bản năng cúi đầu nhìn qua bộ dạng của chính mình, trong nháy mắt liền xác định được bọn họ là đang nói đến nó. Nhưng là..... Vì cái gì mà người này khi nói về nó, giọng lại mang đầy sự ác ý như vậy? Rõ ràng ngày hôm qua, người ở phố này đối với nó đều siêu cấp tốt đẹp mà, khi nói với nó giọng cũng thập phần hòa nhã cơ, vẫn đối với nó cười thật tươi nha... Tại sao vừa qua một đêm, đến sáng đã thay đổi nhanh như thế?

“Có thể không đến sao? Cái kia là người có tiền mà, còn không phải gian hàng nào nó cũng đến mua một lượt sao?”

Thanh âm người thứ hai vang lên: “Cũng không biết kẻ ngốc đó từ nơi nào mà đến đây a, bộ dạng trông như thể vốn rất tốt, chính là lại bị điên a. Tay cầm lấy vàng bạc mà đi đổi lấy thứ đồ ăn vặt... Thật là khờ chết mà!!!!”

Người thứ nhất lại nói: “Ha ha, cũng không phải là... Nó nghĩ mình từ phim trường chạy ra... Nó đang nghĩ mình đang quay phim ở đâu chắc?”

“Thiệt, quay phim mới không tìm đến cái loại ngu ngốc như nó!!”

Đến lúc này Mao Tiểu Mễ mới hiểu được, nguyên lai chính mình bị bọn người kia cho rằng là kẻ tiêu tiền như rác. Đây còn không phải nó đã đánh giá miếng tiền vàng kia quá thấp sao? Thối bạc kia so với suy tính của nó hẳn cũng là đáng giá hơn rất nhiều đi? Nếu không những người này sẽ không mang khuôn mặt cười tươi cho nó nhìn. Trước mặt thì tươi cười với nó, sau lưng lại mắng nó ngu ngốc!

Mao Tiểu Mễ hẳn thuận lợi sống qua 125 tuổi –nó vẫn tự hào mình là đứa trẻ thông minh nhất của Miêu tộc, có nghĩ cũng không nghĩ đến nó vừa mới bước chân vào xã hội loài người đã bị bọn người xấu lừa cho một vỏ, học phí cho bài học này quả là không hề thấp a!

Đến bây giờ thì nam tử hán Mao Tiểu Mễ sụp đổ, không nghĩ tới sẽ bị mấy kẻ tham lam ở nơi xa lạ này làm cho phải khóc thầm. Nó đứng lên, một bên lau nước mắt một bên nghiêng ngả lão đảo chạy qua cái ngõ nhỏ, khi chạy qua chỗ hai tên chủ sạp hàng tham lam tối qua, hẳn khóc nức nở hét lên: “Loài người, ta đã nhìn sai người!!!!”. Sau đó không đợi hai người kia phản ứng, nó nhanh chóng chạy vượt qua.

Từ ngã tư đi xuống đường phố, có một cái công viên nho nhỏ. Bất quá công viên hơi nhỏ nhưng hoàn hảo có đủ mọi thứ, bên trong không chỉ có mấy loài hoa cỏ, còn có vài thiết bị tập thể dục đơn giản cho người già và trẻ nhỏ chơi đùa, tập thể dục. Nhưng do vừa bị đả kích nên Mao Tiểu Mễ như thế nào có tâm trí mà để ý đến điều này chứ? Nó tùy ý tìm một bãi cỏ nhỏ, ôm hai chân ngồi xuống, hờn phách không biết đã lạc đến nơi nào rồi! Vừa nức nở khóc vừa ngẫm nghĩ đến những trải nghiệm của ngày hôm qua, trong lòng lại đem nhân loại ra mà mắng thêm lần nữa.

Nhưng tốt xấu gì miêu tinh cũng là đứa nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, ngồi khóc hơn mười phút, Mao Tiểu Mễ liền ngừng bật tiếng khóc, sau đó dùng hai nắm tay nhỏ của mình dụi dụi mắt. Nó đã nhận ra để mà có thể tồn tại ở thế giới loài người, thì kiến thức của nó về nhân loại thực sự là quá ít, khẳng định là sẽ rất khó khăn. Rơi vào hoàn cảnh này, tuy nó nghĩ chính mình sẽ không quá chật vật nghèo túng, nhưng hiện tại kiên cường chẳng phải sự lựa chọn tốt gì cho cam – nó vẫn là nên nhanh nhanh chóng chóng tìm ca ca mà ý lại thôi.

Trong tay nó có thư của Mao Thư Trần gửi về, trên đó ghi rõ địa chỉ nơi ở của Mao Thư Trần nha – mà nó đã sớm thuộc lòng rồi cơ –Thành phố A, đường Ánh Dương, phố Ánh Dương, khu số 5, tầng 3, phòng 1.

Nó vỗ vỗ mông đứng dậy, mở to đôi mắt đỏ lên vì khóc ngấm nhìn xung quanh một chút, liền phát hiện nơi công viên nhỏ mà nó đang đứng cứ nhiên ở trên đại lộ Ánh Dương. Nó vui đến độ co chân nhảy cao một hồi, trên khuôn mặt bầu nhố nhố lộ ra tia sáng như ánh mặt trời, lòng tràn ngập vui vẻ, chân theo hướng nhà của ca ca nó chạy miết.

Mọi người cho TN lỗi nhải một chút nha!

Xin lỗi mọi người, TN làm phiền một chút nha! Hôm trước TN vì chưa đọc tác phẩm đã edit nên đã gọi Tiểu Mễ là “hắn”... Nhưng vì TN đọc lại rồi, thấy để là “hắn” sẽ không thích hợp lắm nên TN đã đổi lại là “nó”.

Còn ở chỗ “Loại người là đáng ghét nhất” không biết có phải là đã bắt đầu vào chương 2 không nữa, vì bản QT của TN có một số không ghi chương... Thế nên TN cứ để đó trước nha. Khi nào biết chính xác TN sẽ sửa nha!

Hoa hồng lộ: Chắc là sương sớm đọng ở trên bông hoa hồng. Cái này, TN tra google không giỏi nên chỉ đoán theo cảm tính thế thôi. Tra từ điển Hán – Việt thì “lộ” trong câu này là “sương” nên TN mạn phép để vậy cho nó đỡ tối nghĩa nếu TN sai, mọi người chỉ bảo nha!

Còn Ma lạt năng và cáp tiên tử là hai món ăn vặt gì đó TN tra google và cả từ điển đều không ra, lại không có biết chữ Hán của hai món đó... Mong mọi người thông cảm nha!

3. Chương 3: Đáng Yêu Tiểu Nãi Miêu Cầu Nuôi Con Nuôi (tạm Dịch: Mèo Sữa Đáng Yêu Cầu Được Nhận Nuôi)

“Cái gì? Chuyển nhà?!!!!” Mao Tiểu Mễ chớp chớp ánh mắt, nhìn lão bà bà trước mặt, vì kinh ngạc mà lớn tiếng kêu lên.

Lão bà bà này tự nhận là người đã cho ca ca nó thuê nhà, nhưng vì con trai và con dâu của bà bà muốn dùng cái phòng này nên bà đã đem tiền phí thuê phòng một tháng trả lại cho Mao Thư Trần. Mao Thư Trần cũng không vì điều đó mà phàn nàn gì liền chuyển đi khỏi đây rồi.

“Hắn là ca ca ta đó!... Ca ca ta đã chuyển đến nơi nào rồi?!” Mao Tiểu Mễ vô cùng khẩn trương nhìn lão bà bà.

Lão bà bà liền trả lời: “Này bà bà ta nào biết? Ta bận rộn thu xếp hôn sự cho con trai sao còn có thể quan tâm tới chuyện này? Làm sao mà nhớ rõ được bác sĩ Mao chuyển nhà đi nơi nào chứ?”.

Hiện tại quan hệ giữa người với người ở nơi thành phố chính là lạnh nhạt, mỏng manh như vậy nha! Vốn là bà chủ nhà này cũng có số điện thoại của Mao Thư Trần, nhưng từ khi Mao Thư Trần chuyển đi, bà liền đem số điện thoại của anh ta xóa khỏi danh bạ, chẳng phải về sau cũng sẽ không bao giờ liên lạc với nhau nữa sao?

Bên cạnh đó, bà nhìn đến Mao Tiểu Mễ một thân trang phục kì dị, khuôn mặt hé lộ cũng thực là bẩn, chẳng có lấy một điểm giống Mao Thư Trần lưu loát sạch sẽ đó, chẳng có điểm nào làm bà có thể tin đây là em trai của bác sĩ Mao cả. Hơn nữa, nếu là em trai của Mao bác sĩ như thế nào có thể không biết đến nơi làm việc của anh trai mình? Thế thì trực tiếp đi đến bệnh viện để tìm bác sĩ Mao không phải tốt hơn sao? Ở đây quần lầy bà già này mà hỏi như thế làm cái gì không biết!

Lão bà bà không màng đến lễ tiết với Mao Tiểu Mễ, “Âm” một tiếng liền đem cửa đóng lại, thiếu một chút nữa thôi là cánh cửa đã đem cái mũi hắn đập bẹp rồi!

Mao Tiểu Mễ nhìn cái cửa phòng đóng lại trước mặt, nỗi lòng mong mỏi được gặp lại ca ca của nó liền theo đó mà tan biến. Đau buồn vô cùng, nó gần như đã có thể khóc thành tiếng..... Không, không được khóc, ca ca đã nói, nó đã là một cái nho nhỏ nam tử hán, làm sao có thể chỉ vì thế mà đã bị đá kích suy sụp?!!

Nó siết chặt hai bàn tay đã nắm thành quyền, cố gắng đem những giọt nước mắt nuốt vào trong, sau đó bước những bước thật vững chắc, đầy kiên định trên cầu thang xuống lầu 1. Mao Tiểu Mễ nó cũng chẳng phải một quả trứng non mềm, hiện tại nó tuyệt đối sẽ không mang theo sự thất vọng và u ám như thế này mà quay về ngọn núi của Miêu tộc! Ngay cả khi nó cảm thấy bất lực, không nơi nương tựa trong thành phố xa lạ của con người, nó vẫn tin tưởng, bằng năng lực của bản thân nhất định nó có thể tìm được ca ca của nó.

=====

..... Nhưng... biết bắt đầu tìm từ đâu bây giờ?

Mao Tiểu Mễ lại tìm đường về chỗ công viên kia, trên người đã bẩn giờ lại còn bẩn hơn nữa. Hiện tại càng giống người bị bệnh thần kinh hơn! Nó ôm chân ngồi phịch xuống đất, xung quanh liền không ai dám bước lại gần. Nó tự biết bộ dạng của mình bây giờ khẳng định là rất khủng bố! Vốn lúc ở Miêu tộc bộ dạng nó ó bao nhiêu đẹp a, người gặp người thích a. Hiện tại nhìn xem, nó với một kẻ ăn mày có chỗ nào khác nhau đâu... Nhưng trên người nó lúc này một đồng chinh cũng không có, cũng chẳng cách nào để làm cho cơ thể của chính mình trở nên sạch sẽ, muốn có mấy bộ quần áo bình thường cũng sẽ phải tìm mới được, khẳng định sẽ không có ai nguyện ý giúp đỡ nó đâu.

Nó năm nay mới được có 125 tuổi – vẫn là một đứa nhỏ thôi mà, còn chưa có học được cái pháp thuật gì mà dùng tay gấp giấy để truy tìm người nha. Nếu nó có thể luyện tập thêm 20, 30 năm nữa liền có thể thành công. Học được cái kia là có thể tìm được người muốn tìm a. Chỉ cần gấp gấp giống gấp một ngàn con hạc giấy gì đó, là có thể theo những con hạc giấy đến chỗ ca ca nha. Ai, sớm biết rằng thế này liền ở trong núi ngậy ngốc thêm 20 năm.... Không không không. Mới không như vậy!!

Mao Tiểu Mễ liều mạng lắc đầu, muốn đem cái suy nghĩ khủng bố đó đá văng khỏi đầu. Nếu nó đã ra ngoài, liền phải quyết tâm, mới không có làm ra hành động quay về nhà khi chưa tìm được anh trai!! Loại suy nghĩ nản chí này vạn vạn lần không được nghĩ đến nữa!

Nó một bên tự bơm hơi an ủi, nâng tinh thần của mình lên, một bên đầu óc linh hoạt suy nghĩ lại cách hỏi đường một lần nữa.

..... Nói đến đây, nó quả là có sự hiểu biết về thế giới nhân loại quá ít. Nhưng chỉ cần nó có thể tại xã hội loài người sống thêm một thời gian nữa, nói không chừng đến lúc đó có thể lợi dụng nhân loại mà có cách chính mình tìm được ca ca. Thậm chí còn có thể gặp được các đại yêu tinh lợi hại hơn nó, kính nhờ họ giúp nó tìm ca ca.....

Nhưng..... làm thế nào mới có thể trong xã hội loài người sống tiếp thêm một đoạn thời gian nữa? Không lẽ nó sẽ phải sống trong bộ dạng nghèo túng như lúc này mãi?

Mao Tiểu Mễ tự nhìn chính mình, thở dài a.

Mà đúng lúc này, giọng nói gấp gáp của một người phụ nữ vang lên ở con đường nhỏ, cách chỗ nó không xa: “A, là Vương bác sĩ sao? Ngài còn nhớ ta không? Ta chính là người mấy hôm trước ở hoa viên đã nhặt một con mèo con đi lạc về đó..... Đúng đúng đúng, thật tốt quá, ngài còn nhớ ta! Tiểu Bạch của nhà chúng ta không biết đã ăn phải cái gì rồi, nó bắt đầu ói ra.....”

Câu nói kế tiếp là gì Mao Tiểu Mễ đều đã không còn nghe thấy nữa rồi, nhưng mà điều đó không có gì đáng kể, chỉ cần để câu nói “Nhặt một con mèo đi lạc” này lọt vào tai nó là được rồi!!!!

Đúng nhaaa!!!!!!!!!!!! Nó hoàn toàn có thể giả làm một con mèo bình thường bị chủ nhân vứt bỏ, tỏ ra thực đáng yêu, thực thông minh... Nói không chừng sẽ có người đem hân hạnh về nuôi đó nha! Kia, nó cũng có thể tận dụng cả lợi thế ở trong nhà của người ta mà đi tìm ca ca nữa nha!!!

Ai zda, nó thật không hổ là con mèo tinh nhỏ thông minh nhất mà! Người xem, người xem, chưa được bao lâu nó đã nghĩ được cách để thâm nhập vào nhà của con người rồi..... Nó quả thực là quá lợi hại đi!

=====

Nghĩ đến rồi thì phải đi làm ngay nha.....

Mao Tiểu Mễ chịu đựng mùi tanh tươi của thùng rác, liếc mình vào trong đó bới a bới, tìm a tìm... Cuối cùng nó cũng kiếm được một cái hộp đựng giày tạm coi là hoàn hảo đi, sau đó đặt cái hộp ngay ngắn ở trên đường của công viên. Nó ngồi xổm trên mặt đất, cầm lấy viên đá nhỏ làm bút, đặt xuống mặt đất viết ba chữ thật to “Muốn được nhận nuôi”. Thừa dịp không ai chú ý, liền “phù” một tiếng, biến trở về bộ dạng mèo của mình, sau đó miệng niệm pháp thuật thu nhỏ a... thu nhỏ a... thu nhỏ..., cho đến khi bản thân chỉ to bằng một con mèo sữa nhỏ.

Tiếp sau đó, một con mèo sữa hoa văn hắc bạch nghênh ngang, tiêu sái bước vào cái hộp, uốn éo mông một cái, liền đoan đoan chính chính ngồi xuống.

“Meo meo ~” Mao Tiểu Mễ liếm ướt cái miếng yếm thịt nhỏ mềm mại ở lòng chân, sau đó cẩn thận xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình.

Ngô..... Nó như vậy hoạt bát đáng yêu cùng thông minh vô cùng mà! Chỉ cần tỏ ra là một con mèo nhỏ thông minh nhu thuận lại biết nghe lời, còn không phải rất nhanh sẽ được người ôm đi?

Ài zui..., còn phải thể hiện mình một chút nữa nhĩ...

“Meo meo ~ meo meo ~ meo meo ~” Mao Tiểu Mễ ngồi trong cái hộp nhỏ, gắt cổ lớn tiếng kêu gào. Nhưng là nghe nó “gọi” mọi người qua đường lại mang theo khuôn mặt sợ hãi và hoảng hốt một bộ đi vòng như muốn tránh xa chỗ nó để đi. Giờ chân vuốt vuốt bộ lông của mình, sao lại không giống như tính toán của nó a?

Mau tới nhận nuôi nó a, mau tới ôm nó đi đi mà... Nó đâu có chỗ nào giống một tiểu tử ngu ngốc, làm sao mà lại chẳng có người nào biết đánh giá thưởng thức nó thế?

Mao Tiểu Mễ chờ a chờ, kêu a kêu, rốt cuộc cũng có người có lá gan to mà dám bước đến chỗ của nó. — Đó là một cô bé chắc tầm 5, 6 tuổi, tóc trên đầu được cột lại, rồi một cái giống như cái khăn bao trùm đầu lại, dùng từ xinh đẹp cũng không thể hình dung được hết. Trên người còn mặc một cái váy công chúa rất rất đẹp, phải nói rằng vô cùng đáng yêu a... Cô bé ngồi xuống bên cạnh nó, chớp chớp đôi mắt to của mình nhìn nó, trên đầu, một vài sợi tóc không được cột bay bay theo gió.

“Meo meo ~ meo meo ~ meo meo ~” Mao Tiểu Mễ vừa thấy có người đến nhìn mình, nó vội vàng kêu lớn tiếng hơn nữa, thậm chí còn vươn miếng đệm thịt ở móng vuốt nộn nộn của mình sờ thử bàn tay mềm mại trơn trượt của cô bé. Ai ngờ nó còn chưa kịp cảm nhận được gì, cô bé kia trong giây lát đã biến mất khỏi tầm mắt của nó.

..... Ai nha? Chẳng lẽ kia... cô bé kia cũng là yêu quái gì gì đó sao, có “phi thiên độn bản” phép?

Mao Tiểu Mễ ngốc ngốc ngơ ngác nhìn khắp xung quanh, cuối cùng phát hiện cô bé không phải là biến mất không thấy, mà là bị người lớn ở cạnh bế lên. Người phụ nữ ôm cô bé kia nhìn qua không quá hai mấy tuổi, thực sự mà nói thì bộ dạng quả là cũng là tốt lắm nha! Thế nhưng mà... bắt gặp ánh mắt của người nọ nhìn mình, Mao Tiểu Mễ liền rùng mình một cái thật mạnh.

“Tiểu Kì, ta vừa rồi đã nói với ngươi, giọng kêu gào đến sắc nhọn như vậy khẳng định là mèo bị bệnh gì đó rồi, ngươi lại như vậy không nghe. Ngươi xem, không phải thiếu chút nữa là ngươi bị nó cào rồi? Mèo bình thường làm sao sẽ như vậy, này chần chần là có bệnh chó dại!!!!” Người phụ nữ buông ra những lời trên xong, liền lộ ra biểu tình sợ hãi, ôm cô bé kia nhanh chóng chạy khỏi chỗ đó. Chỉ còn lại một Mao Tiểu Mễ bị đá kích mạnh mẽ, bị thẳm ngồi trong hộp giày.

Bệnh chó dại..... Bệnh chó dại..... Bệnh chó dại..... Một trận gió hiu hắt thổi qua, vài cái lá cây rụng bên cạnh Mao Tiểu Mễ xoay vòng vòng rồi bị gió cuốn bay đi, nhìn đến quả thực là bi thảm hết chỗ nói.

Mao Tiểu Mễ lần này rút kinh nghiệm, ngậm miệng không hô hoán kêu gào nữa, lấy bộ dạng thật ngoan ngoãn, vươn hai chân trước hếch hếch bám ghé vào thành hộp giày – một bộ dạng “Yên tĩnh như xử nữ”. Nó tin tưởng lần này sẽ có người thích bộ dạng yên tĩnh, ôn nhu này mà đến ôm nó về nuôi. Kết quả không nghĩ tới lại nghe thấy người qua đường nhận xét thế này “Con mèo này có vẻ như bị bệnh, ốm yếu như vậy sợ là sẽ không được a.....”

Người mới không được! Các nhà người mới không được!!!!

Nhân loại a.... Ta cuối cùng cũng đã biết rõ các người mà!!!!

Mao Tiểu Mễ thâm thâm, cái ý niệm thâm nhập vào nhà của nhân loại hoàn toàn bị nó đá văng khỏi đầu! Xem ra nó liền phải suy nghĩ lại... Loài người tôn sùng chủ nghĩa cá nhân, ích kỷ nhỏ nhen này làm sao có đủ tư cách làm chủ nhân của nó chứ? Cho dù bọn họ có cầu được nuôi dưỡng nó, nó cũng sẽ không cho bọn họ nuôi dưỡng đâu à nha! Tộc trưởng nói quá đúng mà, thế giới loài người rất phức tạp, hoàn toàn không thích hợp với nó – một con mèo tinh mới trải qua 125 cái tuổi. Xem ra nó vẫn phải tìm một phương pháp khác để tìm ca ca. Tìm được rồi thì nhất định là gỡ trò khóc lóc om sòm rồi bắt ca ca phải tự thân đưa nó về nơi thâm sơn, sau đó thì ở riết nơi đó, không bao giờ thêm đi đến thế giới loài người nữa!

Từ khoe miệng thốt ra một tiếng “Hừ”, Mao Tiểu Mễ vươn móng vuốt chà xát khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi lại sờ sờ lỗ tai. Sau đó rất ngạo nghễ, dùng ánh mắt khinh thường mà nhìn những con người đang đi qua đi lại nơi công viên. Tiếp theo đó kiêu ngạo vung cái đuôi cong vút, đem chính mình cuộn tròn nằm trên mặt đất – liền sau đó cứ như vậy tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Nó mới không thèm cần cái gì chủ nhân đâu!

4. Chương 4

Nó mới không thèm cần cái gì chủ nhân đâu!

Lúc Mạnh Hạ Thanh từ nhà xuất bản đi ra, nhận thấy thời tiết chuyển xấu, đã bắt đầu đổ mưa nhỏ. Sáng hôm nay nghĩ trời sẽ không mưa mới mang cái ô luôn để ở trong cái cặp công sở bỏ ra, giờ thì trời lại đổ mưa thế này... Có thể gọi đây là cái loại vận khí gì?.

“A..... Mạnh ca, không mang ô sao? Muốn hay không cùng nhau đi một đoạn?” Người vừa nói chuyện là một cô gái trẻ thực tập làm biên tập ở công ty anh. Cô gái này làm việc thực khiến người ta yên tâm, chỉ có điều khi cùng người khác nói chuyện thường rất hay thẹn thùng, đặc biệt lúc nói chuyện cùng Mạnh Hạ Thanh thì luôn thẹn đến đỏ mặt.

Cô cầm một cái ô gấp nhẹ kiểu của nữ, cái ô màu hồng có riềm bằng ren mềm mại. Mà cô gái này bình thường chỉ mặc đồ nhẹ nhàng cũng đã rất xinh đẹp rồi, kết hợp như vậy còn có phần đẹp hơn nữa. Cô cũng là người yêu trong mộng của tất cả nam nhân chưa vợ ở nhà xuất bản này nha.

Mạnh Hạ Thanh nhìn thoáng qua hai gò má đã muốn đỏ bừng của cô, nhẹ nhàng lắc đầu, dùng lời ôn nhu từ chối “Không cần đâu, nhà của ta cách nơi này cũng không xa, hơn nữa mưa lại không lớn, ta đi một chút là tới nhà ngay ấy mà.”

Bị anh từ chối, cô gái kia còn có thể nói được điều gì? Nhưng cũng có thể là do Mạnh Hạ Thanh nói xong những lời này đã từ dưới mái hiên trú mưa chạy ra ngoài ngay rồi, khiến cô muốn nói cũng không kịp.

Màn mưa rộng lớn bủa vây lấy anh, bóng dáng anh rất nhanh hòa vào trong biển người mịt mù, rồi nhanh chóng biến mất ở đằng xa.

Mạnh Hạ Thanh là một người ôn nhu – các tác giả đã từng cùng anh hợp tác, những biên tập khác, cả cấp trên của anh cũng đều nói như vậy. Anh thực sự rất rất ôn nhu! Lúc nào cũng thấy anh tươi cười – những lúc như vậy ánh mắt anh liền nheo lại thành hình lưỡi liềm, – cho dù là lúc chỉ bảo những sai sót cho người mới, ngữ khí cũng nhẹ nhàng làm cho người ta cảm thấy như gió xuân nhẹ thổi. Anh vẫn luôn dùng giọng điệu ôn nhu như vậy, chưa từng thấy qua anh tức giận. Nhưng cũng không vì thế mà có ai đó dám làm trái ý của anh.

Dù sao, trên đời này có ai đối mặt với một cấp trên ôn nhu, hiền lành như anh trai mà có thể nói ra lời “Không” đâu?

Bình thường, cấp dưới cũng như các tác giả của anh thường nộp bản thảo trước thời hạn quy định, hơn nữa chất lượng cũng rất cao, trên cơ bản không cần anh phải sửa chữa quá nhiều. Cho dù là tác giả lớn như

“Trong lòng khả nhân”, có vài lần nộp bản thảo muộn cũng sẽ vì thế mà ngượng ngùng, chà xát hai bàn tay vào với nhau, cười cười giải thích với anh, thực không muốn nhìn thấy anh phải nhịu mày.

Mạnh Hạ Thanh được coi là nhân viên quan trọng thứ nhất thứ hai trong nhà xuất bản. Bởi vì anh phụ trách rất nhiều, không chỉ là những quyển sách bổ xung tra cứu tịch ngoại mà còn có sách về lĩnh vực kinh tế, sách về văn hóa, về cuộc sống, về giải trí ... có đến mấy chục cái hạng mục lớn bé, các bộ sách xuất bản chứ chẳng ít. Mà về cơ bản cũng là bởi cứ vài tháng sẽ lại có một tác giả mới phải rời đi, vì ở trong nhà xuất bản chính là ở trong một cái vòng luẩn quẩn, luôn luôn phải tranh giành ảnh hưởng rất ghê gớm.

Trong thời gian nghỉ hè cùng nghỉ đông là thời kì lịch trình làm việc căng thẳng nhất, cũng là điểm mấu chốt cho các nhà xuất bản tiến vào thời kì tranh giành quyết liệt. Khách hàng mua sách báo của anh càng nhiều thì nhà xuất bản của anh càng được đánh giá cao, luôn là thế rồi. Các nhà sách cũng nhân dịp này sẽ nhập số lượng sách rất lớn. Cho nên phải làm sao cho các nhà sách chọn nhập cuốn sách do công ty mình xuất bản chứ không phải cuốn sách của đối thủ, đây là vấn đề mà tất cả các nhà xuất bản gặp phải.

Hiện tại là giữa tháng 7, rất nhiều sách của các tác giả đã được lên lịch trình xuất bản, bản thảo đã hoàn thành, chỉ còn chờ chạy máy móc in ấn xuất bản, sách được bày lên kệ bán nữa là xong. Nhưng đến tận tối hôm qua Mạnh Hạ Thanh mới nhận được bản thảo của cuốn sách mới “Sông chung” của tác giả được rất nhiều người hâm mộ “Trong Lòng Khả Nhân”. Mà đến tận hôm nay, chương đầu tiên của cuốn sách còn chưa hoàn thành.

Nghĩ đến công việc lại thấy phiền lòng, trán Mạnh Hạ Thanh liền nhịu lại, trong lòng thở dài thật lớn. Thật không hy vọng gặp phải mấy người tác giả phiền toái như người này – mà lại còn do mình quản lí nữa chứ.....

Anh bước chậm rãi trong mưa, giọt mưa đáp xuống trên người anh, làm ướt đầu và vai anh.

Đột nhiên, anh dừng bước, lông mày có chút nghi hoặc mà nhịu lại, nhìn cái hộp giày ở trên đường nhỏ – trong hoa viên của trung tâm thành phố. Trong hộp giày là một động vật nhỏ, lông có hoa văn hắc bạch, thỉnh tai sẽ còn nghe thấy một chút tiếng động, nhưng hình như là phát ra từ những giọt mưa.

“Ngô..... Đó chính là một con mèo nhỏ.....?” Mạnh Hạ Thanh trong lúc nhất thời không tin tưởng vào hai mắt của mình, như thế nào sẽ có con vật gì đó nhỏ như vậy nằm ở trong hộp cát tông ở ven đường thế này?

Anh bước nhanh về phía trước, phát hiện trong hộp giày chính là một con mèo nhỏ còn đang hưởng hương vị ngọt ngào của giấc ngủ, trên mũi còn xuất hiện một cái bong bóng nước mũi nho nhỏ. Có vẻ như nó đang ngủ đến vô cùng thích chí, tuyệt không có một chút nào sợ lạnh cũng như sợ những hạt nước mưa đang đáp lên bộ lông của nó. Bên trên bề mặt thùng cát tông có vài nét chữ xiêu vẹo: “Cầu bao dưỡng”.

Di, “Cầu bao dưỡng”?

Mạnh Hạ Thanh vừa cẩn thận nhìn nhìn ba chữ mơ hồ kia, cuối cùng phát hiện, nguyên lai mấy chữ gốc người ta viết là “Muốn được nhận nuôi”, nhưng vì trải qua một chút mưa liền đem bộ thủ xóa mất. Vì thế mà mấy chữ “Muốn được nhận nuôi” liền bị phai màu hòa vào màu sắc của cái hộp, mới tạo thành một cái câu mang sắc thái ái muội – “Cầu bao dưỡng” – như vậy.

Mạnh Hạ Thanh cười cười lắc đầu, nhìn về phía Mao Tiểu Mễ ánh mắt mang theo một tia trêu mếu cùng trêu tức. Anh ngồi xổm xuống, vươn một bàn tay nhẹ nhàng chọc chọc – “ba” một tiếng, cái bong bóng trên mũi của Mao Tiểu Mễ bị chọc vỡ.

“Meo meo ~!” Con mèo nhỏ bị sự quấy rầy lay tỉnh từ trong giấc mộng ngọt ngào, lúc này tinh thần còn chưa tỉnh táo, chính là theo phản xạ tự nhiên, đứng bật lên “meo meo” một tiếng. Bất quá từ hai mắt còn mê man của nó có thể thấy được, nó hiện tại đã lại muốn nhắm mắt ngủ.

“Tiểu tử này thực đáng yêu mà!” Mạnh Hạ Thanh nở nụ cười, lại vươn một ngón tay gãi gãi cái cằm mềm mềm của Mao Tiểu Mễ: “Vật nhỏ, có muốn hay không cùng ta về nhà a?”

“Meo meo ~?” Mao Tiểu Mễ nhất thời không phản ứng, ngây ngốc cùng ngơ ngác mà nhìn về phía Mạnh Hạ Thanh.

“Còn muốn từ chối? Có điểm ý tứ đấy!” Dứt lời, Mạnh Hạ Thanh không hề do dự, bàn tay to lớn giơ ra, một phen bắt lấy con mèo sữa nho nhỏ. Anh đem nó bỏ vào trong cái túi áo tây trang.

Đồ nhân loại lưu manh.

Từ đầu tới cuối, Mao Tiểu Mễ vẫn ở trong “tình trạng không thể hiểu”. Rõ ràng vừa mới rồi, mặc cho nó kêu gào như thế nào cũng chẳng ai chịu để ý đến nó, còn vu cho nó mắc bệnh chó dại..... Tại sao nó chỉ ngủ một lúc, thức giấc liền không biết mình ở đâu thế này a?

Nó loáng thoáng nhớ rõ lúc đó chính mình còn đang ngủ, có một ai đó đã quấy nhiễu giấc mộng ngọt ngào của nó, còn không chờ nó thấy rõ ràng bộ dạng của người đó, liền thấy một bàn tay to lớn túm lấy cổ của nó. Lúc nó vừa định giãy dụa, kết quả liền bị rơi vào một nơi thật ấm áp, điều này làm cho nó không muốn phát tác tính tình, mắt nó lại mờ mờ, lơ đãng chừng một lúc liền thấy chu công mời đi đánh thêm ván cờ, rơi vào cái túi ấm áp liền ngủ một giấc đến khi trời tối mịt.

Lúc Mạnh Hạ Thanh vì bước lên lầu mà tạo ra những chấn động nho nhỏ làm cho nó tỉnh táo lại. Mao Tiểu Mễ là bị những rung động cùng tần suất đều đều cấp cho vui vẻ vui vẻ đến tỉnh lại, thẳng đến lúc này nó mới nhận ra mình cứ nhiên đã thay đổi đến địa điểm khác. Nó không còn nằm ở cái hộp giấy chật chội mà đã chạy tới một cái túi ấm áp của nhân loại.

Mao Tiểu Mễ hít một hơi thật mạnh, phát hiện trên người của người này có loại hương vị làm cho nó khá là thích. Hương vị này khiến cho nó có cảm giác quen thuộc mơ hồ, làm cho nó toàn thân đều lười nhác, không muốn nhảy ra ngoài.

Nó thật cẩn thận từ trong túi ló ra ngoài, mở lớn đôi mắt to của mình nhìn trộm động tác mở cửa của Mạnh Hạ Thanh.

Mạnh Hạ Thanh từ trong cặp công văn lấy ra một chùm chìa khóa, trên chùm chìa khóa còn lộ ra một cái chuông kim loại – chắc là chuông báo phòng trộm đột nhập, hướng phía bên phải quay một vòng, hai vòng, ba vòng, chuông “bang” một tiếng, cửa liền được mở ra.

— nga nga nga nga, thật là thần kỳ!

Tinh quang trong mắt Mao Tiểu Mễ bắn xoẹt xoẹt, mang theo hứng thú thật lớn quan sát cái cửa không thể phá vỡ kia.

Bọn họ ở trong núi dân phong vốn chất phát, các nhà các hộ đêm đến đều không cần phải đóng cửa, cho dù có đôi khi phải đi ra ngoài một khoảng thời gian dài, cũng chỉ lập một cái trận pháp, làm kết giới đặt ở cửa, phòng ngừa có dã thú chạy loạn vào nhà thôi. Không nghĩ tới nhân loại tuy rằng không giống bọn họ có yêu pháp, nhưng vẫn thực là thông minh nha, cứ nhiên phát minh ra một cái cửa thực vững chắc như vậy!

Phòng ở của Mạnh Hạ Thanh cũng không lớn, chỉ khoảng năm mươi bình, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh và một phòng tắm, nhưng sống một mình vậy cũng là được rồi. Không, không đúng, từ hôm nay trở đi anh không còn sống một mình nữa rồi!

Mạnh Hạ Thanh buông cặp công văn trong tay, thay đổi giày, nhẹ nhàng đưa tay vào trong túi của mình. Lúc sau trên hai bàn tay lớn đã xuất hiện một con mèo nhỏ, đem nó giơ lên ngang trước mắt mà nhìn, sau đó lại nở một nụ cười với nó.

“Meo meo ~” Nhân loại, người như thế nào biết ta đã tỉnh? Dù sao cũng là mèo, cho dù đột ngột bị nâng cao lên như vậy Mao Tiểu Mễ cũng không thấy có gì đáng sợ hãi cả. Cái chính là ở trong hai mắt kính mà Mạnh Hạ Thanh đang đeo trên mũi hiện lên con mèo nhỏ nhích tới nhích lui, đầu quay qua quay lại quan sát hết thấy gian phòng.

Mạnh Hạ Thanh thấy dáng điệu thơ ngây khả ái của nó, lại cười đến không thấy ánh mắt: “Mèo nhỏ à, nơi này về sau chính là nhà của mi, mi có thích không?”

Mao Tiểu Mễ lúc này đang cố gắng ngẩng cổ quan sát phòng ở, làm sao quản đến việc anh đang nói cái gì. Mạnh Hạ Thanh không chiếm được câu trả lời của mèo nhỏ cũng không vì thế mà để ý, một lần nữa kéo nó ôm vào lòng, cũng không sợ móng vuốt sắc nhọn của nó cào hồng bộ tây trang bằng len dạ.

Mạnh Hạ Thanh một bên ôm nó, một bên ở trong phòng đi tới đi lui, muốn tìm cho Mao Tiểu Mễ một nơi ở thích hợp.

Bởi vì thân thể tiếp xúc quá gần, Mao Tiểu Mễ thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của Mạnh Hạ Thanh. “Đông, đông, đông” trầm ổn mà lại rất có độ mạnh yếu, tựa như người này cùng nó giống nhau, làm nó tựa ở trên người anh cũng rất an tâm.

Mao Tiểu Mễ cử động cái cổ một chút, thấy Mạnh Hạ Thanh không có chú ý đến nó, liền lén lút tiến thêm một chút, một chút một tiến tới trong ngực Mạnh Hạ Thanh — cuối cùng, Mao Tiểu Mễ đem cái đầu nhỏ của chính mình gấu gao dán tại trên ngực trái của Mạnh Hạ Thanh.... Vì để chính mình không bị rời xuống, nó thậm chí còn gơ hai chân trước ôm lấy cổ áo tây trang của Mạnh Hạ Thanh.

Ngô..... Chỉ là nghe tiếng tim đập của anh ta, liền cảm thấy thật thoải mái nha.....

5. Chương 5

Tiếng tim đập trầm thấp rót vào đây cả tai Mao Tiểu Mễ! Thanh âm vừa phải, tiết tấu thông thả. Bất quá trong chốc lát, Mao Tiểu Mễ thấy nhịp điệu đó biến thành bài hát ru con hay nhất thế giới – lại bắt đầu buồn ngủ – cái đầu nhỏ của nó từng chút từng một chút gật gật, ánh mắt lớn hữu thần lại bắt đầu mau nhắm lại.

“Uy, tiểu tử, như thế nào lại ngủ?” Mạnh Hạ Thanh cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy Mao Tiểu Mễ kia lại bày ra bộ dạng buồn ngủ, anh nhanh tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó một chút, lay tỉnh nó. “Đừng ngủ, nhìn xem ta làm cho ngươi một cái giường nhỏ, thế nào, thích hay không thích?”

“..... Meo meo ~” Mao Tiểu Mễ bị lay tỉnh lại, có chút không kiên nhẫn quay đầu nhìn về phía ông chủ tương lai của mình kêu oa oa, kết quả nhất thời bị một màn trước mắt làm cho cả kinh, con sâu ngủ cũng vì thế chạy hết trơn, ngay cả cái đuôi đều dựng thẳng lên.

— Này, ai muốn sống ở một nơi kinh dị như vậy a!

Mạnh Hạ Thanh không biết từ nơi nào tìm đến một cái hộp, sau đó lại đem quần áo cũ cắt thành mảnh cho vào lót ở đó, bên trong còn cho không ít bông..... Quần áo thì có màu đỏ, bông kia lại có chút bị ố vàng, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng, cùng với hiện trường giết người đâu có chỗ nào khác nhau!

Hơn nữa chính yếu là..... Mẹ kiếp!!!

Nó mới từ một cái hộp giày đi ra, ai còn muốn chui vào một cái hộp giày khác a!!!!

Mạnh Hạ Thanh nhìn thấy cái gì cũng rất tốt mà, nhìn cũng đâu đến nỗi nào tệ hại đâu, sao lại làm cho mèo nhỏ không muốn đi vào đó ngủ nhỉ?

Có thể là bởi vì tiếng kêu của Mao Tiểu Mễ rất thê lương, hai chân nắm lấy âu phục của Mạnh Hạ Thanh cũng vì thế mà dùng sức có chút lớn, Mạnh Hạ Thanh cuối cùng cũng từ bỏ việc bắt Mao Tiểu Mễ vào ngủ trong cái hộp. Anh rất hiếm khi thấy đau đầu, nhưng lúc này bộ dạng cũng có chút bất đắc dĩ: “Này không phải cứ mềm mại là thoải mái sao....” Dứt lời còn dùng tay đè vào cái hộp vải mềm mềm kia một lần nữa.

..... Mẹ nó!! Nếu người cảm thấy mềm mại thoải mái thì chính người đi vào đó mà ngủ!!

Mao Tiểu Mễ ở sâu trong lòng dùng lời thô tục mắng chửi, ở mặt ngoài còn “meo meo meo meo” kêu vài tiếng, như đang an ủi Mạnh Hạ Thanh.

Mạnh Hạ Thanh ôm Mao Tiểu Mễ đứng lên, vỗ vỗ cái lưng mềm mại của nó. Quay lưng, bắt đầu đi tìm đồ ăn cho Mao Tiểu Mễ.

“A..... Đi phòng bếp nhìn xem sao, dù sao trong tủ lạnh đều là đồ ăn, ta nhớ rõ trong ngăn làm lạnh còn có sữa, hơn nữa, trong ngăn đá không chừng còn có cá chưa ăn nha.” Lầm bầm lẫu bẫu nói xong, Mạnh Hạ Thanh ôm Mao Tiểu Mễ đi vào phòng bếp.

Ngô? Tủ lạnh là cái gì? Ngăn làm lạnh, ngăn đá lại là cái gì? Mao Tiểu Mễ trong lòng ghi nhớ vài cái danh từ xa lạ, chuẩn bị để sau này hảo hảo tra xét một phen.

Vừa một bước đi vào phòng bếp, Mao Tiểu Mễ một đôi mắt mèo thiếu chút nữa bị phòng bếp làm cho mù: Sạch sẽ, sáng sủa, bắt mắt..... Nó đã nhìn thấy nhiều loại nhà bếp, chưa thấy qua đồ làm bếp nào lại sạch sẽ và được để hết ở trên mặt bàn thế này, bề mặt đồ làm bếp bằng kim loại phản xạ lại ánh sáng từ chiếc đèn, nếu lấy tranh châm biếm mà họa ánh mắt người xem mà nói, thì hiện tại toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập hóa ánh mắt đến xem trong lời nói, hiện tại toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập cái loại “Cứu cực · liệu lý đại sư” (cái này không biết có phải là một câu khẩu hiệu trong quảng cáo không nữa. Bản Tiếng Trung của TN hiện không đọc được, mở ra trắng xóa a... Mong mọi người thông cảm nha!). Phát ra ánh sáng quang mang.

Mao Tiểu Mễ “Meo meo khóc rờn ~” há to miệng kêu lên một tiếng, mang theo ánh mắt khát khao nhìn khắp lượt phòng bếp một lần – ca ca nó làm cái gì cũng đều tốt, chính là không biết nấu cơm! Làm nó cứ tưởng việc nấu cơm là việc không hề dễ dàng chứ! Nó vẫn vậy sống quá một trăm năm dài và vẫn luôn nghĩ rằng cá nên nêm tiêu, canh thì vốn không cần nêm vị, rau dưa thì nên cứ dớt dớt như hồ Đợi cho tới khi nó đến ở nhà của tộc trưởng, một ngày sau nó mới biết được, nguyên lai trên thế giới này không phải món gì cũng cần tiêu, không phải cứ dớt dớt mới có hương vị của đồ ăn.

“A..., người thực thích nơi này sao?” Mạnh Hạ Thanh vươn một bàn tay, gãi gãi cằm nó. Mao Tiểu Mễ thoải mái nằm ở trong lòng bàn tay anh.

Mạnh Hạ Thanh đến chỗ cái tủ lạnh kê bên tường, mở ra tầng trên cùng, tìm kiếm ở bên trong lấy ra được một túi sữa. Anh dùng miệng cắn thủng một lỗ nhỏ, để bên cạnh miệng Mao Tiểu Mễ.

Thấy vậy, Mao Tiểu Mễ hít thật lớn một hơi, trong lòng thầm tức giận: Nó biến thành hình người đã gần một trăm năm, giờ nếu lại bắt nó giống như một con mèo nhỏ cúi đầu liếm sữa, nó không thể không kháng nghị!

Tuy rằng Mao Tiểu Mễ cũng không cần ăn cái gì, nhưng vì ngửi được hương vị ngọt ngào của sữa, vẫn cố rướn mình, vươn đầu lưỡi nho nhỏ liếm miệng túi sữa bị thủng. Mạnh Hạ Thanh cắn miệng túi sữa rất nhỏ, lâu thật lâu mới có một hai giọt sữa chảy ra, Mao Tiểu Mễ liền dùng lưỡi liếm lấy. Lúc sau nó nhanh không chịu được tốc độ chậm chạp này, liền đem móng vuốt đang bám trên người của Mạnh Hạ Thanh buông ra, ôm lấy gói sữa to.

Đừng nhìn vào vóc dáng nhỏ của Mao Tiểu Mễ mà tưởng, đó là bởi vì nó đã dùng pháp thuật thu nhỏ lại thôi, thực tế vóc người của nó vẫn chính là một con mèo lớn nha. Thế nên mới có chuyện túi sữa rất nhanh đã bị uống hết mà bụng nó cũng không thấy phình ra lấy một chút.

Mạnh Hạ Thanh nhìn đến buồn cười, đem nó đặt ngửa trong lòng bàn tay của mình, bốn cái chân nhỏ đều giơ lên trời, một ngón tay anh ấn ấn xuống bụng nó: “Uống nhiều như vậy cũng không sợ bị khó chịu.” Ngón tay ấm áp ở trên bụng nó chạy tới chạy lui. Mao Tiểu Mễ bị anh làm phiền, giọng sắc nhọn kêu lên một tiếng, bốn cái chân nhỏ cùng bắt lấy tay anh.

Sau đó, Mạnh Hạ Thanh lại đem hân đi tắm rửa một chút, đem bụi bẩn trên người nó tắm sạch đến thơm ngào ngạt, mới từ bồn tắm lớn ôm nó ra. Mạnh Hạ Thanh lấy khăn tắm cũ bao lấy Mao Tiểu Mễ lúc này trông có vẻ ỉu rũ muốn lui vào bên trong không được. Mạnh Hạ Thanh thấy kỳ quái vô cùng, dừng lại, cúi đầu nhìn liền thấy hai mắt đã muốn nhắm lại của con mèo nhỏ: “Chẳng lẽ là do thay đổi chỗ ở nên mới mệt mỏi như vậy?”

Mao Tiểu Mễ thấy gương mặt phóng to của anh, càng thẹn thùng, vội vàng lấy hai chân bưng kín hai mắt, che lấy đầu của mình: Chán ghét, loài người đều là đồ lưu manh. Cho dù có cho ta tắm rửa thì cho đi, sao người còn đi theo ta tắm chung làm gì a!

6. Chương 6: Biển Lớn

Mạnh Hạ Thanh quả thật là một chủ nhân tốt, đối với con mèo nhỏ nhút ở ven đường về thực sự là tận tâm hết sức, thấy nó không ăn thức ăn của mèo liền mỗi ngày làm riêng cho nó một con cá nhỏ. Bất quá Mao

Tiểu Mễ đối với anh vẫn có chỗ oán hận, đó là – Mạnh Hạ Thanh có tiền cho nó một suất ăn riêng, vì sao lại không có tiền mua cho nó một cái giường nhỏ để mình nó ngủ! Mỗi ngày không nên ôm nó cùng nhau ngủ ở trong một ổ chăn a, sao lại thân mật như vậy, có biết hay không nó không phải là đồng tính a!

Cho nên mỗi lần đợi cho Mạnh Hạ Thanh ngủ say, Mao Tiểu Mễ sẽ liều mạng duỗi chân, muốn giãy thoát khỏi cái ôm cường ngạnh của anh, bốn cái móng vuốt bay nhanh bay nhanh, ở trên mặt, trên tay, trên ngực Mạnh Hạ Thanh lưu lại mấy vết cào, sau đó đợi cho tới khi trời sắp sáng, mới lại dùng pháp thuật đem dấu vết làm cho biến mất sạch sạch sẽ, cam đoan làm cho Mạnh Hạ Thanh buổi sáng sau khi dậy chỉ cảm thấy đau lại nhìn không ra vết thương.

Ai biết được một tuần sau, Mạnh Hạ Thanh rất ít khi đem công việc về nhà giờ lại nghiêm nhiên ngồi ở trên giường mở ra máy tính xách tay của mình. Mao Tiểu Mễ chưa từng biết đến cái gọi là công nghệ cao, liền tự nhiên lần mò đến bên cạnh, bắt đầu cùng anh ngồi nhìn. Ai mà ngờ được Mạnh Hạ Thanh đang cùng tác giả nói chuyện lại quay lại vỗ vỗ vào đầu nó: “Tiểu Mễ à, người nhìn cái này xem có thấy giống người không này?”

Chỉ thấy trên khung màn hình nói chuyện, một con mèo nhỏ hoa văn hắc bạch khác đang cuộn mông ngủ thật sâu, bốn cái chân không hề động đậy.

“..... Meo meo.....” Mao Tiểu Mễ nuốt một miệng lớn nước miếng, thật cẩn thận trộm liếc nhìn Mạnh Hạ Thanh một cái: Đây nhân loại, sẽ không phải cái gì cũng đều biết nói đấy chứ?

Từ sau hôm đấy, Mao Tiểu Mễ không có một buổi tối nào là không quán lấy Mạnh Hạ Thanh.

=====

Đảo mắt, Mao Tiểu Mễ đã ở nhà của Mạnh Hạ Thanh được một tháng, mỗi ngày sành ăn không nói, thừa lúc Mạnh Hạ Thanh đi làm, hẳn còn có thể quang minh chính đại cả ngày chơi điện tử. Nhất là gần đây Mạnh Hạ Thanh đều để máy tính xách tay ở nhà. Rõ ràng anh không phải là người thích trò chơi, nhưng không biết vì lý do gì mà máy tính lại trang bị không ít trò chơi, mặc kệ là võng du hay là công thành, trong file cứ nhiên có đến hai mấy cái trò chơi. Cái file đặt tên là “Trò chơi” được dán ở màn hình bên cạnh các file văn kiện công việc khác.

Mỗi ngày đúng giờ đi làm buổi sáng của Mạnh Hạ Thanh, Mao Tiểu Mễ liền “oành” một tiếng biến trở về hình người, một mình chiếm lấy cái giường lớn mềm mại, nhất là cái chăn còn có độ ấm của cơ thể Mạnh Hạ Thanh, Mao Tiểu Mễ ngửi chiếc chăn còn đầy hương vị của anh, cười đến ánh mắt đều híp lại. Trước tiên nó sẽ ở trên giường ngủ hít hít vài cái, sau đó rời giường mở máy tính chơi trò chơi. Giờ cơm trưa nhanh chóng trôi qua, đợi cho đến lúc Mạnh Hạ Thanh tan tâm, nó lại lưu luyến tắt đi máy tính, mở to đôi mắt với ánh mắt mơ mơ hồ hồ một lần nữa biến trở về hình dạng một con mèo nhỏ, đi lên giường tiếp tục ngủ.

Cái gì? Bạn hỏi chủ nhân đã trở về, sủng vật không cần đi nghênh đón sao? Cho xin đi, nhất định là bạn đang lầm, xem ra giữa bọn họ con mèo nhỏ này mới là chủ nhân nha! Hầu hạ nó ăn, hầu hạ nó mặc, chọc nó cười, nghĩ biện pháp cho nó giải buồn cũng chỉ có một mình Mạnh Hạ Thanh là người hầu hạ nó thôi nha!

Vì thế Mao Tiểu Mễ điện hạ của chúng ta vẫy vẫy cái đuôi, phi thường kiêu ngạo ngẩng cao đầu — sau đó thân thể cuộn lại thành một vòng, ôm lấy cái đuôi lại bắt đầu ngủ vù vù.

Hôm nay nó lại bị mùi cơm chiều gọi tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt, trong không khí tràn đầy hương vị thơm nức của đồ ăn, nói rõ ràng rằng: Cơm chiều đều đã được Mạnh Hạ Thanh làm tốt lắm!

Giống như Mao Tiểu Mễ đã đoán trước kia, khoản bếp núc của Mạnh Hạ Thanh phi thường tốt, chỉ ăn qua một lần là nghiền! Mao Tiểu Mễ liền như mỗi ngày bắt đầu vì nhớ thương đến hương vị đó mà đứng lên. Mỗi một lần còn có đồ ăn dư thừa trên bàn thì nó sẽ không rời bàn. Nó liền ngoan ngoãn từ trên giường bước xuống dưới, đến trên ghế ngồi chờ Mạnh Hạ Thanh đem cho nó đĩa thức ăn.

Nhắc tới Mạnh Hạ Thanh cũng thấy anh ta thật kỳ quái a! Nhà người ta nuôi thú cưng cũng không đem mà sủng như anh ta – không chỉ cho mèo nhỏ một phần thức ăn riêng, thậm chí còn cho nó lên lên bàn ăn, đôi khi còn chủ động gấp thức ăn cho mèo con. Biết Mao Tiểu Mễ không thích cà rốt, anh lấy dưa mình đang dùng gấp uy đến tận miệng Mao Tiểu Mễ, tuyệt đối không có chuyện ghét bỏ việc “người và vật dùng chung” đồ này nọ..... Đây giống như đang đối với tổ tông chứ đâu có chỗ nào giống như đối với vật nuôi đâu!

Hôm nay Mao Tiểu Mễ ở dưới sự hầu hạ của Mạnh Hạ Thanh lại ăn như gió cuốn mây bay, ăn hết không biết bao nhiêu thứ, sau đó thật thoải mái lưỡi biếng vươn cái lưng một cái, cái bụng hướng lên trời, ở trên bàn cơm lăn một vòng. Vóc dáng của nó nhỏ, cùng một cái bát cơm cũng không lớn hơn là bao, cho dù ở trên bàn cơm lăn lộn cũng sẽ không làm bẩn bộ lông của mèo nhỏ, hơn nữa bộ dáng ngây thơ vô cùng, xem nó như vậy còn làm cho người ta thấy trong lòng vui lên rất nhiều.

Mạnh Hạ Thanh hiện còn đang ngồi một bên từ từ ăn cơm. Nói đến thói quen của anh thật đúng là không giống người thường. Người bình thường đều thích ăn đồ ăn còn nóng hôi hổi, anh thì lại không như vậy, thế nào cũng phải đem đồ ăn để cho có phần nguội sau đó mới lại ăn. Vừa vậy Mao Tiểu Mễ lại vì cái đầu lưỡi đặc thù loài mèo của mình cũng phải chờ thức ăn nguội mới có khả năng ăn được. Cho nên mỗi lần trước khi ăn cơm đều có thể nhìn thấy cảnh một lớn một nhỏ ngồi ở trước bàn cơm, chờ cho hơi nóng từ thức ăn không còn bốc lên nữa. Bất quá bọn họ lại lợi dụng lúc này để làm việc riêng một chút; một người xem báo chí và một chút tin tức, còn một người khác thì ngồi nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, mong sao cho nó chóng nguội.

“Tiểu Mễ a, người tới nhà của ta cũng phải đến một tháng rồi ấy nhỉ.” Mạnh Hạ Thanh buông đôi đũa, vươn tay vỗ vỗ lên trên người của Mao Tiểu Mễ, sau đó lại nhìn nó vẫn như trước nhìn thân thể tròn tròn cứ lần qua lần lại.

“Meo meo ~” Người cảm thấy choáng váng a nhân loại, ta đến nhà các người đương nhiên là được một tháng rồi! Nói điều này có nghĩa gì a?

“Nhưng mà người như thế nào một chút cũng không có lớn hơn nhỉ.....” Mạnh Hạ Thanh vẫn như trước dùng ngữ khí ôn nhu dịu dàng nói. Lời vừa nói ra liền làm cho cơ thể Mao Tiểu Mễ lập tức trở nên căng cứng. “Rõ ràng mấy tháng đầu là thời điểm thân thể của mèo sữa lớn nhanh nhất mà, như thế nào nhìn thấy người ăn mà lại không thấy thân thể của người lớn lên chút nào a.....”

“.....”

Mạnh Hạ Thanh tự nhiên sẽ không nhận được câu trả lời, mà Mao Tiểu Mễ toàn thân đang nằm trên bàn cũng trở nên cứng ngắc, như là đã chết rồi.

..... Dựa vào mưu trí lo lắng của loài mèo, trong thoáng chốc tất sẽ có cách nha!

Cơm nước xong, Mạnh Hạ Thanh thu thập đồ ăn còn thừa trên bàn vào phòng bếp, mà chờ anh rửa bát xong, lau tay xong, đem cơm thừa đổ. Sau đó anh đi ra phòng ăn liền thấy một con mèo lớn, cơ thể béo tròn nằm úp bụng trên bàn, ít nhất vẫn nhìn được dưới cái cơ thể của con mèo có hoa văn đen trắng đó có đôi chân ngắn ngắn thò ra.

7. Chương 7: Chiết Cánh Thiên Sứ (tạm Dịch Là Thiên Sứ Bị Cắt Cánh)

Mèo lớn cũng lẳng lặng nhìn lại anh.

Mạnh Hạ Thanh tháo cái kính mắt đang đeo xuống, dùng góc áo lau lau, sau đó lại đeo kính lên.

Mèo lớn vẫn ngồi ở chỗ đó.

Mạnh Hạ Thanh xoay người đi vào phòng bếp, im lặng ngây người trong chốc lát, sau đó một lần nữa đi ra.

Mèo lớn như trước vẫn ở nơi đó.

“Meo meo ~” Mao Tiểu Mễ kêu lên một tiếng, không rõ Mạnh Hạ Thanh vì cái gì không nói lời nào, còn ngây ra nhìn nó giống như bị bại não rồi vậy.

“Ách.....” Mạnh Hạ Thanh cẩn thận đến trước mặt con mèo lớn quan sát, nếu không phải cái trên trán có một điểm hoa văn màu đen, anh quả thực không thể tin được đây chính là con mèo nhỏ mà anh vẫn hay

nâng ở trong lòng bàn tay chơi đùa. Nhưng không chỉ có bộ dạng giống nhau mà ngay đến cái vẻ khinh khỉnh trên khuôn mặt của nó cũng giống nhau nha!

“Meo meo..... Meo meo!” Mao Tiểu Mễ nhìn bộ dạng si ngốc của Mạnh Hạ Thanh không nhận được, nó từ trên bàn nhảy dựng lên, một cú nhảy liên giống như từ trên trời giáng xuống “Đông” một tiếng liên nhảy đến bám vào lòng của Mạnh Hạ Thanh.

Nó cũng không phải là con mèo sữa nhỏ trước kia. Mạnh Hạ Thanh bị nó đâm một cú liên bị làm cho chập choạng lui lại phía sau vài bước. Thiếu chút nữa không đứng vững mà ngã rồi. Nhưng cho dù không đứng vững thì Mạnh Hạ Thanh vẫn ôm chặt Mao Tiểu Mễ ở trước ngực bảo vệ nó. “Ngươi nha.....” Mạnh Hạ Thanh bất đắc dĩ dùng hai tay giơ lên con mèo thật lớn: “Ngươi cũng không cần phải lớn lên nhanh như vậy mà.”

“.....” Mao Tiểu Mễ rốt cục cũng biết hóa ra mình đã phạm vào một cái sai lầm thật lớn mà. Nó không biết nếu hiện tại lại biến trở về như lúc trước, có thể hay không sửa chữa được cái sai lầm này a?

Chuyện này cứ như vậy liên trôi qua. Mặc dù Mạnh Hạ Thanh có chút kinh ngạc khi Mao Tiểu Mễ lớn nhanh quá mức, nhưng cũng không có đem nó đi gặp bác sĩ thú y hay là trực tiếp ném nó vào phòng giải phẫu, anh vẫn như trước đối với nó rất tốt, tắm rửa cho nó, sửa lông cho nó, lúc xem ti vi cũng sẽ đem nó ôm vào ngực, đến đêm đi ngủ vẫn cùng nó một người một mèo đắp chung một cái chăn.

“Ngô..... Như vậy xem ra, Mạnh Hạ Thanh đối với nó vẫn không hề thay đổi nha!” Sau khi đưa ra một cái kết luận như vậy, Mao Tiểu Mễ vẫy vẫy cái đuôi, tiếp tục phần chân ở trước máy tính lại khởi động mở ra trò chơi. Mao Tiểu Mễ dù sao tuổi cũng còn nhỏ, pháp lực không cao, duy trì hình dáng bề ngoài giống con người hoàn toàn cần tốn rất nhiều yêu lực, cho nên vì để phòng trong lúc đang chơi trò chơi “phang” một cái biến về hình dạng một chú mèo nhỏ, khi ở nhà, nó liền biến thành bộ dạng bán nhân bán yêu; trên đỉnh đầu có một đôi tai hình tam giác cùng một cái đuôi thật dài đi tới đi lui trong nhà.

Lại hạ tiếp được một cửa nữa của “mĩ mi mặt trượt quán”, Mao Tiểu Mễ thỏa mãn vươn cái lưng lười biếng một cái. Nó gần đây rất ham mê cái loại trò chơi này của loài người, còn có thể nói là “tự học thành tài”, lên mạng down một cái chương trình rồi “quán mặt trượt” về máy, mỗi ngày đều phải cùng mỹ nữ trên máy tính trao đổi một chút kiến thức Trường Thành “Kinh nghiệm”, nếu không toàn thân đều cảm thấy ngứa ngáy. Nó nhìn thời gian biểu, phát hiện bây giờ mới ba giờ chiều, nó xoa xoa tay của mình, chuẩn bị theo luật của trò chơi tiếp, ai ngờ ngoài cửa chống trộm của Mạnh gia cứ nhiên truyền đến tiếng nói chuyện của một đôi nam nữ.

“A, Mạnh ca, nơi này chính là nhà của anh sao? Anh kiên trì thêm một chút, tôi hiện tại liền mở cửa.” Giọng nói của nữ nhân mang theo sự bối rối rõ ràng, thậm chí thanh âm đã có điểm muốn khóc nức nở.

“Ân, không sao, ta dựa vào tường cũng có thể đứng được, cô không cần khẩn trương như vậy.” Mạnh Hạ Thanh thanh âm vẫn như trước lạnh lạnh lại có vẻ tĩnh lặng nhưng không mất đi phần ôn nhu như vậy, nhưng lại làm cho Mao Tiểu Mễ sợ hãi quá chừng.

— Cái gì? Mạnh Hạ Thanh làm sao mà bị thương? Không không không, điều quan trọng nhất lúc này là..... Anh như thế nào lại trở về nhà vào lúc này a!!!!

Thanh âm chuyển động của cái chìa khóa vang lên, hiện tại muốn tắt máy tính xách tay xác định là không kịp, Mao Tiểu Mễ chỉ có thể tính toán đem màn hình của máy tính xách tay khép lại, sau đó trong giây lát liền biến trở về nguyên hình dạng. Cùng lúc đó, cửa lớn Mạnh gia bị mở ra, một mỹ nhân xinh xắn, nhỏ nhỏ giúp đỡ Mạnh Hạ Thanh đi vào phòng.

Cô gái đang có vẻ rất vất vả đỡ Mạnh Hạ Thanh đi vào nhà kia chính là Lưu Lộ Lộ.

Buổi chiều hôm nay, cô cùng Mạnh Hạ Thanh từ công ty muốn đi đến nhà của một tác giả thúc giục bản thảo, thiếu chút nữa bị một chiếc xe taxi đụng phải. Đứng ra là Mạnh Hạ Thanh đã đẩy cô ra nên mới miễn cho cô không bị thương. Nhưng cũng bởi vì vậy mà Mạnh Hạ Thanh mới bị thương ở chân. Lúc ấy máu liền chảy ra rất nhiều, Lưu Lộ Lộ mất đồ lên gọi xe cứu thương đưa Mạnh Hạ Thanh đi bệnh viện băng bó chân, sau đó giúp đỡ anh quay trở về nhà. Trải qua chuyện kinh sợ này, Lưu Lộ Lộ nguyên bản đã muốn đem tâm tư tình cảm giành cho Mạnh Hạ Thanh bỏ đi liền vì thế mà lại thêm lần nữa được thổi bùng lên, trước sau liền trở nên khẩn trương vô cùng.

“Mạnh ca, anh cẩn thận một chút, để tôi giúp anh ngồi xuống..... A!”

Lưu Lộ Lộ sợ hãi liền thét chói tai, mà nguyên nhân không vì cái gì khác chính là nhìn thấy một con mèo hoa văn đen trắng thực lớn nằm ở trên sofa đang trừng một đôi mắt mèo vô tội nhìn cô.

Mạnh Hạ Thanh bị tiếng thét chói tai này làm cho mày hơi nhíu nhíu lại, chẳng qua là anh rất nhanh đã đem cái biểu tình không kiên nhẫn của mình áp chế. Anh thản nhiên nhìn vào mắt của Mao Tiểu Mễ đang nằm trên sofa, sau đó dùng giọng điệu phi thường tùy ý giới thiệu qua loa hai người với nhau: “Tiểu Mễ, đây là đồng nghiệp của ta, Lưu Lộ Lộ. Tiểu Lưu, ta đã từng nói qua với cô, nó là Tiểu Mễ, con mèo nhỏ ta nhặt ở trên đường về nuôi.

Lưu Lộ Lộ ở đằng sau lúc này không để ý đến lời giới thiệu của Mạnh Hạ Thanh cho bọn họ làm quen với nhau, lúc này cô để ý chính là..... “Mạnh ca, anh không phải nói là anh nhặt về chỉ là một con mèo sữa nhỏ mới được mấy tháng trông rất hoạt bát đáng yêu sao?... Này....”

–“Meo meo!” Mao Tiểu Mễ ý không vui, lông mèo đều đã dựng đứng lên hết, hướng về phía Lưu Lộ Lộ rằng nhếch mép: Nó làm sao lại không hoạt bát, không đáng yêu, không giống mèo sữa nhỏ hả?

Lưu Lộ Lộ bị nó làm cho sợ tới mức nước mắt đều đã nhanh chảy ra: Này làm sao có thể nói là hoạt bát, là đáng yêu là giống mèo sữa nhỏ chứ.....

Hôm nay Lưu Lộ Lộ trừ bỏ việc đưa Mạnh Hạ Thanh về nhà để thể hiện sự ân cần ra là vì còn muốn từ máy tính xách tay của Mạnh Hạ Thanh lấy một ít tư liệu, hình ảnh phim âm bản của một số tác giả. Cô vốn chỉ là nhân viên thực tập mấy ngày hôm trước đã được nhận vào làm biên tập viên chính thức. Nhà xuất bản giao cho cô cộng tác cùng một vài tác giả, Mạnh Hạ Thanh vốn có nhiều tác giả nên nhân lúc này mà phân cho cô vài người, trong lúc nhất thời, thoải mái hơn rất nhiều.

Mạnh Hạ Thanh ý bảo Lưu Lộ Lộ mở máy tính của anh ra, Lưu Lộ Lộ chỉ có thể chịu đựng sự sợ hãi ở trong lòng, dụ dỗ Mao Tiểu Mễ nhường chỗ ngồi cho mình.

“Meo meo.....” Mao Tiểu Mễ nổi giận gầm lên một tiếng, ‘Nữ nhân, ta sao có thể cho người dùng máy tính?? Mạnh Hạ Thanh là người của ta, sao người dám ăn đậu hủ của anh ta? Mèo nhỏ không phát uy, người cho ta là.... ta là con chuột sao!’

Mao Tiểu Mễ xoa xoa hai chân trước, giẫy tiếp theo liền muốn nhảy bổ vào khuôn mặt rạng rỡ của Lưu Lộ Lộ, cho cô một cái “lễ vật” khó quên. Nhưng mà, nó còn chưa kịp ra tay thì đã nghe thấy lời nói ôn nhu của Mạnh Hạ Thanh ngăn lại:

“Được rồi, Tiểu Mễ! Đừng náo loạn, nhanh nhường chỗ ngồi, đừng làm chậm trễ công việc của Tiểu Lưu! Cô ấy đang vội vàng, lấy được thứ cần thiết rồi sẽ đi ngay.”

Lời này nghe ra thì giống như là lời phê bình Mao Tiểu Mễ, nhưng trên thực tế cũng là lời hạ lệnh đuổi khách cho Lưu Lộ Lộ nghe, coi như là bao che khuyết điểm, giúp Mao Tiểu Mễ báo một cái thù của anh.

Mao Tiểu Mễ nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, cho nên từ cái mũi nhỏ của nó “Hừ” ra một tiếng, lắc lắc cái đuôi, xoay người từ trên sofa nhảy xuống, bước đi.

Nhưng, ngay lúc nó không một chút lo lắng rời đi thì từ chỗ nó vừa nằm liền xuất hiện một cái quần lót của nam.....

Trầm mặc tràn ngập cả căn phòng nhỏ, Lưu Lộ Lộ xấu hổ nhìn Mạnh Hạ Thanh, trong lòng nghĩ: Mạnh ca nhìn bề ngoài ăn ở sạch sẽ và ngăn nắp lắm, tại sao lại không giữ vệ sinh như thế này, cứ nhiên mang quần lót đã mặc để ở trên ghế sofa.....

Mao Tiểu Mễ thì nhanh như chớp chui xuống dưới gầm cái ghế dựa, làm bộ như tất cả mọi sự tình phát sinh đều không liên quan đến một chút móng vuốt, một cọng lông tơ trên người nó. Nó biến thành người cũng không thể cứ để cơ thể trần truồng chạy tới chạy lui trong nhà, nên chỉ có thể lấy cái quần lót mà mặc thôi, như vậy không phải rất bình thường sao? Khi nó biến trở về hình dạng loại mèo, cái quần lót tự nhiên cũng không có khả năng vẫn bám dính ở trên người nó mà.....

Mạnh Hạ Thanh thản nhiên liếc mắt nhìn Mao Tiểu Mễ một cái, sau đó tùy ý dùng một ngón tay khều lấy cái quần lót. Bởi vì anh đi đứng không tiện, lại không thể đem quần lót vào trong phòng tắm mà giặt, thế

nên chỉ có thể làm cho mặt không đổi sắc giữ chiếc quần lót ở trong lòng bàn tay.

Lưu Lộ Lộ ho khan một tiếng, làm bộ như chưa từng phát hiện chuyện cái quần lót, bước thực nhanh ngồi xuống trước máy tính xách tay, nâng lên cái màn hình máy tính đang được gấp lại.

“Ôi chào, Mạnh ca, máy tính của anh tại sao lại vẫn mở như thế này a?”

Mạnh Hạ Thanh mất ba giây để lấy lại bình tĩnh liền trả lời: “À, là do ta ra ngoài quá vội nên mới không nhớ tắt máy tính.”

Lưu Lộ Lộ rất cục tìm được đề tài phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người, trong lòng đã thầm cho đó là may mắn: “Mạnh ca, về sau anh không nên để máy tính như vậy, máy tính xách tay không dùng thì phải tắt ngay, dùng mấy giờ thì nên tắt máy một chút máy mới bền, vẫn luôn nói như vậy.....” Lưu Lộ Lộ đem những lời nói còn lại đã lên đến cổ họng nuốt trở về. Cô trợn mắt, há hốc miệng nhìn bộ ngực sữa nửa kín nửa hở của người đẹp trên màn hình máy tính, hai gò má đỏ lên, nóng bừng.

Ách..... Mao Tiểu Mễ down về máy là “mĩ mi mặt trượt quán” không phải loại trò chơi đứng đắn gì cả! Người chơi mỗi lần đánh thắng một cái động “mạn mĩ mi”, trên màn hình máy tính sẽ hiện ra đối phương mặc đồ kín mít, sau đó bắt đầu thông thả cởi quần áo.....

Từ đây, những ảo tưởng của Lưu Lộ Lộ đối với Mạnh Hạ Thanh rốt cuộc cũng tan biến hết. Cho dù anh ta hôm nay có cứu cô một mạng, cô cũng chỉ có thể đối với anh mà mang ơn, tỏ lòng “cám ơn” là tốt rồi. – Ở trong máy tính chơi trò chơi thì chờ lại còn là cái loại trò chơi..... Không những vậy còn đem quần lót của nam giới cởi ra để ở trên ghế sofa... Dù cho có là thiên sứ, cô cũng không dám nghĩ tới nha!

Mao Tiểu Mễ nằm núp ở dưới ghế tựa, thân thể cảm thấy thật thoải mái nha. Sau đó nó còn tỏ ra hết sức chuyên tâm, giơ lên một cái chân và chăm chú liếm lên từng cái móng vuốt của nó.

8. Chương 8: Biến Thành Hình Dạng Con Người

Trên đùi để lại một vết thương lớn như vậy, dù Mao Tiểu Mễ có cho rằng thể chất của Mạnh Hạ Thanh rất tốt thì đến tối, Mạnh Hạ Thanh vẫn bị phát sốt. Tuy chỉ là sốt nhẹ thôi nhưng vẫn làm cho anh cảm thấy đầu óc choáng váng, sắc mặt biến hồng, môi cũng vì thế mà trở ra luồng nhiệt nóng. Anh ôm lấy Mao Tiểu Mễ, đem đầu nó gối lên bụng mình, tay cọ cọ một chút, cảm thấy thoải mái mới nặng nề ngủ thiếp đi.

Mao Tiểu Mễ toàn thân cứng ngắc mặc cho anh ôm, qua hơn nửa ngày mới phản ứng lại – không biết ở lại đây làm gì? Nó đường đường là một con mèo tinh, sao phải lưu lạc ở đây làm một con mèo nhỏ cho một con người tâm thường ôm ôm, xoa xoa? Ngay lúc nó vừa định giãy dụa thì lại thoáng nhìn thấy Mạnh Hạ Thanh nhắm nghiền hai mắt, cái móng vuốt mèo của nó chỉ có thể cào cào vòng trong không khí vài cái, sau đó lại tức giận mà thu về.

–“Meo meo!”

Hừ, coi như hôm nay ngươi không cho nữ nhân kia ở lại, coi như là thưởng cho ngươi đi! [di, mèo nhỏ à, chú ý của ngươi có điểm không đúng nga...]

Đến quá nửa đêm, Mạnh Hạ Thanh sốt cao hơn. Mao Tiểu Mễ biết mình là động vật, nhiệt độ cơ thể vốn thấp hơn so với loài người, nhưng khi nó sờ đến trán của Mạnh Hạ Thanh, phát hiện người anh nóng ran, tưởng chừng có thể làm phỏng cả cái chân nhỏ của nó... Giờ biết phải làm sao đây?.....

“Meo meo!” Mao Tiểu Mễ dùng sức lay lay Mạnh Hạ Thanh, muốn gọi anh dậy, muốn nhanh đưa anh đến bệnh viện... Nhưng mặc kệ cho nó có lay thế nào, có gọi đến thế nào thì đôi mắt của Mạnh Hạ Thanh vẫn nhắm lại, vẫn như trước nằm mê man bất tỉnh.

A a a, Mạnh Hạ Thanh, ngươi đúng là cái đồ lợn chết mà! Đừng ngủ nữa, ngủ nữa ngươi sẽ bị chết đó!

Mao Tiểu Mễ đã gấp đến độ nước mắt cũng nhanh trào ra, đến lúc này nói mới phát hiện, vốn là nó chỉ muốn “tìm một nơi ở tạm” thế nên mới đi đến Mạnh gia ở, lại không nghĩ đến trong một tháng gần gũi này nó đã thực sự coi Mạnh Hạ Thanh như là bạn bè thân thiết, coi như người thân trong nhà. Chủ yếu vẫn là Mạnh Hạ Thanh đối nó rất tốt, rất rất tốt, đem nó nâng niu ở trong lòng như còn sợ nó đau, tục ngữ có nói, “liệt sùng sợ triền lang”* [a?], bởi vậy có thể là trong lúc đó nó không có để ý Mạnh Hạ Thanh thôi!

Mao Tiểu Mễ hiện tại thực sự rất hận bản thân của mình, tại sao lúc trước nó không chịu theo ca ca học một hai cái pháp thuật chữa bệnh chứ? Nếu như vậy, lúc này chỉ cần xuất một chút pháp lực ra, đừng nói phát sốt đến ngay cả chân thương nó đều có thể chữa khỏi được rồi!

“Meo meo..... Mạnh... Mạnh Hạ Thanh, ngươi nhất định phải chống đỡ nha!” Mèo nhỏ hoa văn hắc bạch miệng nói tiếng người, thanh âm có bao nhiêu gấp. Nó cố gắng rướn thân mình thẳng ra, muốn từ trong lòng của Mạnh Hạ Thanh mà truồn thoát ra ngoài. Vừa rơi xuống đất, nó liền biến thành một thiếu niên có tai và đuôi mèo, ngay đến cả quần lót cũng chưa có thời gian mặc vào, liền chạy như bay theo hướng phòng khách. Nếu như nó nhớ không lầm thì ở chỗ tui nhỏ phòng khách là tủ thuốc của Mạnh gia.

Nhưng nó không biết rằng ngay lúc nó vừa bước một chân ra khỏi phòng ngủ, thì người vốn đang nằm trên giường ngủ say, lay gọi thế nào cũng không tỉnh kia liền mở mắt ra.

Trong bóng đêm, anh lẳng lặng nhìn chằm chằm bóng dáng đang rời đi của Mao Tiểu Mễ, không có làm ra bất kì động tác nào.

Chỉ một lát sau đó, Mạnh Hạ Thanh từ trên giường ngồi dậy, không chút do dự mở ra băng gạc đã được bác sĩ băng lại trong miệng nói: “Khép lại không cần mở ra”. Sau đó nhìn chằm chằm miệng vết thương đã được bác sĩ khâu lại thành mấy mũi, tiếp theo tay bắt thanh chưởng, giơ lên trên miệng vết thương ở chân.

— Một đám sương màu trắng ngà đột ngột từ bàn tay anh xuất hiện trên miệng vết thương, hơn nữa tụ tập càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt đám sương kia liền ngưng kết thành vài giọt màu trắng ngà giống như giọt nước mưa, giống như tinh lựu bảo thạch. Tay anh dần dần hạ xuống, sau đó nhấn một cái, chỉ thấy mấy giọt như giọt nước mưa kia theo động tác của tay anh nhanh chóng dung nhập vào làn da, miệng vết thương đã được khâu lại nhanh chóng khép lại với tốc độ có thể dùng mắt thường cũng thấy được. Chỉ trong giây lát, miệng vết thương kia liền biến mất không dấu vết, da thịt một lần nữa trở nên trơn bóng như lúc ban đầu.

Anh lại đem băng gạc đặt ở trên đùi, ngay trang thành bộ dạng bị thương ở chân. Tiếp đến lại dùng yêu pháp làm cho nhiệt độ cơ thể của mình cao lên rồi mới chậm rãi mở cửa phòng ngủ ra.

Ngoài cửa phòng ngủ, một thiếu niên đang quỳ rạp trên mặt đất, đang đọc tờ hướng dẫn sử dụng thuốc –mông vĩnh cao, toàn thân trần trụi – căn bản không biết đến sự xuất hiện của anh.

Sau đó, Mạnh Hạ Thanh mở miệng, dùng ngữ khí có điểm kinh ngạc, có điểm sợ hãi, lại có điểm như đã đoán biết trước nói: “Tiểu Mễ..... Hóa ra ngươi đúng là yêu tinh.....”

“Meo meo!” Mao Tiểu Mễ bị tiếng nói đột ngột của anh làm cho giật mình, nhảy dựng lên, ngay đến cái đuôi của nó cũng vì sợ hãi quá độ mà dựng thẳng đứng. “Chủ..... A... không, Mạnh Hạ Thanh! Ngươi, ngươi nghe ta giải thích đã... meo meo!”

Đôi mắt màu đá mắt mèo mở thật to nhìn Mạnh Hạ Thanh, khuôn mặt thì đã tái nhợt đi, miệng nó lắp ba lắp bắp nói không nên lời.

“Được rồi.....” Đồng chí Mạnh Hạ Thanh của chúng ta phía sau đã lộ ra ba cái đuôi sói thật to nhưng trên mặt lại mang cái biểu tình chịu đả kích lớn, thân thể đứng không vững, phải dùng tay vịn vào tường chống đỡ mình bước đi.

=====

“Trên thực tế..... Trước kia ta cũng từng nghi ngờ...” Mạnh Hạ Thanh thực suy yếu ngã vào giữa ghế sofa, mặt bối vì phát sốt mà ửng đỏ. “Tuy rằng ta chưa từng nuôi thú cưng, nhưng cũng có thể phát giác..... Ngươi với thú cưng bình thường có điểm không giống nhau.” Anh ta ho khan hai tiếng, giương mắt nhìn con mèo nhỏ đang đang cúi đầu không dám nói lời nào, còn thân thể thì trần trụi ngồi chồm hổm ở trước mặt.

“Chẳng hạn như mỗi ngày ta về đến nhà, đều phát hiện máy tính xách tay rất nóng.....”

Lỗ tai của Mao Tiểu Mễ sụp xuống thật thấp.

“Chẳng hạn như, sau khi tỉnh dậy vào mỗi buổi sáng, ta đều cảm thấy trên người phát đau nhưng lại nhìn không ra một vết thương nào cả.....”

Đầu của Mao Tiểu Mễ đã nhanh chạm vào đầu gối.

“Chẳng hạn như, ngày đó ta nói muốn thấy người lớn lên, người liền lớn lên rất nhanh như vậy”

Mao Tiểu Mễ sắp rạp quỳ rạp trên mặt đất cầu xin anh tha lỗi.

“Lại nói ví dụ như, người luôn luôn chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn.....”

Mao Tiểu Mễ vừa muốn gạt đầu nhận sai, kết quả là nó thở phì phì nhảy dựng lên sau khi đã suy nghĩ một chút, nhận ra được anh vừa nói câu gì: “Người là đang nói xấu đi! Động vật chẳng phải cũng đều chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn!”

Mạnh Hạ Thanh rất là suy yếu a, nhẹ nhàng cầm lấy cốc thủy tinh ở trên bàn uống một ngụm nước: “Nhưng..... mèo mà Lưu Lộ Lộ nuôi trong nhà rất có tinh thần nha!”

“Kia..... Đó là bởi vì nó là mèo!” Mao Tiểu Mễ bật thẳng đứng dậy, hai bàn tay năm ngón nhanh đan vào nhau, giơ lên hai bên đầu của chính mình làm cái kiểu chào của mấy nhân. Sau đó nó tự nhận như vậy là siêu cấp soái khí, hướng lên trời rống lên một tiếng: “Meo meo — Ta là lão hổ!”

“.....” Mạnh Hạ Thanh thiếu chút nữa thì bị sặc nước, bị làm cho suýt nữa đến diễn cũng không thể diễn nổi.

Thế nhưng Mao Tiểu Mễ cũng không có phát hiện mình nói dối vụng về, gây cười đến cỡ nào, ngược lại còn bắt đầu vẽn cong đuôi, thậm tự hào về sự thông minh tài trí của mình.

“Kia..... Anh đừng lão hổ yêu à, ta có thể có vinh hạnh mà được biết đến tên của người không?”

Vấn đề xảy ra bất thành linh thể này đâu có làm khó được trí thông minh tuyệt đỉnh của Mao Tiểu Mễ nó, đôi con người của nó linh động chuyển động, nó dễ dàng nói ra lịch sử oai hùng của yêu tộc, nói ra tên của một lão hổ yêu đã mất không biết cách đẩy bao nhiêu đời: “Ta xét thấy người đối ta cũng là có chút coi trọng nể nang thể nên cũng có thể miễn cưỡng nói cho người biết đi – tên của ta... tên là ‘Biện Hao’!”

Khi nó nói ra hai tiếng sau cùng này, đợi lúc Mạnh Hạ Thanh không chú ý liền dừng lại một chút, cúi đầu nuốt xuống một ngụm nước, làm cho hơi nước nóng hôi hổi bốc lên thuận lợi che dấu đi biểu tình trên mặt của mình. “..... Ân, thật sự là cái tên đó rất có khí phách đấy.....”

9. Chương 9: Ca Ca Người Tên Là Gì?

Mao Tiểu Mễ chưa từng nghĩ tới, nếu nó bị Mạnh Hạ Thanh bóc mẽ lời nói dối cùng thân phận thì tiếp đó sẽ phải làm sao, nhưng nó lại tự thấy mình thông minh, làm việc cũng cẩn thận lắm, làm gì sẽ có chuyện bị chính con người khám phá ra bí mật đó chứ? Nhưng chính là nó không nghĩ đến mới hưởng thụ những ngày tháng yên bình này được một tháng đã bị Mạnh Hạ Thanh nhìn thấy bộ dạng bán yêu của mình, theo đó còn nói ra những lời nói sở hữ thể là Mao Tiểu Mễ thấy mình thực quần bách.

Anh anh anh anh.... Nó quần bách, cái gì mà nhân loại, nhân loại như thế nào lại thông minh như vậy chứ!

Điều quan trọng hính là dựa vào tính tình trước đây của Mao Tiểu Mễ mà nói, nếu thân phận yêu tinh của nó bị bại lộ, khẳng định rằng trước tiên nó sẽ đánh ngất đối phương, sau đó sẽ nhanh chân chạy thoát. Nhưng nó nhìn Mạnh Hạ Thanh còn đang suy yếu ngồi trước mặt một chút, nguyên bản tâm tư muốn chạy trốn vừa xuất hiện đã nhanh chóng bay biến đi đến phương trời nào không còn sót lại chút dấu vết— Nhân loại yếu đuối như vậy, mình mà bỏ lại anh ta một mình ở nơi này, nếu anh ta chết thì phải làm sao đây?

Nó là một yêu tinh tốt mà, thế nào cũng phải biết đến cái đạo lí có ân phải trả chứ. Mạnh Hạ Thanh nói như thế nào cũng đã nuôi nó lâu như vậy, nó làm sao có thể bỏ lại anh ta khi anh ta còn đang bị bệnh nặng thế này! Hơn nữa, người trước mặt này bộ dạng chính là của một vị tiên sinh tốt, miệng luôn luôn cười túm túm, khẳng định sẽ không đem bí mật của nó nói cho người khác đâu.....

“Biện Hao..... Ta đây còn có thể gọi ngươi là Tiểu Mễ nữa không?” Mạnh Hạ Thanh miệng đã nhanh bị liệt rồi (Ý là bị lời nói dối của Mễ Mễ làm cho không biết nói gì), trong lời nói ôn nhu lại mang theo chút ý thỉnh cầu.

Còn đang lâm vào những suy nghĩ trầm tư của mình, trong lúc nhất thời Mao Tiểu Mễ không còn nhận ra được cái tên ‘Biện Hao’ kia là ai nên chẳng phản ứng gì, qua một lúc lâu nó mới “A!” lên một tiếng rồi gật gật đầu nói: “cái tên Biện Hao này..... cực khó đọc, ngươi tiếp tục tiếp tục gọi ta là Tiểu Mễ cũng tốt lắm!” Vừa nói, nó một bên vừa lắc lắc cái đuôi. “À, đúng rồi! Ngươi không nên nhìn thấy ta là màu trắng liền cho là ta đang lừa ngươi nha! Ta thật là lão hổ đó... meo meo, chẳng qua là bạch lão hổ nha!”

Tiểu Mễ hoàn toàn không hiểu còn có cái gọi là giấu đầu lòi đuôi, nói thế ngược lại chỉ làm cho khuyết điểm của nó bị bại lộ rõ hơn mà thôi. Bản thân nó chính là một con mèo nhỏ hoa văn hắc bạch, nhưng mà hoa văn màu đen cũng chỉ tập trung ở trên đầu thôi, cả thân mình nó đến một sợi lông tạp màu cũng không có.

Mạnh Hạ Thanh nâng tay nhu nhu trán, không nhẫn tâm nói cho nó biết, cho dù là bạch lão hổ cũng không phải cả thân thể đều là một màu thuần trắng, bạch lão hổ người ta tốt xấu cũng vẫn có hoa văn màu đen màu xám nha.....

Mao Tiểu Mễ thấy Mạnh Hạ Thanh tinh thần không được tốt vội vàng đứng lên đến bên tường giúp đỡ anh đi đến giường. Mạnh Hạ Thanh liếc mắt nhìn thân thể của Mao Tiểu Mễ còn đang trong tình trạng “”, sợ nó bị lạnh mà sinh bệnh, liền đan tay vào nhau kêu nó nhanh đi mặc quần áo. Mao Tiểu Mễ mở thật to mắt mèo thuần thực đảo đảo mắt, cho anh ‘ăn một đôi long não’: “Hảo hảo hảo, ta liền chạy đi mặc quần lót.”

“Không nên mặc quần lót của ta, như thế không vệ sinh.” Đến tận lúc này Mạnh Hạ Thanh vẫn không quên dạy bảo nó.

Mao Tiểu Mễ hừ một tiếng: “Thiết, ngươi cho ta muốn mặc lắm chắc, quần lót ngươi lớn như vậy, ta mặc đều nhắm thẳng xuống hạ điệu a!”

Ánh mắt Mạnh Hạ Thanh xẹt qua thân hình trơn nhẵn của Mao Tiểu Mễ, hơn nữa dừng lại ở cái eo nhỏ tinh tế của nó một hồi thật lâu, chép miệng nói: “Quần áo của ta người mặc cũng không hơn, nếu không thì như vậy đi.....”

Anh tỏ ra hữu khí vô lực, nâng tay chỉ chỉ vào phòng bếp: “Trước tiên ngươi vào phòng bếp tìm một cái tạp dề vừa người che lại trước đi.” (^.^.) đuôi lang ở đâu mà to rứa....

=====

Hiện tại Mạnh Hạ Thanh đang rất thoải mái mà nằm ở trên giường nhìn sủng vật hình người trần trụi trên người chỉ dùng một cái tạp dề buộc ra phía sau, che lại phía trước. Đáng tiếc là Mao Tiểu Mễ hiện tại thiếu mất té bào “hầu hạ” của loài người! Nó hiện tại đang cúi mình bởi bởi ở cái tủ thuốc, chốc chốc sẽ đem lọ nước thuốc màu trắng quăng, trong chốc lát sẽ lại đem vỉ thuốc viên ném, tóm lại thì cuối cùng cũng mang được một viên thuốc hạ sốt phía trên còn dính đầy lông mèo màu trắng đến bên miệng Mạnh Hạ Thanh.

Mạnh Hạ Thanh tuy rằng không bệnh, nhưng nhìn đôi mắt to của Mao Tiểu Mễ đang chớp chớp canh chừng mình ở đầu giường, cuối cùng vẫn là khê cần môi, đem viên thuốc dính này nọ kì quái kia nuốt vào bụng, hơn nữa còn vì phòng ngừa Mao Tiểu Mễ lại nhìn ra điểm gì khác ở anh, anh còn vội vội vàng vàng ở bên trong tận lực vận hành yêu lực làm cho nhiệt độ của mình khôi phục như lúc thường.

Mao Tiểu Mễ một chút liên thức của loài người cũng không có, lúc vươn bàn tay nhỏ bé sờ sờ trán Mạnh Hạ Thanh xong cảm thấy rất vừa lòng mà gật gật đầu: “Thuốc hạ sốt của loài người các ngươi thật sự rất hiệu quả nha! ...meo meo, cứ nhiên nhanh như vậy liền hạ sốt rồi.”

Mạnh Hạ Thanh vậy mà tự nhiên như không trả lời: “Trước kia ta không thường sinh bệnh, cho dù bị bệnh cũng chỉ là ho nhẹ rồi liền khỏi. Thuốc này ta mua đến cũng chưa từng dùng qua, không nghĩ tới nó lại đem

lại hiệu quả tốt như vậy.”

Phát hiện Mạnh Hạ Thanh thật sự không có việc gì, Mao Tiểu Mễ thở phào một hơi. Buổi tối hôm nay nó đã bị kinh hách nhiều lần, nhiều đến mức yêu tinh như nó cũng cảm thấy mệt mỏi. Nó uốn cong cái thắt lưng lười nhác một cái, sau đó tại lúc Mạnh Hạ Thanh còn chưa có phản ứng gì liền “phù” một cái biến về bộ dạng của một con mèo hoa văn bạch sắc to lớn.

Mắt Mạnh Hạ Thanh còn chưa được ăn no đủ đậu hủ, không nghĩ đến tiểu tử này thế nhưng không cho anh chút mặt mũi liền biến về hình dáng cũ? Bất quá anh ôm lấy con mèo đó đến trước mắt xem thì thấy nguyên hình Mao Tiểu Mễ cũng coi như là một con mèo có nhan sắc, thân thể tuyệt đẹp, nhất là lúc Mao Tiểu Mễ dùng đôi chân nhỏ vươn về phía trước uốn cong người, lúc đó quả thực là rất câu dẫn người nha!

“Tiểu Mễ, có thể biến thành bộ dạng như ban đầu được không vậy?” Mạnh Hạ Thanh cù cù nó, tuy rằng bộ dạng hiện tại của Mao Tiểu Mễ không phải khó coi, nhưng bộ dạng nhỏ nhắn ban đầu bị anh đặt trong lòng bàn tay nâng niu vẫn có chút đáng yêu hơn nha!

Mao Tiểu Mễ mệt chết, nằm lên giường một cái liền nhắm mắt, căn bản là mặc kệ anh, bộ dạng quay mông về phía anh rõ ràng biểu thị là “anh đang làm phiền tôi ngủ”.

Mạnh Hạ Thanh quấy rầy Mao Tiểu Mễ không có kết quả, lại bắt đầu dùng khẩu khí giả bệnh nói với nó: “Tiểu Mễ, ngươi là đại lão yêu hồ lợi hại như vậy, ngươi đến nhân gian nhất định là có việc đại sự gì phải làm đi! Có thể nói cho ta biết với, được không?”

Ban đầu anh nhìn thấy nó ở ven đường còn tưởng trong yêu tộc xảy ra chuyện gì rồi, nếu không làm sao một con vật nhỏ như nó lại không có một người lớn đi cùng lưu lạc ở nhân gian làm gì. Nhưng anh lại thấy nó ngày ngày vô lo vô nghĩ, bộ dạng chẳng tỏ ra là có vấn đề gì đã xảy ra cả. Mạnh Hạ Thanh cùng Mao Tiểu Mễ ở chung càng lâu thì anh càng muốn biết cái óc nhỏ trong cái đầu của Mao Tiểu Mễ đang nghĩ cái gì.

Mao Tiểu Mễ đã nhanh muốn được yên tĩnh để ngủ một giấc thật ngon, lời nói của Mạnh Hạ Thanh như gió thổi nhẹ nhàng lướt qua bên tai nó. Hai cái tai nhỏ trên đầu của nó run run, không chút để ý gì đến lời nói đang phát ra từ cái miệng nhỏ của mình: “Vào thành để tìm ca ca...”

Mạnh Hạ Thanh đem tính cách của Mao Tiểu Mễ ra so sánh thì cũng thấy có thể hiểu được chuyện này rõ ràng rồi, trên cơ bản thì căn nguyên mọi chuyện cũng mình đoán thì đến tám chín phần mười cũng không có sai. Mao Tiểu Mễ có thể lưu lạc đến làm thú cưng trong nhà của con người.... nói vậy cũng có nghĩa là nó muốn làm ô long. Nghĩ đến đây, Mạnh Hạ Thanh lại nghĩ tới mình nên đảm đương chuyện này giúp nó. Anh sờ sờ đầu của Mao Tiểu Mễ, nghĩ đến lúc anh tìm thấy nó trong cái hộp cát tông, trước mặt nó chính là viết vài chữ “Cầu bao dưỡng”.

“Cầu bao dưỡng à.....” Mạnh Hạ Thanh lấy đầu ngón tay ấm áp của mình đánh nhẹ nhẹ lên cái mũi của Mao Tiểu Mễ, kết quả lại bị móng vuốt của nó vươn ra suýt chút nữa thì cào rách cả ngón tay anh rồi.

“Tiểu Mễ à, ca ca của ngươi tên gọi là gì, cũng có thể biến thành người như người sao?”

“Hỏi cái gì a.....” Mao Tiểu Mễ đem chính mình cuộn thành một cái bóng tròn, đem đầu giấu đi: “Dù có nói ra khẳng định ngươi cũng không biết đến.....” Nói xong lời này, đằng sau nó còn nói mấy tiếng lí nhí (tiểu nhân) cơ hồ không thể nghe được. Mạnh Hạ Thanh đem đầu mình ghé sát, kết quả lại chỉ nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ, dị thường thoải mái của Mao Tiểu Mễ.

Mạnh Hạ Thanh dở khóc dở cười nhìn nó, lại bắt đầu dùng ngón tay vuốt vuốt lông của Mao Tiểu Mễ, thế này mới cảm thấy được thật tốt đẹp, ôm nó cùng nhau lâm vào giấc mộng đi gặp chu công.

10. Chương 10: Con Mèo Nhỏ Vui Đến Quên Cả Trời Đất!

Sang ngày thứ hai ở lại nhà, Mạnh Hạ Thanh đã dậy từ rất sớm, Mao Tiểu Mễ thì vẫn vui mình trong chăn lẩn qua lẩn lại, nó đem hết thấy chuyện phát sinh của ngày hôm qua quên đi giống như chưa từng xảy ra.

Nhưng thử nhìn mà xem, Mạnh Hạ Thanh nhìn cái tạp dề bị ném ở trên nền nhà cũng biết quan hệ của hai người đã không còn là mối quan hệ trong giới hạn của chủ nhân và thú cưng nữa.

Mạnh Hạ Thanh làm xong bữa sáng, đi vào phòng ngủ, lấy tay gãi gãi cái bụng mềm mại của Mao Tiểu Mễ, ngón tay của anh từ trên ngực kéo thành một đường lướt xuống, thậm chí còn giả vờ vô tình, không chú ý đụng phải dẫn dẫn* của Mao Tiểu Mễ.

“Làm thế này để làm gì a... meo meo.” Mao Tiểu Mễ còn đang mơ mơ màng màng, không kiên nhẫn mà dùng chân sau cào cào anh một cái.

“Rời giường nào.” Mạnh Hạ Thanh dùng ngón tay bắt lấy hai cái chân của nó, các khớp ngón tay cao thấp mà vuốt vuốt lên đó.

“Meo meo... Rời giường làm cái gì a meo...?” Mao Tiểu Mễ muốn đem những cái móng vuốt của mình đang nằm trong tay Mạnh Hạ Thanh rút về, nhưng lại không thành công.

“Tiểu meo meo, người mỗi ngày ở nhà chơi trò chơi không thấy nhàm chán sao, có muốn hay không đi đến công ty của ta nhìn một cái a.....” Mạnh Hạ Thanh dùng ngữ khí mềm dẻo dụ dỗ nó, thực sự làm ra bộ dạng chỉ vì muốn tốt cho nó thôi: “Nói không chừng còn có thể biết được một chút tin tức gì đó về ca ca của người nha!”

Nghe đến câu này, Mao Tiểu Mễ nguyên bản còn muốn cùng chu công chơi thêm ván cờ nữa liền mở to hai mắt, lẩn lộn đến bên giường, “Người làm như thế nào mà biết được ta đến thành phố là để đi tìm ca ca?”

Ngày hôm qua quá mệt mỏi, Tiểu Mễ hoàn toàn đã quên rằng đêm qua chính nó đã đem cái bí mật lớn đó nói ra rồi. Nó hiện tại còn tưởng rằng Mạnh Hạ Thanh có thuật đọc được suy nghĩ của người khác.

Mạnh Hạ Thanh dở khóc dở cười nhìn: “Tiểu ngu ngốc, đó là do đêm qua người tự mình nói cho ta mà!”

Mao Tiểu Mễ ngã ngồi ở trên giường, hai chân trước ôm lấy đầu mình, vắt hết đầu óc ra mà nhớ lại khoảng thời gian tối qua, rốt cục cũng nhớ lại là chính mình để lộ tin tức này. Vấn đề nó để nhân loại như Mạnh Hạ Thanh phát hiện ra mình là yêu tinh đã vô cùng nguy hiểm rồi, kết quả lại còn thảm hại hơn khi chỉ miệng mình lại nói ra cho anh ta biết ca ca của mình cũng là yêu tinh..... Này này.... Cái này nếu tộc trưởng mà biết được, còn không đem nó giết hay sao! “Ta thật khờ, thật sự khờ quá đi mà.” Mao Tiểu Mễ như bị phát điên.

Nó như vậy thực sự là vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, trong nhất thời không thể kìm nén mình, Mạnh Hạ Thanh liền kéo lấy Mao Tiểu Mễ ôm vào trong lòng, sau đó vô cùng thân thiết mà hôn hôn xuống cái gáy nó: “Tiểu Mễ à, người thật sự là lo xa, loạn tưởng nha! Người cảm thấy ta là loại người gì, có thể tùy tiện mà đem bí mật của người tiết lộ với người khác sao?”

Trong mắt anh chính là không sao hiểu nổi những vấn đề như Mao Tiểu Mễ, anh thật gần gũi và thân thiết mà hôn nhẹ xuống cái trán nó.

Nhưng những người trẻ tuổi hiện tại tư tưởng thật không thuần khiết một chút nào! Mao Tiểu Mễ bị hôn nhẹ như vậy trên mặt nhất thời nổi lên một mẩn ửng đỏ. Giọng sắc nhọn kêu lên “meo meo” một tiếng, ở trong lòng anh liêu mạng lắc lắc thân mình, dùng móng vuốt hoảng loạn cào lung tung: “Người, người đang làm cái gì a, ta không phải là gay thì hôn ta làm gì a!”

Đời này của nó, trừ bỏ lúc còn nhỏ (tiểu nhân) bị ca ca nó hôn hôn cái trán ra thì đúng là chưa có một người nào làm cái loại động tác thân thiết với nó như vậy. Nguyên bản, nó vẫn là một tiểu hải tử có tâm tư trong sáng lắm nha! Nhưng chính là từ lúc nó đi vào xã hội loại người đã bị khuynh hướng phản Quỳnh Dao độc hại ở trên tivi đầu độc cái đầu óc đơn thuần của nó, mới làm cho tư tưởng của nó biến thành phức tạp như thế đấy chứ! Nó gần đây truy cập vào cái gì mà [Hoàn châu cách cách], trong đó có cảnh mà người có tên là Khang ôm Tử Vi giống như vậy hôn nha.

Ai nha ai nha... Thực là ngượng ngùng mà.

Mao Tiểu Mễ đưa hai cái chân trước bưng chặt mặt, trong lòng thầm cho rằng mình thật may mắn khi mà hiện giờ còn đang ở hình dạng của loài mèo, nếu không, lúc này nhất định Mạnh Hạ Thanh sẽ phát hiện ra

bộ mặt ửng đỏ của nó.

=====

Bởi vì trong nhà không có quần áo vừa người cho Mao Tiểu Mễ mặc cho nên Mạnh Hạ Thanh bảo nó biến thành bộ dạng của con mèo sữa nhỏ, đem nó bỏ vào trong túi, sau đó cứ như vậy đem nó mang đi khỏi nhà. Dù sao thì Mao Tiểu Mễ đến nhà anh cũng đã hơn một tháng, cả ngày chỉ biết ở trong nhà chơi điện tử xem máy tính, đối với một đứa nhỏ điều này không tốt cho cả thể xác và tinh thần đang trong quá trình phát dục như nó. Mà điều chính yếu làm nó đến xã hội loài người là để đi tìm anh trai, như vậy tự nhiên anh cũng muốn hỗ trợ nó trong việc này.

Mặc kệ là một yêu tinh được bao nhiêu tuổi đi nữa thì trên người vẫn sẽ phát ra yêu khí, chỉ là nhiều hay ít mà thôi. Cho dù chỉ là trên đường gặp thoáng qua cũng sẽ nhận biết mà phân biệt được nha. Chẳng qua là, nếu một yêu tinh có thực lực yêu pháp cao hơn nhiều thì sẽ phát hiện ra yêu tinh có năng lực thấp hơn, trước mặt yêu tinh có năng lực thấp hơn sẽ không bị phát giác ra thân phận. Như là Mạnh Hạ Thanh chẳng hạn, anh sống trong xã hội loài người nhiều năm như vậy, ở trong thành phố này cũng đã gặp qua rất nhiều yêu tinh và cả bán yêu nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện được thân phận của anh.

Bất quá Mạnh Hạ Thanh cũng không thể cam đoan mà nói được, những yêu tinh sống ở trong thành phố mà anh biết đã là tất cả, vì dù sao cũng còn có rất nhiều yêu tinh sống mai danh ẩn tích, cùng loài người bình thường ở chung một chỗ, cũng không để lộ năng lực đặc thù của mình mà.

Nhân viên trong nhà xuất bản mỗi ngày thường giao tiếp với rất nhiều người, nếu bọn họ từng tiếp xúc với một yêu tinh nào đó thì trên người cũng sẽ mang theo một chút hơi thở đặc thù của đối phương, phải qua một thời gian mới có thể tiêu tán. Cho nên Mạnh Hạ Thanh mới muốn đem theo Mao Tiểu Mễ đến nhà xuất bản, hi vọng nó có thể ở đây tìm ra manh mối của ca ca nó.

Nhưng hiển nhiên là Mao Tiểu Mễ căn bản không ý thức được Mạnh Hạ Thanh suy nghĩ lo lắng cho nó — hoặc là nói, nó sống thanh thoi một thời gian thì đã không còn một chút suy nghĩ gì đến việc tìm ca ca của nó nữa rồi.

Mạnh Hạ Thanh vừa đi đến phòng làm việc của anh, thì Mao Tiểu Mễ -do ở trong túi bị xóc nảy hồi lâu – không chịu yên, liền từ trong lòng anh thò đầu ngó ra, sau đó vừa thoải mái thoát ra ngoài liền bị rơi nhẹ nhàng xuống trên mặt bàn làm việc của Mạnh Hạ Thanh.

“A!!!! Thật là đáng yêu!!!!”. Nữ biên tập viên A Lễ ngồi ngay bên bàn làm việc của Mạnh Hạ Thanh được chứng kiến một màn này, nhìn đến bộ dạng thông minh, lanh lợi đáng yêu của Mao Tiểu Mễ đã nhanh chóng bị làm cho quá yêu thích dẫn đến huyết áp tăng cao. “Mạnh ca, anh tìm được tiểu tử đáng yêu như thế này ở đâu a!”

A Lễ lao đến trước mặt Mao Tiểu Mễ, mười cái ngón tay có móng được sơn đỏ chót liền chụp đến, nắm lấy dưới hai chân của Tiểu Mễ, ôm nó vào trong lòng.

Bị tiếng nói của cô hấp dẫn, nhóm biên tập nữ trong phòng liền kéo đến xúm lại đầy hết, đối với Mao Tiểu Mễ mạnh khỏe và kháu khỉnh bày ra hết thiên tính nữ nhân của mình. Người thì xoa xoa hai cái má của nó, người thì sờ sờ hai cái chân nhỏ phía trước của nó, sau đó thì túm túm lấy nó... Thập chí có cô còn muốn lật ngửa nó lên để xem nó là giống đực hay giống cái.

Mạnh Hạ Thanh bị mấy cô bỏ lơ ở vòng ngoài, mấy lần muốn vươn tay cứu lấy Mao Tiểu Mễ trở về nhưng kết quả đều bị mấy nữ biên tập tranh đi. Mà Mao Tiểu Mễ thì chẳng tỏ ra một chút bực mình. Nó hiện tại vui đến quên cả trời đất. Đây là lần đầu tiên nó được các chị gái bao vây xung quanh như vậy nha! Cái chóp mũi nó ngửi được hương nước hoa ngào ngạt, móng vuốt tại cái ôm được chạm vào bộ ngực mềm mại... Nó vừa nhấc đầu lên, các tỷ tỷ ở bên trái sẽ nói nó đáng yêu; Nó mà trừng mắt, các tỷ tỷ bên phải sẽ hôn hôn nó; Nó chỉ mới kêu “meo meo” một cái, mọi người đều tỏ vẻ vui đến bất ngờ, phía sau tiếp phía trước dút đồ ăn vặt cho nó.

11. Chương 11: Xã Hội Loài Người, Không Cần Phải Thực Đẹp A!!!

Mao Tiểu Mễ hưng phấn, ánh mắt đều mị thành một cái thùng, trong lòng nghĩ: Chờ nó trở về thôn, nó nhất định phải nói cho người trong thôn biết – thế giới loài người đều là nữ sinh nha.

Mạnh Hạ Thanh nhìn thấy bộ dạng thoải mái kia của Mao Tiểu Mễ, nhất thời trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, anh cũng không biết nói cái gì mới tốt đành thanh thanh cổ họng, nhắc nhở mọi người: Tổng biên tập sẽ đến đây xem, nếu không muốn bị khấu trừ tiền thì tốt nhất nên chạy nhanh về chỗ ngồi của mình. Các vị tiểu thư nghe thế, lúc này lưu luyến không nỡ rời mà chào Mao Tiểu Mễ, sau đó cẩn thận đi từng bước về chỗ ngồi của mình bắt đầu làm công việc.

“Meo meo!” Mao Tiểu Mễ phần nộ giờ ra móng vuốt, lên án Mạnh Hạ Thanh cư nhiên không cho nó cùng các tỷ tỷ hôn nhẹ, rồi ôm một cái... Mạnh Hạ Thanh làm như không biết nó đang muốn nói cái gì, mỉm cười dời sang đề tài khác. Anh dùng tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, làm như không biết bộ dạng đang biểu tình đó, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Mễ, yêu tinh như các ngươi thì dùng phương pháp như thế nào để tìm được người thân vậy?”

Mao Tiểu Mễ vươn móng vuốt ra, ở trong lòng bàn tay anh viết lên: Chúng ta có thể thông qua yêu lực tìm người, cũng có thể thông qua mùi để nhận biết.

Ánh mắt Mạnh Hạ Thanh sáng lên một chút: “Vậy ngươi mau dùng yêu lực đi, ta cũng muốn nhìn qua một chút đó.”

Mao Tiểu Mễ trừng mắt, liếc anh một cái, hướng anh nhe răng nhếch mép: Cái pháp thuật sử dụng yêu lực để tìm người ta còn chưa học được, nếu không ta mới sẽ không lưu lạc đến nhà ngươi để trở thành thú cưng của ngươi đâu.

Mạnh Hạ Thanh dĩ nhiên là biết Mao Tiểu Mễ không có được cái loại pháp thuật này, nói lời này chỉ là nhìn thấy nó then quá hóa giận lại bày ra bộ dạng mèo con xù lông phát tác, hiện tại có thể nhìn thấy như vậy anh cũng cảm thấy thật mỹ mãn nha: “Vậy ngươi thử chạy nhanh ở trong này xem có ngửi thấy hương vị trên người ca ca ngươi hay không a!”

Mao Tiểu Mễ nâng lên cái đầu của mình, chiếc mũi hít hít vài cái bên trái, bên phải vài cái, bận bịu một lúc thì bực tức mà nằm úp sấp xuống cái bàn làm việc, sau đó hé hé đôi mắt ra cùng mở miệng: Không ngửi được, vừa rồi chỉ có thể ngửi được toàn là mùi vị của nước hoa, cái mũi chẳng thể ngửi được mùi vị nào khác lạ cả.

Cũng đúng nha.—Mạnh Hạ Thanh trưng lên bộ mặt tươi cười trấn an nó, nhéo nhéo cái móng vuốt nhỏ bé của nó: “Không có việc gì, nghỉ ngơi một lát rồi lại thử lại cũng được nha.”

Chương 11: Con chuột yêu hương vị (Tạm dịch: Mùi của con chuột tinh)

Vài phút trôi qua, Lưu Lộ Lộ khoan thai mà đến chậm. Dù sao chỉ mới ngày hôm qua thiếu chút nữa gặp phải tai nạn xe cộ, buổi chiều lại bị thất tình đã thực sự là bị đá kích rồi, cho nên buổi sáng hôm nay cô mới dậy trễ. Cô không bắt xe buýt mà trực tiếp tự lái xe đến, vội vàng đến văn phòng làm việc, cũng may là không có bị muộn.

Cô bước nhanh đến phòng của ban biên tập liền thấy Mạnh Hạ Thanh đáng nhẽ phải ở nhà nghỉ ngơi thì giờ lại đang chuẩn bị ngồi xuống trước máy tình, tay cầm điện thoại gọi giục bản thảo. Gặp lúc Mạnh Hạ Thanh ngắt điện thoại, cô vội vàng đi tới bên cạnh anh: “Mạnh ca, làm sao hôm nay anh lại đi làm rồi? Ngày hôm qua vừa mới khâu và băng bó vết thương xong, hôm nay sao anh không nghỉ ngơi một chút mà đã đi làm?” Dù sao cũng là tiền bối chiếu cố mình, tuy rằng tình yêu đã tan thành mây khói, nhưng vẫn là muốn quan tâm một chút.

Mạnh Hạ Thanh nhìn cô có chút bất đắc dĩ, nở nụ cười nhẹ: “Cô cũng biết bản thảo của tác giả “Trong lòng khả nhân” mới hoàn thành mà, tôi vừa mới thẩm định xong còn muốn đọc kĩ lại bản thảo một chút, làm sao có thể tự buông thả mình a.”

“Trong lòng khả nhân” là cái cây hái ra tiền nhiều nhất cho nhà xuất bản, Mạnh Hạ Thanh là biên tập phụ trách “Trong lòng khả nhân”, anh dĩ nhiên phải làm mấy việc thúc giục anh ta tập trung làm việc như thúc

giục bản thảo, đọc và thẩm định... Từ A – Z đều là anh, thậm chí cả việc thiết kế bìa sách cũng phải trải qua nhiều phiên thảo luận mới có thể kết thúc..... Nói tóm lại thì cho dù Mạnh Hạ Thanh muốn nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi được.

Nghe ra ý trong lời nói của Mạnh Hạ Thanh, Lưu Lộ Lộ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại nói xin lỗi miên man: “Chuyện hôm qua thật sự là rất cảm ơn anh, hai anh bị thương nặng như vậy, thật sự là ngược ngùng. Nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, xin anh cứ việc nói, làm chân chạy việc cho anh tôi cũng có thể làm thay mà.”

Nói xong, lại đưa hai tay đến cái túi bên cạnh thân mình lục lục một chút, từ bên trong lấy ra bữa sáng vốn chuẩn bị cho chính mình: “Mạnh ca, anh ăn không, tôi có mang theo chút sữa và bánh bích quy, nếu chưa ăn thì anh nhanh đến nếm thử đi.”

Cô vừa cầm trong tay một thứ gì đó phóng tới trên bàn của Mạnh Hạ Thanh, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó liền cảm thấy tay của cô thật trọng hơn, một cái gì đó có lông xù mềm nhũn bỗng nhiên bổ nhào vào trong tay cô. Cô sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vội vàng chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong tay chính là một con mèo nhỏ hoa văn hắc bạch. Mèo nhỏ kia trừng to hai mắt, cái mũi nhỏ dừng lại ở trên cổ tay cô ngửi tới ngửi lui.

“A, làm sao lại có con thú nhỏ giống như món đồ chơi thế này.” Lưu Lộ Lộ bị Mao Tiểu Mễ cọ cọ sấp đến thì hai tay ôm lấy nó. Mao Tiểu Mễ vẫn còn chán ghét cô, từ trong hai tay cô nhanh nhẹ chui thoát ra, bốn chân lẩy dề nhảy phóc đến trong lòng Mạnh Hạ Thanh, cái đầu nhanh chóng chui vào trong tây trang của Mạnh Hạ Thanh, cùng lúc sử dụng tay chân để tiến đến cái túi áo sơ mi trước ngực, đến lúc này mới lộ ra, hai chân trước bám vào cổ áo tây trang của Mạnh Hạ Thanh, hai mắt cảnh giác nhìn Lưu Lộ Lộ.

Mạnh Hạ Thanh giơ hai tay hơi hơi đỡ lấy Mao Tiểu Mễ một chút, ngừng đầu nói với Lưu Lộ Lộ: “Trước đây tôi cũng đã nói với cô, một tháng trước tôi nhặt được Tiểu Mễ.”

“A?” Lưu Lộ Lộ ngây ngẩn cả người: “Kia... Thế còn con ngày hôm qua kia đâu?”

“Cũng là Tiểu Mễ.”

“A?”

“Tôi nhặt nuôi hai con.”

“A?”

“Đều kêu Tiểu Mễ.”

“Nga.” Lưu Lộ Lộ bị lừa dối nhưng cũng chỉ mơ mơ hồ hồ rời đi bàn làm việc của Mạnh Hạ Thanh. Mao Tiểu Mễ ở trong lòng Mạnh Hạ Thanh nhìn bóng dáng Lưu Lộ Lộ rời đi, dùng cái mũi nhỏ “Hừ” một tiếng, khinh thường! — Kết quả không nghĩ đến là hừ ra một chút ít nước mũi.

Mạnh Hạ Thanh không một chút ngại bần lấy giấy giúp Mao Tiểu Mễ lau sạch lại cái mũi, sau lại nâng nó đến trước mặt hôn lên cái gáy sau đầu của nó: “Bị cảm rồi, ai bảo người ngày hôm qua mặc thiếu như vậy.”

Mao Tiểu Mễ giương nanh múa vuốt muốn cho anh nếm thử hai cào: Hồn đản, ngày hôm qua là ai chỉ cho nó trần truồng mặc mỗi một cái tạp dề?! Đừng ở chỗ này giả ngu!

Mạnh Hạ Thanh lại cùng Mao Tiểu Mễ náo loạn trong chốc lát, sau đó hỏi nó: “Người không phải chán ghét Lưu Lộ Lộ sao, sao vừa rồi còn gục trên tay của cô ấy?”

Mao Tiểu Mễ khịt khịt cái mũi: Ngày hôm qua không chú ý, hôm nay phát hiện trên người cô ấy có một chút hương vị của yêu tinh.

“A? Cô ấy là yêu tinh?” Mạnh Hạ Thanh vẻ mặt mang biểu tình quá sợ hãi: “Nhìn không thấy giống chút nào a!”

phi. Cái móng vuốt nhỏ của Mao Tiểu Mễ lại bay nhanh ở trong lòng Mạnh Hạ Thanh như bàn tay phải phải: Cô ta chỉ là từng tiếp xúc với yêu tinh thôi. Người không biết sao, yêu khí trên người chúng ta rất nặng, chỉ cần con người tiếp xúc qua, chung quy lại dù là lâu hay không lâu cũng sẽ bị yêu khí bám vào người một chút, chẳng qua là nó sẽ theo thời gian mà tiêu tán đi thôi.

Mạnh Hạ Thanh gật gật đầu: “Vây cho dù chỉ là ở trên đường gặp thoáng qua, cũng sẽ lưu lại hương vị sao?”

Cũng không đến mức đó, Mao Tiểu Mễ lắc đầu: Xem tình huống của Lưu Lộ Lộ thì hẳn là cô ta cùng yêu tinh kia tiếp xúc gần gũi có đến một giờ đồng hồ, bất quá cho dù như vậy thì hương vị kia cũng tiêu tán đi không sai biệt lắm. Nếu không phải cô ta động động tay làm cho hương vị kia tỏa ra, ta còn không nghĩ được đấy. Nói xong, nó lại ở trên bàn lắc lắc cái đuôi khoe mẽ: Người đoán xem Lưu Lộ Lộ tiếp xúc là yêu tinh gì?

Mạnh Hạ Thanh giả vờ khổ não suy nghĩ trong một lúc, nêu ra vài cái loại yêu tinh mà tiểu thuyết thường hay nhắc đến, sau đó thì nhìn Mao Tiểu Mễ rạo rực vui vẻ phủ nhận từng cái từng cái tên một. Nhờ người người cũng đoán không ra — là chuột tinh đó! Bất quá hương vị yêu lực nhạt như vậy hẳn là cùng nhân loại hỗn huyết, là bán yêu mới đúng.

Mạnh Hạ Thanh vội vàng làm một bộ dạng ra vẻ bưng bình đại ngộ, trong miệng liên tục khen ngợi Mao Tiểu Mễ kiến thức rộng rãi, có yêu pháp cao siêu. Mao Tiểu Mễ được anh khích lệ thì kiêu ngạo, cái đuôi đều phải phẩy cao đến trời, nhưng hẳn là nó không biết, trên thực tế, Mạnh Hạ Thanh đã sớm biết hương vị này là ai lưu lại: Hôm qua Lưu Lộ Lộ đưa Mạnh Hạ Thanh đi gặp một bác sĩ ở một bệnh viện gần đó bằng bó miệng vết thương, người bôi thuốc phỏng khám cho anh là một bác sĩ thực tập có họ Lưu, đúng là một chuột tinh có một nửa dòng máu của nhân loại, một bán yêu. Phải nói là Lưu thầy thuốc kia có ánh mắt ướt sũng, bộ dạng thì nho nhỏ, thật sự là rất giống bộ dạng của một chú chuột bạch nho nhỏ.

“Vây đợi lát nữa ta giúp người hỏi Lưu Lộ Lộ một chút xem cô ấy đã tiếp xúc qua những ai?”

Không cần, Mao Tiểu Mễ lại suy sụp hạ xuống thân mình: ca ca ta là Mèo tinh, làm sao một con chuột tinh lại có thể biết được ca ca ta chứ.

12. Chương 12: Trong Lòng Khả Nhân

Mạnh Hạ Thanh nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, mỉm cười hỏi: “Mèo tinh? Tiểu Mễ à, người không phải lão hổ sao, như thế nào lại có ca ca là Mèo tinh vậy?”

Mao Tiểu Mễ lúc này mới phát hiện chính mình lại lỡ miệng, sợ tới mức toàn bộ lông mèo đều dựng đứng.

Thấy ánh mắt đáng thương hể hể của nó loạn nhìn xung quanh, Mạnh Hạ Thanh cũng không nhẫn tâm đến nỗi dọa nó, lại chỉ có thể giúp nó tìm một cái bậc thang: “A..... Ta biết rồi, nhất định là nhận làm ca ca đi?”

Đúng, đúng đúng! Tiểu Mễ gật đầu như già tối, trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, tim của nó nhảy lên như trống, thực là đến mức muốn nhảy ra khỏi cổ họng nó mà, thật không nghĩ tới mình lại vì thuận miệng mà nói ra, cứ nhiên bị anh ta bắt được nhược điểm. Nó từ kịch truyền hình, từ trong tiểu thuyết biết được, nếu loài người phát hiện đối thủ của họ không có lợi hại như họ tưởng, họ sẽ thương tổn đối phương ngay. Nó không thể để cho Mạnh Hạ Thanh phát hiện nó chỉ là một cái lão hổ giả được, bằng không khẳng định là nó sẽ bị Mạnh Hạ Thanh áp đảo, khi dễ!

Tiểu Mễ thật cẩn thận quan sát biểu tình của Mạnh Hạ Thanh, thấy bộ dáng không hề hoài nghi của anh, không khỏi thở phào một cái, dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ ngực mình: Hoàn hảo, Mạnh Hạ Thanh là một người rất ngốc này, rất hay hồ lộng, nếu không nó tuyệt đối là kẻ yếu thế. Từ giờ về sau nó cần phải cẩn thận hơn mới được, không thể lại bị bắt được cái đuôi nhỏ đâu.

=====

Mạnh Hạ Thanh dù sao cũng bề bộn nhiều việc, anh đem để Mao Tiểu Mễ ở trên bàn để cho nó tự mình chơi, sau đó lại khấn trương ngâm đầu trong công việc, thúc giục bản thảo, thẩm định bản thảo, thảo luận bản thảo, liên hệ cùng họa sĩ vẽ bìa, không có một khắc nào được thanh nhàn. Mao Tiểu Mễ vừa mới bắt đầu thì không có việc gì liền đuổi theo chuột nhỏ chạy tới chạy lui, được một lát thì mệt mỏi, nó liền ghé

vào bàn ngửa đầu nhìn Mạnh Hạ Thanh làm việc. Được một lát thì chóng đỡ không được nữa, đem đầu ghé vào trên mặt bàn ngủ.

Đến lúc tỉnh lại đã là giờ cơm trưa, cái bụng đói của Mao Tiểu Mễ đã thâm thì kêu, lại phát hiện Mạnh Hạ Thanh còn chưa đi ăn cơm mà vẫn như cũ ngồi ở trước máy tính cẩn trọng làm việc. Mao Tiểu Mễ nhìn bốn phía không thấy người, miệng liền nói tiếng người: “Ta đói bụng, người chừng nào thì mang ta đi ăn cơm vậy? meo meo.”

Mạnh Hạ Thanh lúc này mới phát hiện anh vì vội vàng làm việc nên đến cơm cũng chưa có ăn, liền xin lỗi nó rồi đem ra cho nó một túi bánh bích quy – Chính là cái túi bích quy mà buổi sáng Lưu Lộ Lộ cho anh – đưa tới trước mặt Mao Tiểu Mễ, ý bảo nó trước ăn tạm cho đỡ đói bụng, chốc lát nữa sẽ dẫn nó đi ra ngoài ăn cơm.

Mao Tiểu Mễ ngồi thấy trên bánh bích quy hương vị nồng đậm của sữa, nước miếng đều nhanh chảy ra. Nó dùng cái móng vuốt nhỏ nhanh chộp lấy, liền lôi cái túi bánh bích quy đi. Túi bánh bích quy được ôm trong hai cái chân mèo nhỏ – chính là hình đôi tay của một nam nhân trưởng thành- bánh được làm theo hình dạng của các loại động vật nhỏ đáng yêu: Có hình dạng con chó, con thỏ, cá nhỏ..... Đương nhiên, còn có cả hình dạng của mèo. Nói trắng ra thì đây là một túi bánh quy bình thường có hình động vật.

“Đây là..... Cầu cầu!” A ô... một ngụm ăn luôn.

“Đây là..... Thỏ giấy!” A ô một ngụm ăn luôn.

“Đây là..... Cá nhỏ!” A ô một ngụm ăn luôn.

“Đây là..... Mèo lưỡi!” Thật cẩn thận dùng móng vuốt nhặt ra bỏ qua một bên, xếp thành một cái chồng cao cao.

Mao Tiểu Mễ chọn lựa ra, nó đem hết cái loại động vật khác ăn xong rồi, lưu lại non nửa túi bánh quy hình dạng mèo lưỡi, một cái cũng không ăn. Thậm chí còn đem bánh bích quy hình đầu mèo xếp thành một chồng nhỏ, sau đó dùng yêu lực làm cho từng cái từng cái bánh bích quy nhỏ bay lên vòng quanh mình đối tới đối lui.....

Mạnh Hạ Thanh nhìn thấy bộ dáng hết sức ngây thơ của nó như thế thì chỉ bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Một lát sau Mao Tiểu Mễ ăn no cũng đã chơi chán, lúc này mới lại chỉ huy bánh bích quy bay trở về trong túi, dán lại cái miệng túi thật tốt mới lại đưa tới cho Mạnh Hạ Thanh cất đi.

“Ăn no rồi sao?”

Mao Tiểu Mễ gật gật đầu.

Bàn tay to của Mạnh Hạ Thanh chụp tới, liền đem Mao Tiểu Mễ còn đang kêu to sợ hãi bỏ vào trong túi: “Ăn no rồi thì ta đi thôi, buổi chiều không thể nhàn rồi mà ngồi ngốc nha. Ta còn phải đi gặp tác giả thảo luận về sách mới nữa.”

“Meo meo?!” Mao Tiểu Mễ gắt gao bám vào tay áo anh: “Tác giả nào a?”

“ ‘Trong lòng khả nhân’, đã nghe qua chưa?”

‘Trong lòng khả nhân’ vừa rồi ở trên mạng báo cho anh, nói là có kết cấu của một tiểu thuyết mới, chuyện kể về hài người ở chung với nhau, muốn cùng anh thương lượng một chút về nhân vật thiết kế cùng một chút tình tiết của câu chuyện, trên mạng không nói rõ ràng được muốn gặp mặt trực tiếp để bàn bạc một chút mới tốt.

“Cái gì!!!” Ai ngờ ngoài dự đoán, Mao Tiểu Mễ cứ nhiên từ trong túi anh bám áo leo ra ngoài, theo tay áo leo lên đến cổ áo của Mạnh Hạ Thanh, bốn cái móng vuốt đều bám vào trên cái áo sơ mi, thiếu chút nữa đã đem quần áo của anh cào rách. Sau đó chỉnh chỉnh thân thể nhỏ nhỏ của mình ngay bên cạnh tai của Mạnh Hạ Thanh rống to, như muốn làm tai anh nổ tung: “— ‘Trong lòng khả nhân’ là thần tượng của ta a a a a a a a!”

Phải nói thực – không phải nói dối, Mao Tiểu Mễ một tháng qua ở nhà Mạnh Hạ Thanh ngoài ăn rồi ngủ, ngủ rồi chơi ra thì vẫn là có đọc qua một chút sách. Trong phòng khách của Mạnh Hạ Thanh có một cái tủ

sách không nhỏ chút nào, trên đó đặt gần như là toàn bộ sách báo do nhà xuất bản của anh in ấn, trong đó, những tác phẩm của các tác giả do chính anh thẩm định là nhiều nhất. Mao Tiểu Mễ ù ù cạc cạc chọn trong giá sách đó mấy quyển có bìa đẹp nhất để xem, mà mấy quyển này lại đúng mấy quyển của tác giả ‘Trong lòng khả nhân’.

Mao Tiểu Mễ xem quyển đầu tiên chính là quyển sách nổi tiếng nhất của ‘Trong lòng khả nhân’: [hải chi thơ ca tụng].

Văn của “Trong lòng khả nhân” thực có linh khí, văn phong hay thay đổi theo từng nhân vật, từ bút danh của cô có thể thấy cô là một người chưa vượt qua tuổi ba mươi. Nhưng ngòi bút của cô viết về cuộc sống quả thực rất rất sâu sắc, khắc sâu vào người đọc. Mà lúc phát biểu hay viết lời bình luận trên chuyên mục báo chí cũng rất sắc bén. Như vậy có thể nói đây là một nữ tác giả là thần tượng của toàn dân, từ đứa trẻ mười tuổi cho đến các cụ già sáu bảy mươi tuổi, không ai là không khen ngợi tài năng văn chương của cô. Ngoài những đoản văn bình thường được tập hợp xuất bản ra thì “Trong lòng khả nhân” cũng xuất bản mấy thiên truyện dài, trong đó có tác phẩm ‘Hải chi thơ ca tụng’ lấy bối cảnh là ở bãi biển, nhân viên bơi lội cứu được ông chủ, không tham món lợi nhỏ. Truyện thành công rất lớn, nghe nói sau đó không lâu còn được sửa thành kịch bản điện ảnh.

Lúc đó, Mao Tiểu Mễ điều chỉnh lại tâm tình của mình, chỉ nghĩ cầm lấy quyển sách đọc để tiêu tốn thời gian, ai ngờ đến cuối cùng thì khóc một trận thật lớn. Đối với tình yêu nóng bỏng của nhân vật ông chủ nhân công cảm khái mà khóc đến nước mũi nước mắt tràn đầy mặt, ngay đến cả trang sách cũng đều bị nó làm ướt hết. Sau đó nó một hơi xem hết các tác phẩm của tác giả ‘Trong lòng khả nhân’, có làm cho nó cười, có làm cho nó khóc, nói tóm lại thì truyện nào cũng đều làm cho nó yêu thích hết mình. Nó cảm thấy văn chương ‘Trong lòng khả nhân’ có một loại linh khí khó có thể dùng lời để diễn tả. Đó không phải là ánh mắt của một người bình thường nhìn tự nhiên, mà nhìn tự nhiên dưới một góc độ gần gũi với nó, một cái nhìn thấu triệt như đem thiên nhiên làm bạn với mình. Cái cách đối đãi với tự nhiên như thế này rất giống với cách yêu tinh tôn trọng ‘thiên đạo’. Chính văn phong này làm cho Mao Tiểu Mễ đối với ‘Trong lòng khả nhân’ tràn ngập hảo cảm.

Cho nên, tuy rằng Mao Tiểu Mễ đến bây giờ mới chỉ đọc qua một bộ tiểu thuyết của nhân loại thôi nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc nó đem ‘Trong lòng khả nhân’ làm thần tượng.

Mạnh Hạ Thanh nghe thấy lời nói lấp bắp kinh hãi của Mao Tiểu Mễ — anh còn tưởng rằng Mao Tiểu Mễ chỉ biết chơi thôi chứ, không nghĩ tới nó còn có thể đọc sách nha!

Mao Tiểu Mễ bám chắc lấy cổ áo của Mạnh Hạ Thanh, năn nỉ anh mau mau dẫn nó đi gặp thần tượng của mình. Hơn nữa nó còn nghe nói các tác giả đều có mấy bộ sách bìa cứng, nó nhất định phải có được một bộ có chữ kí của tác giả mới được! Sau đó, lúc trở về thì đưa cho tộc trưởng làm quà.

Nhìn Mao Tiểu Mễ chờ mong được gặp ‘Trong lòng khả nhân’ như vậy, Mạnh Hạ Thanh bỗng nhiên không đành lòng nói cho nó biết chân tướng — nó sẽ chỉ gặp được một tác giả đại nhân lôi thôi lếch thếch mà thôi. Mao Tiểu Mễ lúc đó nhất định không bởi phần cũng biến thành đen đi?

13. Chương 13: Quần Bò Thượng Động (quần Bò Bị Rách)

Mao Tiểu Mễ chưa từng nghĩ tới “Trong lòng khả nhân” là nam.

Cho nên lúc Mao Tiểu Mễ bị Mạnh Hạ Thanh ôm ở trong ngực đi vào nhà của Hà Trung Toàn, nó cũng không ý thức được cái người râu ria xồm xàm, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, toàn thân phát ra một loại hương vị kì quái, hơn nữa phía sau quần bò còn bị rách thành một mảng, lộ cả quần lót bên trong này sẽ là thần tượng của nó!

“Ôi chao, con mèo nhỏ này..... Thực là đáng yêu quá đi thôi.” Hà Trung Toàn này chính là một cậu tinh có ngàn năm đạo hạnh, cũng không biết vì sao mà lại đến xã hội loài người để sống, còn trở thành một tác giả có tiếng tăm lừng lẫy mãnh liệt. Mà khai thác tiềm lực của anh ta, giúp anh ta từ lúc mới bắt đầu cho

đến bây giờ chính là biên tập viên đầy trách nhiệm Mạnh Hạ Thanh của chúng ta. Đương nhiên, Hà Trung Toàn với đạo hạnh như thế thì nhìn không ra được Mạnh Hạ Thanh đang đứng ở trước mặt, vì thế cho nên đến bây giờ anh ta cũng không biết được lão đại ca một lòng chiếu cố anh ta vẫn biết rõ thân phận của anh ta như lòng bàn tay. “Ôi chao, Mạnh ca, cái đồ chơi nhỏ này anh tìm về từ nơi nào a? Khỏe mạnh, khẩu khí còn rất đáng yêu nữa ~”

Hà Trung Toàn liếc mắt một cái liền nhận ra con mèo nhỏ trong lòng của Mạnh Hạ Thanh chính là một con mèo tinh, cũng không biết vị Mạnh ca ôn nhu thiện lương này từ nơi nào tìm ra một con vật nhỏ như vậy, sẽ không phải là nhặt ở ven đường đấy chứ?

Mạnh Hạ Thanh nhẹ nhàng băng quơ mà chuyển qua đề tài khác: “Người cũng đừng quản ta làm sao mà có nó, hôm nay ta tới là vì cùng lão sư thảo luận về tác phẩm mới, đừng tung hỏa mù nói những chuyện vô dụng này nữa.”

Nghe ra ý trong lời nói của Mạnh Hạ Thanh, Mao Tiểu Mễ nguyên bản vẫn còn đang rung đùi đắc ý lập tức cứng người lại — thần mã? Chẳng lẽ người bản thủ đang đứng trước mặt cầm lấy chân nó, xú gia hỏa này chính là mĩ nữ trên mạng mà người ta vẫn khen ngợi “Trong lòng khả nhân” hay sao? Kính nhờ a, sao so ra lại có thể kém nhiều như vậy chứ!

“Ai nha, Mạnh ca đến lúc này thì nên chơi một chút chứ đâu phải là lúc thúc giục tiểu thuyết.” Hà Trung Toàn xấu hổ gãi gãi đầu, vội vàng nhường cửa mời Mạnh Hạ Thanh vào nhà, chỉ dẫn anh đến phòng sách. Mao Tiểu Mễ trở nên si ngốc vì ngay sau khi anh ta xoay người thì nó nhìn thấy trên móng của anh ta lộ ra “một cái động lớn”, toàn bộ hồn mèo đều bay ra đi du lịch bên ngoài trời rồi.

Vì sao quần bò của “Trong lòng khả nhân” lại rách một mảng lớn ở trên móng như vậy? Mao Tiểu Mễ dùng chân nhỏ viết lên người Mạnh Hạ Thanh.

Mạnh Hạ Thanh nở nụ cười, vấn đề này thật đúng là đã hỏi đúng người — Hà Trung Toàn khi ở nhà là một người rất bình thường, vì dễ dàng thoải mái nên khi biến thân đều chỉ biến thành hình dạng bán yêu, cứ dễ lộ tai và cái đuôi lộ ra như thế! Như vậy, tự nhiên quần bò liền bám dính vào trên móng sẽ không thoải mái. Cho nên trên cái quần bò nào của mình Hà Trung Toàn cũng đều cắt thành một “cái động”, chính là nơi để cho cái đuôi đằng sau có thể lòi ra. Mạnh Hạ Thanh tự nhiên biết anh ta với mình là cùng môn đạo, chẳng qua là Hà Trung Toàn không nói, anh cũng làm bộ như không phát hiện — Hà Trung Toàn đến bây giờ vẫn nghĩ rằng Mạnh ca của anh ta chỉ là một nhân loại bình thường thôi.

Mạnh Hạ Thanh cúi đầu ở bên tai Mao Tiểu Mễ nhỏ giọng trả lời, thở ra khí nóng ở bên cái tai của mẫn cảm của nó, làm cho mặt nó theo phản xạ tự nhiên đỏ ửng. “Bởi vì anh ta bị bệnh trĩ đã lâu, cần phải “thông gió” nhiều mới tốt.”

“.....” Mao tiểu mễ vẻ mặt ghé tởm quay đầu đi chỗ khác: Thật đáng buồn, tác giả nó thích như thế mà sao vệ sinh cá nhân lại kém như vậy!

=====

Nhưng ngoài dự kiến của Mao Tiểu Mễ, thư phòng của Hà Trung Toàn cũng không phải lộn xộn lắm, ngược lại phải nói là phi thường sạch sẽ và rất có trật tự nữa. Thư phòng nằm ở bên cạnh biệt thự chính, rộng gần hai mươi mét vuông, trên bốn vách tường tất cả đều là giá sách cao đến tận trần nhà, trên giá bày đầy đủ bộ sách các loại. Chính giữa là một cái bàn làm việc có màu thâm bóng, một cái bàn máy tính im lặng đặt ở kia, bàn phím bị mài mòn thực nghiêm trọng. Bàn làm việc đối diện là tổ hợp của một bộ sofa đơn giản, Hà Trung Toàn dẫn một người một mèo đến nơi đó ngồi xuống.

“Ôi chao, Mạnh ca, anh uống cái gì, ta đi pha cho anh.”

“Cho ta trà đi.”

“Trà a...” Hà Trung Toàn ngượng ngùng cười: “Hình như trong nhà của ta không có trà...”

Mạnh Hạ Thanh nhu nhu cái trán: “Lần trước ta vừa thay người mua một hộp trà túi, để trong phòng bếp của người, trong cái thứ hai ngăn tủ tầng thứ ba đấy, tìm xem còn có không.”

“Còn vị tiểu khách này thì sao? Sữa được không?”

Mạnh Hạ Thanh lắc đầu: “Đừng cho nó ăn thêm cái gì, giữa trưa nó một mình đã ăn hơn phân nửa túi bánh bích quy, bụng chắc đã phải chống đỡ để không nôn ra đi.”

Mao Tiểu Mễ vội vàng hít khí, muốn đem cái bụng đã phình to đến sọc cũng lòi ra thu về. Cho xin đi, nó hiện tại đang chịu kích thích rất lớn khi phải thừa nhận “Thần tượng của mình là nam nhân”, nó rất cần sữa để an ủi cái tâm hồn đang bị thương của nó nha!

Hà Trung Toàn nở nụ cười, bắt quả anh ta cũng không dám cãi lại lời nói của Mạnh Hạ Thanh cho nên cũng không lấy sữa cho Mao Tiểu Mễ mà cầm ra một cái đĩa nhỏ, bên trên cái đĩa của nó đặt một cái thìa và một ly kem. Dù sao cũng đều là yêu tinh, Hà Trung Toàn vẫn có vẻ sủng ái tiểu bằng hữu hơn một trăm tuổi này.

Mạnh Hạ Thanh bắt đầu di liếc mắt nhìn Mao Tiểu Mễ một cái, xem nó vì thèm ăn mà đem nỗi bi thống vứt tận đầu tận đuôi rồi lao nhanh đến chiếc đĩa. Sau đó từ trong cặp công văn lấy ra tư liệu, bắt đầu cùng Hà Trung Toàn thảo luận về cuốn sách mới.

Mạnh Hạ Thanh ở nhà xuất bản, ngoài việc xuất bản truyện dài bên ngoài, cũng đẩy dời đi một số ít tiểu thuyết không dành cho nhiều độ tuổi lên mặt các tờ nguyệt san, mà một số tiểu thuyết của Hà Trung Toàn chính là được đăng thành từng chương nhỏ trên đó. Tiểu thuyết của Hà Trung Toàn phần lớn là được đăng ở trên đó thành từng chương, từng chương cho đến khi hoàn thành, sau đó, phần lớn nội dung sẽ được biên tập, liên kết lại để xuất bản thành sách, đồng thời còn nhượng xuất bản hai phân tiền, làm cho nhà xuất bản cùng bản thân anh ta đều kiếm bốn măn bát măn*

Nhưng Hà Trung Toàn là một tác giả tính tình thì tùy ý, không biết có phải cố tình không mà ở mấy chương đầu của tiểu thuyết nào anh ta viết cũng rất tốt, nhưng ở mấy chương sau lại nhờ nguyên nhân tùy ý đó lại viết rất qua loa, ẩu thả, kết cục chính nhà xuất bản cũng không biết phải nói với anh ta như thế nào thì mới tốt lên được. Ví dụ như là một tháng trước, Hà Trung Toàn còn rất thận trọng viết chương thứ nhất của “Kim cương gia công sư”, tiểu thuyết chủ nhân công, nhưng không biết vì làm sao mà anh ta lại nói “tâm hồn bị thương”, sau đó viết một cái kết thúc truyện lại qua loa như trước. Cái loại kết thúc nhảm chán này thật sự đã làm cho Mạnh Hạ Thanh cùng nhóm đọc giả đều tức giận nổi trận lôi đình.

Cũng may Hà Trung Toàn biết chính mình đuối lý, vội vàng liên hệ với Mạnh Hạ Thanh, nói rằng mình sẽ viết một tiểu thuyết hiện đại, vì thế hôm nay Mạnh Hạ Thanh mới đến nhà của anh ta, cùng với anh ta thương lượng về nhân vật cùng một số sự kiện trong chuyện.

Hà Trung Toàn viết tiểu thuyết hiện đại, là muốn viết về chuyện hài hước của sáu người ở chung. Mạnh Hạ Thanh nghe xong tình huống truyện mà anh ta đưa ra, cảm thấy cũng không tồi, liền cổ vũ anh ta thử viết xem. Hà Trung Toàn do do dự dự liếc mắt nhìn Mạnh Hạ Thanh một cái, làm ra bộ dạng khinh bỉ của một người vợ nhỏ: “Mạnh ca, chuyện này... Người hẳn là biết ta, ta không phải là loại người thường đóng cửa để viết văn mà là người lấy thể nghiệm từ cuộc sống để viết ra một tác phẩm văn vẻ hay. Cho nên.....”

“Cho nên?”

“Cho nên ta nghĩ, ta đem phòng ở này của ta cho thuê, tìm vài người ở chung làm bạn cùng phòng.....”

“.....” Mạnh Hạ Thanh đẩy đẩy cái kính mắt, Hà Trung Toàn này đúng là phải “Thử nghiệm” thực sự thì tài năng văn vẻ mới không có bị cái tật xấu lẩn át, anh đã sớm biết chuyện này. Ví dụ như lúc viết [Hải chi thơ ca tụng], Hà Trung Toàn đã phải đi đến chỗ các nhân viên cứu hộ hải dương sống một thời gian; Trước khi viết một chương của tiểu thuyết “kim cương gia công sư”, anh ta còn ở trong nhà mình chỉnh một bộ thiết bị.

“Nếu lão sư ngài tự nhận thấy mấy vị khách mới ở chung phòng sẽ không quấy rầy ngài sáng tác, ta đây cũng chẳng có lý do gì để không đồng ý. Đương nhiên, ngài tốt nhất là không cần nói cho khách trọ của ngài biết ngài là ‘Trong lòng khả nhân’— dù sao chuyện ngài là nam nhân, cũng không phải là chuyện tuyệt vời gì lắm khi cho nhiều người biết.”

“Ừ ừ, Mạnh ca điểm ấy vẫn nằm trong sự đúng mực mà ta có.” Hà Trung Toàn gật đầu như làm toán, sau đó đảo mắt nhìn ra phía sau đầu — bắt quả cái này cũng nên để sau rồi nói.

Tiểu mễ ở một bên căn bản không nghe đến bọn họ đang nói cái gì, nó hiện tại chính là đang vắt hết óc lo

lắng suy nghĩ làm như thế nào để có thể ăn thực chậm từng thìa từng thìa kem ly này cho nó khỏi mau hết – “Trong lòng khả nhân” này cũng thực là quá keo kiệt mà, sao có thể chỉ cho nó có một chút như vậy chứ!

Ngay lúc nó còn đang trong tình cảnh trong chốc lát liếm một chút, trong chốc lát liếm một chút cũng là lúc Mạnh Hạ Thanh vươn bàn tay to chụp tới lại đem nó bỏ vào trong tây trang của mình, nói là phải rời khỏi đây.

“Meo meo meo meo meo meo!” Mao Tiểu Mễ nóng nảy, nó duỗi thẳng móng vuốt, bốn chân mở ra, liều mạng không muốn rời đi cái ly kem kia, bộ dáng của nó lúc này quả thực giống như là Rose phải chia lia với Jack*.

Hà Trung Toàn thấy bộ dạng lưu luyến không rời của nó đối với ly kem, chặn lại nói: “Mạnh ca, nếu không theo ta thì người hãy mang theo ly kem về cho nó đi.”

“Không cần,” Mạnh Hạ Thanh khúc khởi ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đầu Mao Tiểu Mễ một chút: “Nó chỉ nhỏ như vậy, ăn hơn ly kem sẽ bị tiêu chảy.”

*Hai nhân vật chính trong phim Titanic.

14. Chương 14: Phần Nhân Ăn Lão Hồ [A?]

Nửa tháng sau, Mạnh Hạ Thanh gọi điện thoại đến nhà của Hà Trung Toàn hỏi về tiến độ của tiểu thuyết, muốn xác định nếu như tiến độ viết truyện không sai biệt với sự bàn bạc trước kia thì sẽ sắp xếp đăng trên kì tạp chí tới. Ai ngờ được Hà Trung Toàn lại nói với anh rằng anh ta thấy câu chuyện về sáu người ở chung đã bàn bạc trước kia là mô típ cũ rích, khuôn sáo, không muốn tiếp tục viết nữa. Mạnh Hạ Thanh cảm thấy thực bức mình, tiểu tử này có thể thành thật một chút hay không, không cần luôn đột phá ra mấy cái ý tưởng kì lạ như thế chứ, lúc thì muốn viết thế này, lúc lại định viết thế kia?

Nhưng cũng không phải không có tin tức tốt — Hà Trung Toàn nói anh ta quyết định khiêu chiến với một hình thức mới chưa bao giờ khiêu chiến qua: Lấy hình thức của thể nhật kí đến ghi lại cuộc sống chung của nhân vật trạch nam được xưng là “Ta” cùng một thầy thuốc khoa tiết niệu, khai thác từ những việc nhỏ trong cuộc sống chung của họ để gây hài hước và hóm hỉnh hấp dẫn người đọc. Mạnh Hạ Thanh sau khi nghe như vậy thì thấy đối với đề tài này có hứng thú, hơn nữa còn cổ vũ anh ta nên tiếp xúc với vị khách mới chuyển đến kia nhiều hơn, từ trên người của vị khách kia đào bới lấy tư liệu sống để sáng tác.

Nghe Mạnh Hạ Thanh nói như vậy, Hà Trung Toàn cảm thấy thực bất mãn, “sao mình đã nói đến như vậy mà vẫn còn bảo mình đem vị khách kia làm “Tư liệu sống”?” Anh ta lập tức phản bác, hướng cái điện thoại đang cầm rầm rì: “Người kia không phải là “tư liệu sống”, đó là bác sĩ Mao.....”

“Lão sư, tôi mặc kệ ngài nói người kia là miêu thầy thuốc hay là cẩu thầy thuốc, tôi chỉ biết nếu ngài không nhanh nhanh thu thập tư liệu sống, mau chóng viết như lời đã nói, tháng này ngài cũng vừa muốn bệnh loét mũi.”

Cái vị biên tập tàng hình trước mặt này không cười, Hà Trung Toàn chỉ có thể ngoan ngoãn mang theo cái đuôi nhỏ cụp xuống (tiểu nhân), mà đáp lại “Tốt, tốt”, sau đó treo điện thoại chạy nhanh.

Trong công việc gặp chuyện phiền lòng khó giải quyết, vừa nghĩ cả ngày hôm nay làm việc cật lực rút cuộc cũng xong, nhưng khi anh mang theo cặp công văn về nhà nấu cơm, lại phát hiện trong nhà chó chuyện phiền lòng đang chờ anh.

=====

“Tiểu Mễ, ta nói này, hôm nay người làm sao lại không muốn theo ta đi làm nữa, sao lại muốn ở nhà ngây ngốc vậy, có phải vì còn nhớ thương đến cái ly kem kia....” Mạnh Hạ Thanh bất đắc dĩ tựa vào cửa phòng bếp, nhìn con mèo nhỏ quay lưng về phía mình đang chôn vùi cả cái đầu trong cái hộp kem ăn đến vui vẻ.

Từ lúc Mao Tiểu Mễ ở nhà Hà Trung Toàn được nếm qua “kem cóc”, về sau liền thích mê cái món lạnh lạnh, có vị ngọt ngào vui vui kia, vừa về đến nhà liền biến về nguyên hình, kêu khóc muốn mua kem ly về ăn. Mạnh Hạ Thanh nói thế nào nó cũng không nghe, liền cố tình nói là không đồng ý mua, thực ra là chỉ muốn được nhìn thấy biểu tình kinh ngạc, vui vẻ của nó mà thôi.

Nhưng mà chẳng thể ngờ được lúc anh đem nó đi siêu thị, nó liền từ trong lòng anh nhảy ra, lập bổ nhào vào trong cái tủ lạnh của siêu thị, ôm lấy hộp kem gia đình so với thân hình nó còn lớn hơn, nhất định không chịu buông cái móng vuốt nhỏ ra.

Nhân viên bán hàng ở quầy kem bị hành động nhảy bổ vào tủ kem của Mao Tiểu Mễ là cho sợ hãi, khuôn mặt thì biến sắc, sau đó kiên quyết bắt Mạnh Hạ Thanh mua toàn bộ số kem đã bị vật nuôi làm “ô nhiễm” kia về nhà. Bất đắc dĩ, Mạnh Hạ Thanh phải đem cái thùng kem thật lớn kia bỏ vào xe đẩy mua sắm đem về nhà.

Vì thế Tiểu Mễ thực thông minh, mỗi lần thấy thứ gì đó mà nó muốn ăn nó liền như vậy – trước sau học tập, đưa móng vuốt cào cào nào đậu, kẹo đường, cá, vừ ti ngư, sau đó vô cùng cao hứng vênh cao đuôi nhìn Mạnh Hạ Thanh bất đắc dĩ nhận lỗi, rồi đem vật này vật nọ để vào trong xe mua sắm.....

Mạnh Hạ Thanh cũng học thông minh, từ đó anh không bao giờ mang Tiểu Mễ đi siêu thị nữa.

Mà Mạnh Hạ Thanh mua kem về cũng không có cho Mao Tiểu Mễ ăn đến thống thống khoái khoái mà mỗi ngày chỉ cho nó ăn một cái chén nhỏ, để nó vừa ăn vừa xem ti vi.

Ai u, một chén nhỏ đó làm sao đủ để cho Tiểu Mễ nó ăn đây? Mao Tiểu Mễ liền biến về chân thân của nó, một phen đâm bổ về phía Mạnh Hạ Thanh, ngã gục trên nền nhà, nó đem thân mình đè nặng lên người làm cho anh không thể đứng dậy: “Meo meo ~ Ta đã từng nói với ngươi ta là lão hổ! Lão hổ khẩu vị rất lớn, ngươi có biết hay không?! Lão hổ tính tình thực táo bạo, ngươi có biết hay không?! Lão hổ ăn một cái kem thì không đủ còn muốn ngươi cho ăn thêm, ngươi có biết hay không?!” Nói xong nó còn đột nhiên tập kích, vờn cái đầu lưỡi nho nhỏ của mình tại cổ của Mạnh Hạ Thanh liếm mạnh lên đó một chút.

Mạnh Hạ Thanh run lên một chút, nhưng không có đẩy nó ra.

Sao, cư nhiên không sợ nó?

Đôi con ngươi của Mao Tiểu Mễ chuyển động, lại cúi đầu, nhẹ nhàng lấy miệng cắn lên cổ Mạnh Hạ Thanh.

Mạnh Hạ Thanh run lên một chút, vẫn là không đẩy nó ra.

Hừ, ta nhất định phải đem ngươi dọa đến tè ra quần!

Nghĩ như vậy, Mao Tiểu Mễ lại vẩy cái đuôi thực mạnh xuống, từ trên cổ Mạnh Hạ Thanh cắn a cắn a cắn, đem toàn bộ cổ của anh đều cắn đến hồng hồng. Sau đó, lại ôm lấy Mạnh Hạ Thanh từ quai hàm cắn lung tung xuất phát tiếp, thậm chí cắn lên cả vành tai của Mạnh Hạ Thanh.

Nó đâu có biết được rằng động tác của nó lúc này rốt cuộc có bao nhiêu là ái muội, có bao nhiêu là dâm mĩ? Lần này rốt cục thì Mạnh Hạ Thanh có phản ứng, sắc mặt anh đổi tới đổi lui, hay tay liền nhanh nhẹn đem Tiểu Mễ đang nằm ở trong lòng mình làm loạn đẩy ra ngoài.

“Meo meo?” Mao Tiểu Mễ ngây ngốc nghiêng đầu, không rõ vừa rồi vì sao Mạnh Hạ Thanh lại dùng sức lớn như vậy đẩy nó ra.

Mạnh Hạ Thanh ho khan hai tiếng, nói: “Tốt lắm tốt lắm, ta biết ngươi là lão hổ không dễ gì chọc đến được, trăm ngàn lần không cần ăn ta, nha!” Anh mang bộ dạng giả vờ cầu xin tha thứ, bộ dạng tỏ vẻ thực sự đã bị làm cho sợ hãi.

Mao Tiểu Mễ tin tưởng lần này Mạnh Hạ Thanh bị chính bộ dáng uy vũ của nó làm cho sợ hãi, trong ngực như có biển lớn ngập tràn vui vẻ. Mà lúc vừa rồi nó ở trên người Mạnh Hạ Thanh cọ xát nửa ngày, hai cái hạt đậu đỏ trên ngực cũng vì thế mà cứng rắn dựng lên, màu sắc hồng nhạt tươi mới nhìn qua thực ướt át, kiểu diễm vô cùng.

Tầm mắt của Mạnh Hạ Thanh nhanh chóng rời đi đến chỗ khác, không dám nhìn vào tiểu yêu tinh không có lấy một chút tự giác ở trước mặt mình này. “Vậy ta đây một ngày cho ngươi hai cốc kem thế là được rồi

chứ?”

“Hai cốc? Ta không chịu!” Mao Tiểu Mễ dựng lông — Quá ít, nó đấu tranh cả nửa ngày trời chẳng lẽ chỉ tăng hơn có một cốc?

“Vậy nếu buổi sáng hai cốc, buổi chiều một cốc?”

“A a a a ta là lão hổ, ta sẽ ăn người... Meo meo!”

Mạnh Hạ Thanh nhanh đổi: “Buổi sáng một cốc, buổi chiều hai cốc như vậy là được rồi đi?”

Ánh mắt tròn vo của Mao Tiểu Mễ đảo qua đảo lại, trong lòng tính toán một phen, rốt cục cảm thấy thực vừa lòng mà đồng ý.

Nhưng tục ngữ nói cấm có sai, lòng tham của con người là không có đáy, có ba cốc liền muốn có bốn cốc, có bốn cốc thì muốn có năm cốc..... Mao Tiểu Mễ vì thế mà ngày ngày cố tình nán lại giường nằm, đợi cho đến khi Mạnh Hạ Thanh ra khỏi cửa đi làm thì nó liền chạy đến tủ lạnh, mở ra cửa tủ là bắt đầu đại chiến với món kem ngọt ngào kia.

Hơn nữa vì muốn có thể ăn trong thời gian thật lâu, Mao Tiểu Mễ liền biến về hình dạng con mèo nhỏ, nửa ngày mới liếm lên que kem một ngụm, hưởng thụ cảm giác vị kem ngọt ngào bị hòa tan ở trong miệng.

Mà Mạnh Hạ Thanh khi về đến nhà chính là nhìn thấy một cái chiến trường mà Mao Tiểu Mễ vừa càn quét qua, còn nó thì vẫn đang dùng đầu lưỡi nhỏ của mình liếm sạch sẽ cái chén đựng kem.

“Meo meo!” Mao Tiểu Mễ bị Mạnh Hạ Thanh dọa làm cho giật nảy mình một cái, không cẩn thận mất thăng bằng mà trượt chân một cái liền ngã vào trong cái cốc kem mà nó vẫn chưa có liếm hết kem dính ở đáy cốc. Kết quả hiện tại chính là tất cả kem kia đều dính trên lông của nó, đem nó biến thành một chú mèo thực bẩn mà.

Tự biết mình đuối lý, Mao Tiểu Mễ cũng không dám nhảy ra khỏi cái cốc kem, nó chỉ dám cẩn thận đem chính mình cuộn lại giống như một nửa hình tròn, Mạnh Hạ Thanh bị cái bộ dạng này của nó làm cho vừa tức vừa buồn cười, bất đắc dĩ chỉ có thể túm lấy cổ nó xách thoát ra khỏi cái hộp kem, đem nó bỏ vào trong bồn tắm lớn. Trong bồn tắm lớn, Tiểu Mễ xoay lưng vội vàng đem mình giấu vào một góc nhỏ, cảm thấy thực xấu hổ. Sau đó lại lộ ra bộ dạng lén lút, he hé một con mắt quan sát biểu tình của Mạnh Hạ Thanh. Bộ dạng của nó như vậy quả thực là vừa đáng yêu mà cũng thực đáng giận mà.

“Tiểu Mễ,” – Mạnh Hạ Thanh ngồi xổm xuống, hai tay ở trong bồn tắm lớn đem nước chà lên người Mao Tiểu Mễ, thay nó tắm sạch những vết bẩn trên bộ lông rậm rạp của nó – “Người là đại lão hổ rất lợi hại, ta vốn chỉ là một người bình thường, không nên quản mấy chuyện ăn uống này nọ của người, ăn bao nhiêu là tùy người, nhưng mà kem cốc ăn nhiều sẽ bị đau bụng, nên nếu thân thể của người không thoải mái thì ta cũng cảm thấy khó chịu theo.....”. Anh thở dài, đầu cũng vì thế mà cúi thấp, khóe miệng thường hay nở nụ cười tươi giờ cũng không thấy: “Đương nhiên, nếu như người không coi ta là bằng hữu như lời người nói, thì mấy cái suy nghĩ này của ta người cũng không cần phải để ý đến... Haiz, ta biết, người đường đường một lão hổ yêu uy phong lẫm liệt thì làm sao có thể cùng ta làm bằng hữu được chứ.....”

“Không không không!” Mao Tiểu Mễ thật nhanh lắc đầu: “Người không được nói như vậy, ở trong lòng của ta, ở tại trong lòng của ta người là người rất là đặc biệt đó! Người là bằng hữu của ta mà, làm sao lại có thể nói ta không coi người là bằng hữu? Người đừng đau lòng mà, ta biết là người muốn tốt cho ta!” Mao Tiểu Mễ không biết vì sao lại thế này, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mạnh Hạ Thanh thì trái tim của nó theo đó liền nổi lên đau đớn, giống như là có người đang gắt gao bóp lấy trái tim của nó vậy. Nó không bao giờ muốn anh vì nó mà cảm thấy khó chịu. Nó vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ muốn nhìn thấy anh cười thôi... muốn anh sờ sờ đầu nó, muốn anh khen nó là bé ngoan. Rõ ràng là nó chỉ gặp một người trong cuộc sống bình thường của nó mà thôi, tại sao bây giờ nó lại không có cách nào để không để ý đến người này như vậy..... Đây nhất định là cái mà loài người vẫn gọi là có duyên, nhỉ?

Mao Tiểu Mễ khề cần môi, rất nhanh đưa ra một quyết định: “Từ giờ về sau ta không hề ăn kem nữa, trăm ngàn lần xin người đừng đau lòng nữa, cũng đừng tức giận!”

Mạnh Hạ Thanh liền lộ ra một nụ cười thật tươi: “Tiểu Mễ, người thật tốt.” Nói xong, hai tay anh ta liền ôm lấy Mao Tiểu Mễ, không thêm để ý trên người nó còn ướt sũng những nước là nước, cứ như vậy đem nó

ôm vào trong ngực, sau đó cúi đầu, hôn hôn lên cái mũi nhỏ của nó.

Trong nháy mắt, Mao Tiểu Mễ bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ trên mặt của mình tăng nhanh đến hoa mắt váng đầu.

15. Chương 15: Mạnh Hạ Thanh Bị Bại Lộ

Không biết có phải lời xui xẻo thì hay ứng nghiệm không mà vào ban đêm, Mao Tiểu Mễ liền phát sốt khiến cho thượng thổ hạ tả (Thượng thổ hạ tả: nôn mửa và tiêu chảy, để vậy cho nó đỡ ...) cả người là về một màu xanh xao. Mạnh Hạ Thanh không thể hiểu được tại sao Mao Tiểu Mễ đường đường là một yêu tinh lại chỉ ăn hết có một cốc kem mà cũng bị làm cho tiêu chảy.

Mao Tiểu Mễ lại như cố tình, đã sốt cao đến như vậy mà tinh thần lại không hề mơ hồ đi một chút nào, cứ mở to đôi mắt đỏ rực ân ân nước nhìn Mạnh Hạ Thanh. Cái miệng nhỏ của nó cứ hấp háy ngay đến gọi tên của Mạnh Hạ Thanh cũng không gọi được, yếu ớt đến khóc cũng không thể nấc. Mạnh Hạ Thanh lần đầu biết, hóa ra mình thực sự còn có cái gọi là cảm giác đau lòng.

Nếu như Mao Tiểu Mễ đang ngủ thì anh đã có thể sử dụng yêu lực để giúp nó hạ sốt và trị đau rồi. Nhưng tại sao nó lại không chịu nhắm mắt ngủ? Một bàn tay nhỏ bé của nó gấu gao giữ chặt lấy ngón tay út của anh như sợ hãi chỉ cần mình buông lỏng tay một chút thôi thì sẽ không bao giờ có thể nắm lại được tay anh lần nữa.

Đặc quyền lớn nhất của người bị bệnh là tỏ vẻ yếu ớt và làm nũng. Lúc này Mạnh Hạ Thanh đang ôm nó trước ngực, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng ru nó ngủ: “Ngoan ngoan, Tiểu Mễ ngoan, người là đại lão hổ lợi hại nhất mà, làm sao mà cơn ốm vặt này có thể làm người đau mà khóc nhè được, nhỉ!”

Tuy rằng Tiểu Mễ không phải quá thông minh nhưng nếu Mạnh Hạ Thanh truyền yêu lực vào trong cơ thể nó như vậy thì dù nó có ngu ngốc cũng sẽ cảm giác được. Mạnh Hạ Thanh không thể mạo hiểm như vậy! Nếu sau khi anh tự thừa nhận thân phận thật của mình, không biết Mao Tiểu Mễ có hay không sẽ tức giận, sẽ thất vọng về anh?

Quá nửa đêm về sáng, người Tiểu Mễ nóng hầm hập và bắt đầu phát run, nhưng nó vẫn bướng bỉnh lời kéo Mạnh Hạ Thanh, hai mắt mở to nhìn anh, nói: “Ô ô ô..... Có phải ta sẽ chết không?”

“Tiểu Mễ sẽ không sao đâu mà. Người chính là lão hổ rất mạnh mẽ, sẽ không sao đâu, Tiểu Mễ.”

Ô ô ô, nhưng nó lại không phải là lão hổ nha! Chính xác thì nó chỉ là một con mèo nho nhỏ thôi, nó rất nhỏ và yếu đuối nha!!

Người bị bệnh thì hay suy nghĩ miên man, hiện tại Mao Tiểu Mễ rất hối hận vì lúc trước đã không nghe lời nói của Mạnh Hạ Thanh. Nó cảm thấy bệnh của mình đã nặng muốn chết rồi, nói không chừng nó sẽ không còn được gặp lại ca ca của nó, không được thấy vị tộc trưởng kia nữa. Nó cũng sẽ không được nhìn thấy Mạnh Hạ Thanh nữa – người này đối xử với nó rất tốt, hay sờ đầu nó, hôn hôn cái mũi của nó...

Nó nào biết được rằng nhân loại lại khủng bố như vậy, chỉ ăn có một cốc kem thôi liền khiến cho thân thể của nó sốt cao đến mềm nhũn cả người ra chứ, một chút khí lực trên người nó cũng không còn. Nếu nó liên tục như vậy mà chết đi, nó nhất định sẽ bởi vì áy náy với Mạnh Hạ Thanh mà không thể siêu sinh siêu thoát được.

Nửa đêm về sáng cả người Mao Tiểu Mễ sốt càng nặng, Mạnh Hạ Thanh không còn cách nào khác, chỉ có thể ngựa chết làm ngựa sống, dẫn nó đi gặp một bác sĩ ở bệnh viện gần đó. Nói muốn đem Mao Tiểu Mễ đi cho bác sĩ khám bệnh thì chỉ là nói cho có vậy thôi, chứ trong lòng anh đã có suy tính riêng của mình. Lần trước đến bệnh viện kia bằng bó vết thương ở chân anh nhớ rõ tại đây có một bác sĩ thực tập ở khoa ngoại là bán tử yêu (có một nửa dòng máu là chuột tinh). Anh có thể lợi dụng lúc Chuột tinh kia khám bệnh cho Tiểu Mễ, nhân cơ hội đó mà đem yêu lực của mình truyền vào trong người của Tiểu Mễ, như vậy Tiểu Mễ sẽ không biết được bí mật của bản thân anh.

Mạnh Hạ Thanh đỡ Tiểu Mễ dậy, khoác lên quần áo cho nó, sau đó công nó đi xuống gara. Mao Tiểu Mễ mềm nhũn như người không xương ngồi ở trên ghế phó lái, mặc cho Mạnh Hạ Thanh giúp nó cài dây an toàn. Bởi vì sinh bệnh nên Mao Tiểu Mễ không đủ yêu lực để giấu đi đôi tai và cái đuôi của nó. Mạnh Hạ Thanh chỉ có thể đem cái áo rộng của mình đắp lên người Tiểu Mễ nhằm che đôi tai cùng cái đuôi kia đi.

Suốt quãng đường, Mạnh Hạ Thanh không biết đã vượt qua bao nhiêu chiếc xe cho đến khi trong mắt nhìn thấy bên kia là bãi đỗ xe của bệnh viện, trong lòng anh mới buông lỏng tâm tư một chút. Kết quả là còn chưa chờ anh đánh tay lái rẽ sang thì cột đèn giao thông của ngã tư trước mặt anh đã bật đèn đỏ. Anh nhìn bốn phía không thấy có chiếc xe nào, một chân đã nhấn ga muốn vượt qua đèn đỏ. Nhưng ngay lúc đó Mao Tiểu Mễ lại níu lấy tay của anh: “Đừng, nơi đó có gắn máy quay. Bị phạt tiền sẽ không tốt đâu.”

Mạnh Hạ Thanh đỡ khóc đỡ cười, bé con này đã bệnh đến như vậy còn muốn giúp anh tiết kiệm một chút tiền làm cho anh muốn nói cũng không biết phải nói cái gì thì mới đúng.

Mao Tiểu Mễ lôi kéo anh không cho anh vượt đèn đỏ làm cho anh chỉ có thể phanh lại, dừng xe chờ ở chỗ dành cho xe ngoài luồng.

Hai mắt anh nhìn chằm chằm cái đồng hồ đếm ngược của cột đèn đỏ, mắt thấy chỉ còn khoảng mười giây sẽ đếm ngược xong, anh cũng theo đó mà nhấn lên chân ga.

Ai có thể nghĩ đến đúng lúc này, một chiếc xe trọng tải lớn lại từ đường bên kia lao đến. Trên chiếc xe tải xếp một lượng lớn hàng hóa, tài xế lái xe lại kia không biết vì sao mà để xe chạy xiêu xiêu vẹo vẹo trên đường giống như một con rắn. Tiếng phanh chói tai ở chỗ giữa ngã tư đường tròn vang lên, nhưng chiếc xe kia vẫn như trước lắc tới lắc lui mà vẫn không thể dừng lại, ngược lại còn tiếp tục lao nhanh về phía xe của Mạnh Hạ Thanh.

Lúc này Mạnh Hạ Thanh liền cảm thấy không ổn, trong khoảnh khắc anh nghĩ mình vì cái gì mà che giấu thân thể, nghĩ cái gì mà Tiểu Mễ sẽ tức giận à? Tất cả những chuyện đó trong lúc này đều bị anh gạt hết sang một bên, trong đầu anh hiện chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Anh và Tiểu Mễ không thể chết một cách lãng nhách ở chỗ này được!

Chỉ vài giây ngắn ngủi lại giống như dài bằng cả một đời người, anh nhanh chóng bỏ đi dây an toàn đang ngăn trên người của mình và Tiểu Mễ, đem nó ôm chặt vào trong lòng. Xe tải trọng lượng lớn kia trong nháy mắt lao lên trên đầu xe của anh, làm cho một lực thực lớn chèn ép lên hai người bọn họ. Mà cùng lúc đó một bàn tay của Mạnh Hạ Thanh vung lên, một đạo không gian tối đen xuất hiện trước mặt bọn họ, trong chớp mắt đem hai người họ cuốn vào trong đó.

Một giây sau, Mạnh Hạ Thanh vẫn trong tư thế ôm chặt Tiểu Mễ vào trong lòng xuất hiện trên con đường cách đó hơn mười thước. Chiếc xe tải trọng lượng lớn đó rốt cục cũng nghiêng ngã và đổ “rầm” một cái trên mặt đường – trước mặt họ. Còn cái xe vốn là nơi mà lúc này hai người họ còn ngồi trong thì giờ đã bị đè bẹp, mỏng dính như chiếc đĩa trong môn ném đĩa.

“Cáp..... Cáp..... Cáp.....” Mạnh Hạ Thanh từng ngum từng ngum thở lớn, tim đập nhanh chưa từng có. Anh thực không dám tưởng tượng, nếu anh còn che giấu thân phận của mình thì hiện tại có phải anh cùng Tiểu Mễ đã chết ở trên xe rồi không. Lúc này anh chỉ có thể gắt gao, gắt gao mà ôm lấy Tiểu Mễ. Cho dù khẳng định rằng Tiểu Mễ sẽ rất tức giận khi anh che giấu bản thân mình nhưng trong một khắc kia, tự đáy lòng anh thực lòng cảm ơn Ngọc Hoàng đại đế đã để anh còn có thể tiếp tục được ôm Tiểu Mễ vào trong lòng.

Phải mất một thời gian dài thì nhịp đập của trái tim anh mới bình ổn trở lại. Tiểu Mễ ở trong lòng anh nhẹ nhàng tựa quây, ý muốn bảo anh buông lỏng hai tay ra một chút.

Mạnh Hạ Thanh chân chờ trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi thả lỏng Tiểu Mễ ra một chút.

Quả nhiên, Tiểu Mễ trong lòng anh khuôn mặt buồn phiền ướn nhẹp vì nước mắt. Như vậy... có phải nó đã nhận ra thân phận thực sự của Mạnh Hạ Thanh trong lúc anh sử dụng năng lực di chuyển không gian – năng lực mà chỉ có những yêu tinh có ngàn năm công lực mới sử dụng được?!

Ánh mắt của Tiểu Mễ gắt gao nhìn chằm chằm Mạnh Hạ Thanh, từ trong đôi mắt mèo xinh đẹp của nó từng giọt từng giọt nước lớn chảy ra, từ trên hai má dần chảy rồi rơi xuống trong lòng bàn tay của Mạnh Hạ Thanh.

“Chủ, chủ nhân, người.....”

16. Chương 16: Gạt Người Là Con Chó Nhỏ!

“Chủ, chủ nhân, người.....”

Nội tâm Mạnh Hạ Thanh lập tức co thắt, anh trở ra nhìn đôi mắt Tiểu Mễ ướt ướt hơi hấp háy, giây tiếp theo cảm thấy thực thống khổ khi bị nó lên án. Một giây kia thôi mà anh cảm thấy như một giờ đồng hồ đã trôi qua. Mạnh Hạ Thanh hiểu được rằng lúc Mao Tiểu Mễ biết được anh nói dối nó thì quan hệ của hai người không bao giờ có thể trở lại thân mật, khăng khít như trước đó nữa.

“Chủ nhân, người xem này!!” Nhưng từ cái miệng nhỏ nhắn của nó phát ra lời nói tràn đầy cảm xúc hưng phấn, vui vẻ: “Ta, ta thực sự đã thuần di thành công!!!!!!”

“..... A?” Mạnh Hạ Thanh hoàn toàn không hiểu nó đang nói gì, cái gì gọi là “thuần di thành công”? Rốt cuộc thì ai thuần di? Rốt cuộc là ai thành công?

Tiểu Mễ ngoái đầu nhìn anh, bởi vì phát sốt mà hai má trở nên hồng hồng giống như một quả táo đỏ mê người. Nó ôm lấy hai cánh tay của Mạnh Hạ Thanh, kéo kéo áo anh làm nũng: “Người bị dọa cho choáng váng rồi sao? Chính là trong nháy mắt chiếc xe sẽ bị chen lên kia, đợi một chút!...” Nó hoa chân múa tay thực vui sướng, đôi mắt to tinh quang lóe sáng, khoe ra bộ dạng chú mèo nhỏ có đồ chơi mới, nói: “Nếu chúng ta ở trong xe nhất định sẽ chế! Vì thế ta liều mạng nghĩ, liều mạng điều động tập trung tất cả yêu lực mà mình có... Người xem này, ta thực sự đã thành công khi có thể đem hai chúng ta từ trong xe di chuyển ra bên ngoài rồi!”

Nó lại ôm chặt lấy Mạnh Hạ Thanh, ngẩng đầu dùng đôi mắt ướt át của mình nhìn Mạnh Hạ Thanh: “Người biết không – -” Nó thở mạnh một hơi thật dài: “Cái thuật “thuần di” ta vừa làm chỉ có những đại yêu tinh có yêu lực ngàn năm mới có thể sử dụng được nó đó. Ta năm nay mới chỉ là một tiểu bảo bảo được 125 tuổi thôi vậy mà vừa rồi ta lại có thể “thuần di” thành công!! Chờ đến lúc ta tìm được ca ca, ta nhất định phải nói cho ca ca ta biết tin tức tốt đẹp này: Đệ đệ của ca cũng là một thiên tài. Meo meo!”. Hân hưng phấn run lên đầu mũi hạ lộ tai: “Chủ nhân, người có cảm thấy đặc biệt vinh hạnh khi có một sủng vật lợi hại như ta hay không??”

Mạnh Hạ Thanh thực nhanh động não nghĩ, trong chớp mắt liền hiểu được vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì: Khi anh ôm Tiểu Mễ vào lòng, lấy thời gian ngắn nhất mà phát động thuật “thuần di”, lúc đó Tiểu Mễ cũng đã điều động toàn bộ yêu lực của nó cũng muốn dịch chuyển không gian. Nhưng năm nay nó mới hơn 100 tuổi, tiểu tử này vốn dĩ chẳng thể có được năng lực này, chẳng qua là dưới tác dụng yêu lực của Mạnh Hạ Thanh, hai người liền dịch chuyển thành công. Con mèo nhỏ ngây ngốc này lại hiểu lầm đó là do nó đã phát động yêu lực trong nháy mắt kia dẫn đến thành công, hiện tại còn tưởng mình là thiên tài, vượt xa người bình thường mà đắc chí vô cùng.

Mạnh Hạ Thanh trong lòng thầm thở phào một hơi, may mắn là mình không bị lộ. Anh giơ tay sờ sờ đầu Tiểu Mễ, trưng lên bộ mặt tán thưởng tươi cười: “Tiểu Mễ, người thật sự lợi hại nha! Ta thực sự rất kiêu ngạo vì có người.”

Nghe được lời khen ngợi của Mạnh Hạ Thanh, hai cái má vốn đã đỏ vì bị sốt của Tiểu Mễ vì thế mà càng đỏ hơn nữa. Nó cảm thấy bản thân nó cũng thực là lạ quá đi. Chẳng qua là nhìn thấy anh mỉm cười một cái, vậy mà trong lòng nó liền cảm thấy giống như có một trận lửa nóng nổi lên. Nó cúi đầu, sau lại không biết làm sao mà nhún nhó đứng lên, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ: “Lúc đó người nhanh chóng đem ta ôm chặt như vậy, làm ta nghĩ..... Ta nhất định không thể để cho người chết ở trước mắt ta như vậy.”

Nói xong câu đó, Tiểu Mễ liền đem đầu của mình vùi vào trong ngực của Mạnh Hạ Thanh, mặc cho Mạnh Hạ Thanh có an ủi nó như thế nào nó cũng không chịu ngẩng đầu lên lấy một chút.

Mạnh Hạ Thanh sang sảng cười to, anh không bắt Mao Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nhìn mình nữa, ngược lại càng ôm nó chặt chẽ hơn, nhẹ nhàng đặt lên trên cổ nó một nụ hôn, nói: “Tiểu Mễ, thực cảm ơn người!”

=====

Dù sao cũng là một vụ tai nạn xe cộ nghiêm trọng, cho nên các đồng chí cảnh sát ở vùng phụ cận được tin đã nhanh chóng có mặt ở đó. Từ trong khoang đầu chiếc xe tải đã bị biến dạng nghiêm trọng cứu ra được vị tài xế đầu đầy máu, trên người nồng nặc mùi rượu. Từ trong buồng lái cũng cho thấy xe không có túi khí bảo vệ người ngồi lái khi gặp sự cố nguy hiểm. Chiếc xe mà gã điều khiển cũng trở quá trọng tải quy định rất nhiều. Từ dấu vết phanh lại trên hiện trường cũng cho thấy hệ thống phanh của xe tải kia của đã bị mài mòn nghiêm trọng, đã lâu chưa được bảo dưỡng nên không thể chịu được trọng lượng quá tải như vậy của thân xe. Còn Mạnh Hạ Thanh tuân thủ luật lệ giao thông, dừng lại khi đèn đỏ mà chiếc xe hơi yêu quý cũng vô cớ bị liên lụy, nhưng rất may mắn là hai người họ cũng không bị thương.

Cảnh sát giao thông sau khi đã làm xong thủ tục, ghi chép đo đạc hết lượt liền cho Mạnh Hạ Thanh đi.

“Vận khí của hai người thật là tốt, vậy mà không bị mất một sợi lông tơ trên người, chỉ là cái xe đã bị hỏng..... Rủi ro miễn tai, rủi ro miễn tai.”

Mạnh Hạ Thanh cười cười: “Đúng vậy, vì để đề tôi trong người không khỏe muốn xuống xe để nôn, tôi vội vàng ôm nó xuống xe nên mới dừng xe ở chỗ này!” Mạnh Hạ Thanh biên diễn lí do, anh không khỏi cảm thấy may mắn khi mà hiện trường không có người, nếu không thì việc họ thuận di đã không thể nói rõ ràng được.

Viên cảnh sát nhìn đến Tiểu Mễ hai mắt đang nhắm nghiền ngủ ở trong lòng Mạnh Hạ Thanh, gật gật đầu nói: “Đứa bé đang mệt thì không nên trì hoãn, nên nhanh về nhà đi.”

Nói xong thì ghi lại cách thức liên hệ cùng với số chứng minh thư của Mạnh Hạ Thanh, nói rằng khi có kết luận sẽ liên hệ để báo cho anh biết.

Hiện tại con mèo nhỏ đã ngủ say ở trong lòng Mạnh Hạ Thanh, nó vốn đang bị bệnh vừa rồi lại “di chuyển không gian thành công”. Chuyện này làm cho nó hưng phấn tới mức não loạn đến một trận, cuối cùng thì trước khi cảnh sát đến, nó đã mệt mỏi, nặng nề ngủ say trong lòng Mạnh Hạ Thanh. Điều này thật đúng với mong muốn của Mạnh Hạ Thanh. Sau khi nó ngủ say một lúc, một tia yêu lực liền truyền vào trong người Tiểu Mễ, theo kinh mạch đi khắp toàn thân nó một lượt, đem mọi đau đớn bệnh tật loại bỏ sạch sẽ, mà yêu lực còn dư lại cũng kết tinh lại thành một giọt nước, thấm vào đan điền của mèo nhỏ, cùng với yêu lực trong người nó hòa hợp lại thành một.

..... Cái này coi như là vì đã nói dối Tiểu Mễ nên bồi thường một chút lại cho nó đi.

=====

Ngày thứ hai sau khi rời giường, tinh thần của Tiểu Mễ lại trở nên tràn trề sức sống, lại bắt đầu đi hết các phòng lần mò, não loạn là hết muốn được “Ăn ngon”. Mạnh Hạ Thanh chỉ có thể bực bội trong lòng: “Bé cưng này trí nhớ thực sự kém, sức khỏe mới tốt hơn một tí đã nhanh quên mới hôm trước bệnh nghiêm trọng như thế nào rồi?”

“Tiểu Mễ người nên thành thật một chút, ngoan ngoãn uống thuốc rồi nằm ở trên giường đi.” Hôm qua lúc đưa Mao Tiểu Mễ bị té xỉu đến gặp bác sĩ, Mạnh Hạ Thanh theo đơn thuốc đã mua lấy ra một viên thuốc hình cái loa (giống như thuốc trị giun quả núi?) đút vào miệng nó. Loại thuốc mà anh cho Tiểu Mễ dùng này chính là thuốc tẩy giun cho trẻ em, giá rẻ mà dùng cũng tốt. Có đôi khi bác sĩ cũng dùng loại thuốc này cho thú nuôi; Đây là loại thuốc phổ biến, đến bất kì một hiệu thuốc nào cũng có thể mua được. Thuốc có vị ngọt, uống cũng không gây ảnh hưởng gì.

Mao Tiểu Mễ che kín miệng, ánh mắt trợn trắng liêu mạng liếc anh: “ Ôi chao ôi, người thật là đáng ghét. Ta bệnh đã khỏe lại rồi, không cần phải ép ta uống thêm thuốc nữa đâu!” Nhưng nó không giám ương ngạnh chống cự lại Mạnh Hạ Thanh, chỉ có thể tỏ vẻ ồm ồm, bị anh du dùng sức bắt uống vào viên thuốc. Thế nhưng viên thuốc vào đến miệng liền đưa đến vị giác ngọt ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó liền giãn ra như một cái bánh bao.

Uống thuốc xong, Tiểu Mễ kéo lấy góc áo của Mạnh Hạ Thanh, không cho anh đi đâu cả. “Đúng rồi, ta phải nói cho người nghe một tin tức tốt”. Hắn mừng rỡ đến hai mắt cũng nheo nheo lại: “Ta phát hiện yêu lực của ta đã tăng lên không ít nha! Nhất định là do năng lực siêu phàm đã thức tỉnh ngày hôm qua của ta. Cho nên có thể nói đây là trời thương mà cho ta nha!”

Mạnh Hạ Thanh cười mà không nói gì, chỉ có bàn tay giơ lên đem tóc Mao Tiểu Mễ vò đến rối loạn.

“Tóm lại, người yên tâm ~ mặc kệ sau có xảy ra chuyện gì đi nữa, ta cũng sẽ bảo vệ người, meo meo!”

“Được,” Mạnh Hạ Thanh chớp hạ mí mắt: “Ta sẽ chờ đại lão hổ người đích thân tới cứu ta.”

“Ừ, ta nhất định sẽ cứu người!” Tiểu Mễ nắm nắm bàn tay nộn nộn thịt của mình: “Gạt người là con chó nhỏ!”

17. Chương 17: Mãnh Hổ Biện Hao

Từ lúc xảy ra chuyện “Tiểu Mễ một mình ở nhà ăn đồ lung tung kết quả là bị tiêu chảy”, thì Mạnh Hạ Thanh cũng không cho nó cơ hội được ở nhà một mình thêm lần nào nữa. Hơn nữa Mạnh Hạ Thanh cũng sợ Mao Tiểu Mễ dùng bộ dạng đáng yêu của mình để lừa mấy nữ biên tập viên trong công ty của anh cho nó đồ ăn vặt này nọ sẽ lại làm nó bị đau bụng, vì thể rất rạch ròi, bắt nó biến thành bộ dạng nhân loại, sau đó mới đem theo nó đi ra ngoài.

Hình dáng nhân loại của Tiểu Mễ không lớn, trông chỉ tầm mười lăm sáu tuổi. Nó có đôi mắt màu đá mắt mèo thật to, mũi nhỏ xinh xinh, khuôn mặt tròn tròn có điểm trẻ con, mái tóc trên đầu thì mềm mại xỏa tung. Quần áo trên người đều là do Mạnh Hạ Thanh tự mình chọn mua cho nó, tự nhiên phong cách sẽ theo kiểu mà Mạnh Hạ Thanh cho là phù hợp, là thú vị rồi: Áo sơ mi thủy thủ ngắn tay, quần sooc có dây đeo lên hai bên vai, dưới chân đi một đôi giày động động*..... Như vậy bốn phía trông vào đều là một mĩ thiếu niên, đi trên đường cũng tạo thành một cái phong cảnh tịch lệ!

Nhưng Mạnh Hạ Thanh không bao giờ có thể đoán được rằng nhóm biên tập nữ sáng giá này không chỉ thích con mèo nhỏ nhỏ có thể đặt trong lòng bàn tay mà đối với mĩ thiếu niên Tiểu Mễ cũng rất yêu quý. Lúc thì niết mặt một cái lúc lại như muốn tìm hiểu điều gì, Tiểu Mễ thu được quá trời đồ ăn vặt, đến mức mà nó dang cả hai cánh tay ôm cũng không hết.

Mạnh Hạ Thanh bất đắc dĩ nhìn Tiểu Mễ bị vây giữa mọi người, trong lúc nhất thời nghĩ con mèo nhỏ nhà mình mị lực thực lớn mà, nhịn không được thở dài một cái.

“Mạnh ca, tiểu hài tử kia là ai vậy?” Lưu Lộ Lộ đứng một bên đối với vị mĩ thiếu niên nhu thuận kia cũng miên man “cảm nằng” chẳng qua là nhiều người quá, cô không cách nào chen chân vào được, cuối cùng đành quyết định đợi cho đám người kia đi bớt đi thì cô sẽ đến trên đũa với mĩ thiếu niên kia một chút.

“Là đệ đệ của tôi!” – Mạnh Hạ Thanh thuận miệng nói.

Nhìn bề ngoài anh chính là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, ngày thường cũng chưa bao giờ nói về chuyện cha mẹ người thân, cho nên Lưu Lộ Lộ vừa nghe thấy Mạnh Hạ Thanh nói Tiểu Mễ là đệ đệ của mình thì kinh ngạc, nhẹ giọng kêu lên.

“Mạnh ca, đệ đệ của anh bộ dạng thật đúng là đáng yêu, nhưng mà thoát nhìn thì tuổi có vẻ kém hơn anh rất nhiều nha.”

Mạnh Hạ Thanh đáp: “Không phải là em trai ruột, là em họ. Nó theo lời lão gia tới đây tìm ca ca ruột của nó, lúc này chưa tìm được nên tới nhà tôi ở nhờ một vài ngày thôi.”

Hai người tùy ý trò chuyện với nhau nhất thời không khí xung quanh trở nên hòa hợp vô cùng. Lưu Lộ Lộ quan tâm hỏi thăm vài câu về vết thương trên đùi của Mạnh Hạ Thanh, cũng tự nhận mình rất am hiểu về các món canh ngon, có thể làm cho Mạnh Hạ Thanh món canh quý “thượng nhất oa xương cốt canh” làm cho miệng vết thương nhanh lành. Mạnh Hạ Thanh lựa lời đưa đẩy từ chối, trên đùi anh hiện tại đến một chút sẹo còn chẳng có nữa là miệng vết thương. Chẳng qua anh giả vờ giả vịt nên vẫn quấn vài vòng băng

gạc mà thôi. Qua vài ngày nữa là có thể tháo ra rồi, nhưng mà sẽ phải dùng yêu lực làm ra một vài cái vết khâu thì mới an tâm được.

Hai người bọn họ người nói một câu ta nói một câu đứng ở ngoài nhìn vào có thể nhận thấy thực thân thiện. Nhưng Mao Tiểu Mễ đang được mọi người vây xung quanh lại đỏ mặt tía tai – Mạnh Hạ Thanh, người thực đáng ghét! Cứ nhiên vứt nó cho một đám con gái vây quanh còn bản thân thì cùng một người con gái mà nó ghét nói chuyện với nhau!!!! A a a a a Cái bà cô xấu xa kia buông tay cô ra mau! Cô sở bả vai của chủ nhân ta làm gì hả?

Mạnh Hạ Thanh cùng Lưu Lộ Lộ căn bản không chú ý tới ánh mắt căm thù của Tiểu Mễ [hoặc nói là ghen tị], nói chuyện trên trời dưới đất đến vui vẻ. Lúc này Lưu Lộ Lộ lại hỏi: “Đúng rồi, vị đệ đệ này tên là gì?”

Mạnh Hạ Thanh vừa mở miệng định trả lời – anh đang định nghĩ cho Mao Tiểu Mễ một cái tên giả là Mao Tiểu Mê – lại phát hiện như bản thân bị hoa mắt. Hóa ra là Mao Tiểu Mễ vốn là đứng cách đó ba thước lại bước thật nhanh mấy bước đến che chắn trước mặt anh. Tiểu Mễ hướng Lưu Lộ Lộ nghe rằng đe dọa, bộ dạng giống như một con mèo cái bảo vệ mèo đực của mình: “Hỏi tên ta làm cái gì?”

Lưu Lộ Lộ cũng không biết chính mình đã làm gì đụng chạm đến vị mỹ thiếu niên nóng nảy này, ngăn người trong chốc lát mới ngậy ngốc trả lời: “Ta chỉ là muốn hỏi một chút, không có ý tứ gì.”

Đôi con ngươi của Mao Tiểu Mễ chuyển động, nhưng vẫn đáp: “Ta gọi là Biện Hao.”

Nó dùng cái tên mà trước kia đã nói với Mạnh Hạ Thanh. Cái tên Biện Hao này là tên của một mãnh hổ rạn rở, nổi tiếng nhất trong lịch sử yêu tinh. Tương truyền rằng đó là một mãnh hổ có yêu lực vô cùng lớn, đầu ngẩng lên một cái là có thể khiến mây đen tề nhật (mây đen che mặt trời), bước một bước liền làm sơn băng địa liệt (đất rung núi chuyển)..... Lúc ấy yêu tinh đều quỳ gối dưới móng vuốt của mãnh hổ, tôn mãnh hổ làm vương mà phụng tòng.

Nhưng mà cách đây năm trăm năm đại lão hổ yêu này liền mai danh ẩn tích, có người nói mãnh hổ này đã hiểu thấu lẽ trời, đắc đạo thành tiên; có người nói mãnh hổ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma hồi phi yên diệt..... Tóm lại đại lão hổ sớm đã trở thành truyền thuyết được ghi trong sách sử, mặc cho Mao Tiểu Mễ giả mạo tên của lão hổ kia thì cũng chẳng có ai làm Trình Giáo Kim, giữa đường nhảy ra vạch trần trò bịp này của nó.

Hai chữ “biện hao” này cũng không phải là chữ hay dùng. “Biện” là lấy ý trong “mỹ ngọc chi quan”, “hao” vốn là tiếng hổ gầm. Hai từ kết hợp lại chính là để chỉ đại lão hổ yêu trong truyền thuyết kia là một vị hổ vương gầm vang bốn biển (nổi danh bốn biển?). Người bình thường nếu vừa nghe đến hai âm này thì không thể nào biết viết hai chữ này. Nhưng chẳng ai có thể ngờ... chẳng ai ngờ Lưu Lộ Lộ đang đứng trước mặt bọn họ cứ nhiên sững sốt một chút, sau đó hỏi: “Biện Hao? Có phải hai chữ khó mà viết này không?”

Không nghĩ tới, cô hạ tay bút viết ra hai chữ này cứ nhiên không sai một nét nào.

Mạnh Hạ Thanh cùng Mao Tiểu Mễ nhìn hai chữ này, cả hai liếc nhìn nhau, vẻ mặt đều có chút ngưng trọng.

Không nghĩ tới nữa chính là Lưu Lộ Lộ cầm lên tờ giấy, sau đó cười cười nói thêm: “Tên người đúng là thật đặc biệt, cứ nhiên trùng tên với một lão hổ yêu, thật sự là quá trùng hợp!”

“Lão hổ yêu?!” Mao Tiểu Mễ nói đến đây thật sự là không thể nói nên lời nữa. Chẳng lẽ Lưu Lộ Lộ này là một yêu tinh có năng lực của một siêu đại yêu tinh mà nó không biết? Nếu không người này làm sao mà biết được truyền thuyết trong lịch sử của yêu tộc?

Mạnh Hạ Thanh nhìn thấy Mao Tiểu Mễ cúi đầu không biết là đang nghĩ cái gì, chỉ có thể thay nó mở miệng hỏi dò thay nó: “Tiểu Lưu này, cô từ nơi nào mà biết về hai chữ này?” Anh dừng lại một chút: “..... Cô xem hai chữ này lạ như vậy hơn nữa cô còn nói đến lão hổ yêu quái gì đó... rốt cuộc thì chuyện này là thể nào vậy?”

Lưu Lộ Lộ không rõ làm sao mà bọn họ lại khẩn trương như vậy, chỉ có thể trả lời: “Hôm qua Tiểu Thư Muội thẩm định một tiểu thuyết ở trên tạp chí do cô ấy phụ trách có hỏi ý kiến của tôi, tôi nhìn thấy chữ có âm và hình thể kì quái nên mới nhớ kĩ.” Lưu Lộ Lộ vẫn là người mới, cho nên tạm thời chỉ phụ trách

xuất bản một bộ tiểu thuyết, cùng vào công ty làm việc lúc đó còn có một cô gái khác, cô gái kia cũng chỉ phụ trách xuất bản một bộ tiểu thuyết thôi.

Mao Tiểu Mễ bỗng vươn một tay bắt được cánh tay của Lưu Lộ Lộ, lực tay hơi lớn làm cho Lưu Lộ Lộ hoảng sợ không ít: “Lưu..... Lưu a di, người có thể để cho ta xem bản thảo kia một chút không?”

Nghe xong lời nói của nó, Lưu Lộ Lộ mặt mày đang rạng rỡ đều nhanh chóng biến đen: “Tiểu tử chết tiệt, người kêu ai là “a di” hả?” Tuy miệng nói như vậy, nhưng Lưu Lộ Lộ cũng không phải là cô gái không biết đạo lý... Nhìn đến vẻ mặt khẩn trương của Mao Tiểu Mễ cô liền chạy nhanh sang phòng chị em tốt ngay sát vách phòng mình mượn cuốn bản thảo về cho nó.

Bản thảo này là dành cho tạp chí “Ảo tưởng không gian”. Đây là bản thảo đã xét duyệt đóng gói xong, cốt truyện rất đơn giản, chủ yếu là quay chung quanh về một vĩ nhân trong lịch sử của yêu tinh có tên “Biện Hao”. Câu chuyện viết theo lối giảng thuận, giới thiệu từ lúc Biện Hao sinh ra, trải qua các biến cố nguy hiểm, tu luyện, thành công, rồi vội vàng biến mất trong hào quang... Chính là giọng văn có vẻ bạch sảm tạp* nhưng nội dung lại rất mới mẻ, được tiểu mĩ nữ thẩm định bản thảo nhận xét là áng văn ảo tưởng bậc nhất, phát triển tình huống truyện rất tốt, đang chuẩn bị viết một bài giới thiệu trên tạp chí kì tới này.

Nhưng Mao Tiểu Mễ vừa thấy tập bản thảo kia, thân mình liền đứng không vững – Đây là cái gì chứ? Thế này không phải là đem sách giáo khoa lịch sử của Miêu tộc viết lại như một bài khóa thôi sao! Nó thuộc và nhớ bài khóa rất tốt nha, việc này sao có thể lừa nó được!!!

Mạnh Hạ Thanh cũng nhìn nhìn bản thảo kia. Anh nhìn đến “lão hổ yêu trong truyền thuyết” được miêu tả pháp lực vô biên đến mức nào này, tài phi thiên đột thổ giỏi như thế nào này, rồi thì tàn bạo vô nhân đến mức nào..... thì cả người và đầu anh đều run lên, cuối cùng thì chỉ có thể để tiếng cười kia nghẹn ở cổ họng và trong hốc mắt.

Mao Tiểu Mễ buông tập bản thảo trong tay xuống, sắc mặt ngưng trọng, mặt mày gắt gao nhả chặt lại với nhau. Nó cắn cắn môi dưới, nín lấy cần cổ và đầu Mạnh Hạ Thanh xuống, ghé vào tai anh nói khẽ khàng: “Chủ nhân, ta cảm thấy người viết tác phẩm này nhất định là ca ca ta nha!”

18. Chương 18: Gặp Người Mới

Nghe Mao Tiểu Mễ nói như vậy, Mạnh Hạ Thanh bỗng nhiên cảm thấy như bị một gáo nước lạnh tạt lên đầu mình vậy, làm cho tâm của anh cũng theo đó mà lạnh đi. Nguyên lai..... Mặc kệ cho anh đối với nó tốt đến thế nào, ngày thường chăm sóc cho nó, yêu thương nó đến mức nào thì vị trí số một trong lòng nó vĩnh viễn cũng chỉ có thể thuộc về ca ca nó, không có một chút khả năng nào là thuộc về anh – Mạnh Hạ Thanh này cả..... Ha ha, đúng vậy, anh tính toán che giấu thân phận, giả làm một người bình thường để được ở bên cạnh Mao Tiểu Mễ nó là vì cái gì, có ích gì cơ chứ? Dễ dàng nó, chơi với nó, bị nó nói dối cũng không vạch ra cái điểm yếu của nó, liều mạng mà né tránh nó như thế để làm gì?

Quên đi, Tiểu Mễ đến thế giới nhân loại vốn là để tìm ca ca nó, hiện tại tìm được rồi anh không phải cũng nên vì nó mà vui vẻ sao? Ngay lúc Tiểu Mễ còn không biết con người chân thật của anh thì nên tiến nó cách xa khỏi mình – càng xa càng tốt — đây không phải là phương pháp tránh phiền toái tốt nhất sao?

Mạnh Hạ Thanh không thể không thừa nhận rằng khi anh tưởng tượng đến lúc Mao Tiểu Mễ tìm được ca ca của mình và rời xa anh... Chỉ mới nghĩ thế thôi đã lòng anh đã tràn ngập cảm giác mất mát. Cảm giác mất mát này làm cho thói quen khóe miệng luôn luôn nở nụ cười thường ngày của anh bây giờ đã không làm được, chỉ có thể đeo lên khuôn mặt bị liệt cơ nhìn Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ quá sơ ý mà không chú ý đến biểu tình khác thường của Mạnh Hạ Thanh, nó hiện tại rất vui vẻ còn vỗ tay tính toán đến lúc gặp được ca ca sẽ làm nũng như thế nào mới được. “A thôi ca ca, ta sẽ phá hư ca ca. Lúc trước ca ca viết thư cho ta cũng chỉ nói là đang làm bác sĩ, cũng không nói rõ là làm bác sĩ cho bệnh viện nào, chuyên chữa bệnh gì... Hừ... Hại ta ở trong nhân loại..... Ở trong thế giới nhân loại ngày

ngốc lâu như vậy, nhìn thấy ca ca nhất định phải trừng phạt ca ca mới được.....” Tiểu Mễ đan mười ngón tay vào nhau, cổ và đầu hơi hơi xoay qua xoay lại vài cái: “Liên phạt hẳn cho ta cười ngửa là được rồi!”

Mao Tiểu Mễ quay đầu lại hỏi Mạnh Hạ Thanh: “Chủ..... Ách, người buổi chiều có bận việc gì không? Có thể hay không giúp ta đi tìm ca ca ta?” Từ máy tính xách tay có thể lấy được thông tin địa chỉ tác giả, Mao Tiểu Mễ mềm giọng năn nỉ Mạnh Hạ Thanh. Trông cậy vào anh có thể dẫn nó đi. Không có cách nào khác nha, tuy rằng nó đã ở nhà Mạnh Hạ Thanh được vài tháng nhưng nó rất ít khi được đi ra ngoài nha, nó chỉ quanh quẩn trong nhà – nhà xuất bản – siêu thị, ba chỗ này cùng nằm trên một đoạn đường như vậy. Một mình nó cũng có thể dựa theo địa chỉ mà tìm được ca ca, nhưng nó đã nhanh quen với việc làm gì cũng có Mạnh Hạ Thanh ở bên cạnh giúp rồi, bây giờ tự nhiên nó cũng muốn anh có thể đi cùng nó nha.

Nhưng ai mà ngờ được Mạnh Hạ Thanh đối với nó luôn là muốn gì được nấy (hữu cầu tất ứng) lần này lại chỉ đẩy đẩy cái gọng kính trên mũi, sau đó đậm mặt trả lời: “Hôm nay công việc của ta rất nhiều, buổi chiều chỉ sợ cũng chưa có làm xong được.”

“A?.....” Tiểu Mễ cũng không phải là con mèo không biết đến đạo lý, nó nhớ lại quả thực mấy ngày trước Mạnh Hạ Thanh đã nói qua rằng bây giờ đang trong thời điểm thúc giục bản thảo mới của “Trong lòng khả nhân”, mỗi ngày bận đến đầu óc quay cuồng. Nó bắt Mạnh Hạ Thanh dành thời gian này cho nó quả thực là quá phận đi. Nó liền nhu thuận gật gật đầu, giữ chặt góc áo Mạnh Hạ Thanh: “Vây, buổi tối hôm nay được không?”

Thế nhưng Mạnh Hạ Thanh cứ nhiên xoay người sang chỗ khác, ngồi xuống trước bàn làm việc, nói: “Về nhà rồi nói sau.”

Tiểu Mễ nhìn bóng dáng lãnh đạm của Mạnh Hạ Thanh, mất hứng mà lẩm bẩm: Chủ nhân hôm nay bị sao thế nhỉ, tại sao không còn nở nụ cười ôn nhu với nó vậy?

=====

Giờ làm việc buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Trong mấy tiếng đồng hồ này Mạnh Hạ Thanh không nói với Mao Tiểu Mễ một câu nào, chính mình tự nhủ mình rằng công việc đang trong thời điểm gấp gáp phải cần lực làm việc. Tiểu Mễ thì nghĩ rằng công việc của anh quá nhiều cho nên không muốn gây thêm phiền hà cho anh nên rất biết điều, nhu thuận kéo lấy một cái ghế dựa ngồi một bên ngẩng đầu nhìn nghiêng nửa khuôn mặt Mạnh Hạ Thanh trong lúc anh đang làm việc. Trên ti vi sách báo đều nói, lúc người đàn ông tập trung làm việc là lúc anh ta trông quyến rũ nhất. Nói vậy quả là không sai một chút nào nha! Tuy rằng bình thường thì chủ nhân nhà nó cũng rất tuần tú rồi, nhưng hiện tại nhìn mà xem – chủ nhân nó đang ngồi chuyên tâm làm việc thế này quả thật đúng là rất đẹp rất rất đẹp trai nha!!!!!!

Mao Tiểu Mễ thực tự hào mà nâng lên cái cằm nhỏ, dùng ánh mắt ngạo nghễ nhìn khắp lượt các nam biên tập viên trong văn phòng: Người này thì béo quá, người kia thì bị hói..... Haiz.... Người kia thì kính mắt so với cái dít chai chỉ có dày hơn chứ không kém! Mao Tiểu Mễ thực sự vui vẻ khi nó phát hiện ra Mạnh Hạ Thanh là biên tập viên nam đẹp trai nhất a! Vì cái phát hiện vô cùng thích thú và đáng tự hào này, nó vui vẻ kéo cái ghế dựa nhích nhích đến gần chỗ Mạnh Hạ Thanh đang ngồi làm việc hơn.

Nó vui vẻ, háo hức ngồi nhìn nửa khuôn mặt của Mạnh Hạ Thanh, trong khoảnh khắc lại nhớ tới đã rất lâu nó chưa được gặp ca ca, hai nét mày nhỏ của nó đều nhíu lại. Nó thì thảo tự nói: “Cũng không biết sau khi tìm được ca ca, ca ca có hay không đồng ý cho mình được ở lại nhà của chủ nhân.....” Chỉ nhất thời nghĩ như vậy thôi liền làm cho suy nghĩ vốn vui vẻ vì sẽ sớm gặp được ca ca của nó bị đè bẹp một cách kì quái.

Nó nhỏ giọng tự nói như vậy cũng không tránh được bị Mạnh Hạ Thanh nghe thấy, – hoặc là phải nói rằng – mặc dù anh rất chăm chú làm việc, nhưng mà vẫn bị phân tâm chú ý đến từng hành động nhỏ của Mao Tiểu Mễ. Anh nghĩ đến biểu tình vội vàng muốn được gặp ca ca ngay của Mao Tiểu Mễ trên mặt liền hiện lên sự khẩn trương và sốt ruột, kết quả lại không nghĩ đến đợi một hồi lâu lại nghe được nó nói một câu như thế.

Đôi tay đang làm việc của Mạnh Hạ Thanh dừng lại một chút, sau đó anh tận lực làm cho mình bình tĩnh lại, quay đầu nhẹ nhàng hỏi Tiểu Mễ hiện tại còn đang trong trạng thái “hồn lìa khỏi xác”: “Tiểu Mễ..... Cho dù người tìm được ca ca thì người vẫn muốn được ở cùng một chỗ với ta sao?”

“A?..... A!” Tiểu Mễ không nghĩ tới mình lại đem những suy nghĩ trong lòng nói ra thành lời, nó xấu hổ đến mặt mày đỏ bừng, vội vàng dùng hai tay che lấy mặt mình. Động tác che mặt khi xấu hổ này lúc nó ở hình dạng mèo con đã làm nhiều lần rồi, những lúc đó Mạnh Hạ Thanh chỉ thấy nó thực đáng yêu, giờ thì cảm thấy trái tim đều đã nhanh mềm nhũn rồi. Nó chính là một con mèo lười nhỏ nhỏ thuộc về mình anh mà thôi. Nó đáng yêu như vậy anh làm sao lại có thể hoài nghi nó cơ chứ? Hơn nữa, cho dù là Tiểu Mễ muốn đi thì anh cũng sẽ dùng tất cả mọi biện pháp để có thể giữ nó lại, anh sẽ ôm lấy nó vào trong lòng mình, vĩnh viễn cũng không buông tay.

Mao Tiểu Mễ nhảy dựng lên, lắp bắp giải thích, nhưng nó lại không biết lời nói dối vụng về, giấu đầu hở đuôi của mình buồn cười đến mức nào: “Chuyện này... Chuyện này chính là ta vẫn ở lại trong nhà của người.... Nếu nói đi là đi, ta sợ chính người không có ta ở chung sẽ không quen thôi!”

Nó nói như vậy thực sự là đổi trắng thay đen mà, làm cho Mạnh Hạ Thanh không nhịn được, thiếu chút nữa là đã cười thành tiếng rồi. Chẳng qua Mạnh Hạ Thanh cũng không muốn vạch trần Tiểu Mễ, cẩn thận suy nghĩ một chút, anh vươn tay, vỗ vỗ đầu nó mấy cái: “Được rồi, Tiểu Mễ thực là tri kỷ của ta nha. Nếu người thật sự phải đi, ta quả thật sẽ buồn lắm đấy.” Anh thấy con mèo nhỏ ngược khuôn mặt vui vẻ tươi cười lên nhìn mình lại nói thêm một câu: “Như vậy đi, chúng ta ăn xong cơm trưa sẽ đi tìm ca ca người, được không?”

“A? Người không phải nói, buổi chiều người còn rất nhiều công việc phải làm sao?”

“Không có việc gì đâu, ta có thể để làm sau một chút cũng được, chuyện của người là quan trọng nhất mà.”

Ai nha, Tiểu Mễ lại vừa đỏ mặt.

=====

Đi xe nửa tiếng đồng hồ, – theo thông tin của các tác giả ghi cho công ty, – Mạnh Hạ Thanh đưa Mao Tiểu Mễ đi đến tiểu khu Ánh Dương của thành phố. Tiểu khu Ánh Dương được coi là nơi được nhất trong thành phố, thiết kế và bố trí thực kiện toàn*, trong tiểu khu cũng có nhiều chỗ dùng để mở các cửa hàng phục vụ cho dân chúng sống ở đây.

Trên trang thông tin tác giả viết địa chỉ là đường Ánh Dương, khu 26, lô số 5*. lầu 2 phòng số 2. Tiểu Mễ đứng ở ngoài cửa chống trộm, hai tay nắm lại thành quyền, trong lòng có chút khẩn trương.

“Ca ca..... Ca ca thật sự ở trong này sao.....” Nghĩ đến chỉ lúc nữa là sẽ được gặp lại ca, Tiểu Mễ khẩn trương đều kết ba đi lên.

Nó không thể biết Mạnh Hạ Thanh ở phía sau nó nhìn cửa chống trộm, mày hơi nhíu lại, trong mắt hiện lên sự cảnh giác.

Cho dù hiện tại cửa nhà vẫn đang đóng nhưng Mạnh Hạ Thanh vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng rằng hơi thở truyền đến từ đằng sau cánh cửa kia thuộc về một yêu tinh có yêu lực cường đại. Nếu là trước kia thì với yêu lực của đối phương chẳng đáng để anh phải suy nghĩ; Nhưng hiện tại anh lại đang mang thân thể của nhân loài, quả thật cũng có phần phức tạp.

Hơn nữa anh còn có thể khẳng định rằng phía sau cánh cửa này quả thật là một đại yêu cường liệt, tuy nhiên thì hơi thở truyền đến không giống hơi thở của một con Mèo tinh chút nào.

..... Chỉ sợ là Tiểu Mễ lại nhầm địa chỉ mất rồi.....

Mạnh Hạ Thanh muốn đưa tay giữ Tiểu Mễ lại, nhưng tay anh còn chưa chạm được đến nó thì cánh cửa trước mặt họ đã “xoát” một tiếng, mở ra. —

Một thanh niên có mái tóc nhuộm đỏ, ăn mặc luộm thuộm, bộ dạng vô cùng tùy tiện dựa ở khung cửa bên trong, vẻ mặt miễn cưỡng vô cùng khó chịu giơ tay chỉ về phía Tiểu Mễ: “U, bé mèo lười này đến đây làm gì a ~ có phải muốn cùng ca ca chơi một chút hay không? Tuyệt đối sẽ làm cho người thích đến muốn bay lên trời luôn đó.....”

19. Chương 19: Đại Vương, Yêu Lực Của Người Làm Sao Lại Bị Ngâm Nước?

Tiểu Mễ ngốc hề hề mở to đôi mắt màu đá mắt mèo của mình, trợn mắt, nhìn chăm chăm cái tên đang đứng trước mặt mà theo nó là không đứng đắn này. Có thể nói người thanh niên trước mặt nó bộ dạng cũng tốt lắm. Hắn có đôi mắt xé, đôi mắt khơi lên nét tà mị, lúc lưu chuyển lại lộ ra chút tà khí chết chóc. Nói sao thì thân hình hắn cũng cao ráo, gầy gầy vậy mà không biết làm sao lại không thể đứng bình thường được, lúc nào cũng phải dựa vào khung cửa, cứ như cả người không có một chiếc xương vậy? Nhìn toàn bộ một lần thân thể gã kia nó lại càng khẳng định: tóc thì nhuộm màu sắc sặc sỡ đã không nói rồi còn dài tới ngực, nhìn đã thấy không được lành lẹ rồi. Quần thì trễ thấp dưới cả thắt lưng, ngay cả khóa cũng chưa kéo còn lộ ra cả mao* (lông a... Đừng nói mình biến thái a, tại tác giả viết vậy a...) nữa. Áo sơ mi mặc trên người cúc cũng không cài liền lộ ra một mảng lớn..... Bày ra cái bộ dạng làm cho người khác nhìn thấy chính là liền nghĩ tới câu nói “câu dẫn đàn ông phạm pháp”, nhưng ở trong mắt của Tiểu Mễ mà nói thì hắn chính là người không biết đến hai chữ tiết chế!

“A a a a a!!!” Tiểu Mễ sững sốt mắt nhắm giây mới hét to lên một tiếng, nhanh chóng trốn ra phía sau Mạnh Hạ Thanh: “Chủ nhân, hắn..... Hắn đùa giỡn ta!!” Tiểu Mễ hoàn toàn không biết vì sao không thấy ca ca của nó ở nơi này mà chỉ thấy một tên yêu tinh lưu manh không xương thôi. Tuy rằng yêu lực của nó không đủ để nhìn ra thân phận của kẻ vô lại trước mắt này là yêu tinh gì, nhưng gã ta có thể một câu liền nói ra thân phận của nó, vậy khẳng định là lợi hại hơn nó rất nhiều nha.

Nấp đằng sau Mạnh Hạ Thanh, nó đã sớm quên lời thề trước kia: “Có nguy hiểm, Tiểu Mễ nó sẽ đứng trước bảo vệ cho chủ nhân”, nó hiện tại chỉ muốn đem mình biến nhỏ, nấp kín ở đằng sau Mạnh Hạ Thanh, đến cái góc áo cũng không muốn để cho kẻ kia nhìn thấy.

Khóe môi của đối phương khẽ run lên, không nghĩ tới mình chỉ cợt nhả một chút liền nhìn thấy phản ứng như vậy: “Nay, ta bảo này mèo lưỡi nhỏ. Người có cần tự đắp vàng lên mặt mình như thế không. Ta chỉ mở miệng nói một câu đùa cợt với người thôi vậy mà người lại cho là ta có cái suy nghĩ gì đó với người sao!”

Hừ.... Hắn tốt xấu gì cũng là vang danh cổ kim, một cảnh hoa uy danh chấn động yêu giới, người khác muốn hắn chiếm tiện nghi hắn còn không thèm động chạm, làm sao mà nó chỉ là một con mèo nhỏ lại có thể làm cho hắn không có một chút mặt mũi nào?

Ai ngờ Mao Tiểu Mễ vừa nghe lời hắn nói vậy lại lập tức từ đằng sau của Mạnh Hạ Thanh thò đầu ra nhìn về phía hắn nhẹ nhàng nói: “Ta không phải mèo nhỏ, ta là lão hổ ~”

Nó không thể để cho chủ nhân phát hiện ra là nó nói dối anh được. Nếu Mạnh Hạ Thanh biết nó không phải là một lão hổ uy phong bốn bề mà chỉ là một con mèo nhỏ mềm nhũ nằm úp sấp thì không phải anh sẽ không cần nó nữa sao?

“Lão.... lão hổ?” Thanh niên lưu manh ngây ngẩn cả người một lúc lâu. Hắn tự hoài nghi ánh mắt của mình không phải bị hỏng rồi chứ, hay là lỗi tai hắn bị hỏng? Tiểu tử trước mặt này trên thân dưới thân đều toàn là mùi của loài mèo, ngửi cần thận còn có thể nhận ra mùi vị cá nồng đậm trên người nó. Như vậy có một chút nào giống lão hổ không?

Hơn nữa hơn nữa, nếu nói đến lão hổ, nơi này không phải còn có một vị đây sao.....

Gã thanh niên nhú mày lại, không rõ vì sao Mạnh Hạ Thanh lại dung túng Tiểu Mễ nói dối trắng trợn như vậy?

“Ta gọi là Biện Hạo, người.....” Rốt cuộc trong hồ lô của nó bán được gì vậy?

Kết quả nó còn chưa có nói xong lời cần nói thì Mạnh Hạ Thanh bỗng nhiên bước từng bước đến trước mặt gã kia, hỏi: “Người là ai, làm sao lại biết tên thật của Tiểu Mễ?!” Anh dùng thanh âm nói như vậy chất vấn gã thanh niên kia nhưng thật ra thì trên mặt làm điệu bộ cố gắng nhịn cười. Tiểu Mễ đứng ở sau anh dĩ nhiên không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt anh lúc này.

“A?.....” Gã thanh niên đã hoàn toàn bị làm cho hồ đồ, hết nhìn Mạnh Hạ Thanh lại nhìn con mèo nhỏ ở phía sau anh.

“Người không phải mới vừa gọi Tiểu Mễ là ‘Biện Hao’ sao? Người làm thế nào lại biết đến cái tên này của Tiểu Mễ!” Mạnh Hạ Thanh thấy gã thanh niên chỉ biết đứng ngây ngốc liên vờ vàng nhắc nhở để gã biết bước “lên thang”. Cho dù hiện tại cánh cửa trước mặt không mở nhưng anh lại cảm thấy hơi thở kia mang theo một loại hương vị quen thuộc. Đợi đến lúc kẻ kia đứng trước mặt anh, anh mới nhận ra – đây không phải là người “bạn vong niên” lúc trước – Khổng Tử Vũ đây sao?

Nhắc tới Khổng Tử Vũ mới thấy tính tình hắn đúng là vẫn như trước, không có chút thay đổi. Lúc anh mới biết đến hắn, hắn chưa có nhận cha mẹ gì cả, đến cả huynh đệ cũng chưa có nhận một người. Đó là lúc mà hắn mới từ trong quả trứng phá vỏ lớp vỏ để ra ngoài. Mạnh Hạ Thanh lúc đó trùng hợp lại ở đó, nhìn cả quá trình nó tự mình phá vỡ vỏ chui ra ngoài. Càng không nghĩ đến là ngay khi Khổng Tử Vũ chui ra ngoài liền một miệng cắn chặt lấy nhúm lông trên đuôi của anh, làm thế nào cũng không thể gỡ ra được.

Mạnh Hạ Thanh gặp được một con thú nhỏ cảm thấy chơi đùa với nó cũng vui, liền để nó bên cạnh mình nuôi dưỡng một thời gian, vốn định nhận nó làm con nuôi. Kết quả là con thú nhỏ này giờ thẳng chân, nói nó là một con khổng tước, nó mới không làm con nuôi cho một lão hổ thối chiếm tiện nghi của nó. Sau đó chính là có phần bị bắt buộc nó mới nhận bái anh làm ca ca. Nó còn sử dụng rất nhiều thủ đoạn để đào không ít bí quyết tu luyện từ anh. Mà kể ra thì nó cũng người có chí lớn, ở bên anh tu luyện không đến một ngàn năm sau liền trưởng thành, tự mình đi ra ngoài. Tính ra thì kể từ ngày từ biệt đến giờ thì cũng phải có đến một ngàn năm rồi đấy.

Lúc Khổng Tử Vũ chưa mở cửa thì nghĩ trước cửa chỉ là một con mèo tinh tu luyện chưa đến nơi đến chốn với một con người bình thường, ai ngờ sau khi mở cửa cứ nhiên lại thấy lão đại ca đã xa cách nhiều năm của mình. Mà không hiểu sao lão đại ca lại mang thân thể loài người, chính là diện mạo cũng không có thay đổi chút nào, nhất là trong đôi mắt còn có thể nhìn ra dấu vết lưu chuyển của yêu lực.

Khổng Tử Vũ không hiểu được Mạnh Hạ Thanh đang làm cái quỷ gì, bỗng nhiên cảm thấy trong óc nóng lên, ngay sau đó một thanh âm vang lên ở trong đầu hắn: “Mèo nhỏ này đến nhà của ta ở, cho ta là nhân loài bình thường, nó nói với ta nó là lão hổ Biện Hao, người liền theo ý tứ của ta nói như vậy đi.”

Nghe xong đoạn truyền âm này, Khổng Tử Vũ thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng. Aiz u, mèo lười nhỏ này nói ai không được sao lại cứ tự nhận mình chính là lão hổ? Thậm chí đã gặp “chính chủ”..... Chắc chắn, đùa vui thì chắc cũng chỉ giống như Lí Quỷ gặp Lí Quỷ thể này mà thôi. Nói đi cũng phải nói lại, mèo lười này gọi Mạnh Hạ Thanh là chủ nhân..... Hắn còn tưởng Mạnh Hạ Thanh thu nhận tiểu yêu này, không nghĩ tới lại là nhận làm thú cưng nha!

Đầu óc Khổng Tử Vũ bị chấn động mạnh, con người chuyển động, làm người thông minh thì biết thời a, nhanh chóng suy nghĩ chút đã có một lời nói dối thật dễ dàng: “Vừa rồi là mắt ta có chút bị mờ, không có nhìn ra vị tiểu huynh đệ này diện mạo hiên ngang, khí chất bất phàm, hai mắt sáng ngời hữu thần, không giận tự uy..... Nhìn kỹ thì thấy làm sao có thể là một con mèo lười nhỏ a, rõ ràng là một đại lão hổ uy chấn bốn biển mà. Thế nên ta mới cả gan đoán, đoán là Biện Hao.....” Hắn dừng một chút, mang vẻ mặt nghi hoặc: “Nhưng không biết đại vương ngài làm sao lại có bộ dạng này. Tại làm sao..... Tại làm sao tu vi vô duyên vô cớ lại giảm đi nhiều như vậy?”

Tiểu Mễ vừa nghe thế liền tưởng người trước mặt thực sự đã tin mình chính là “Biện Hao”, như vậy cũng không phải là yêu tinh quá lợi hại, nói không chừng tu vi của nó còn cao hơn một chút. Nghĩ vậy cho nên nó liền nói dối: “Hừ, mấy trăm năm trước ta tu luyện đến thời điểm quyết định thì bị bắt trọng nhập luân hồi, bị đầu thai chuyển thế lần này đến lần khác, cho nên này tu vi khôn ngoan mới thấp, hơi thấp mà thôi.”

Hai người vừa nghe nó nói lời này xong liền cùng một lúc liếc nhau: Con mèo nhỏ này, người đúng là đến một chút xấu hổ cơ bản cũng không có nha.....

20. Chương 20: Năm Ngàn Năm Yêu Lực

Người tới tức là khách, Khổng Tử Vũ nhường cửa, mời Mao Tiểu Mễ cùng Mạnh Hạ Thanh vào trong nhà. Tiểu Mễ ở sau lưng của Mạnh Hạ Thanh chặn trừ một lúc, dù sao Khổng Tử Vũ yêu lực so với nó cũng mạnh hơn, nếu hắn chờ hai người vào nhà rồi ở đằng sau giở trò quỷ kế đột kích thì sẽ gây bất lợi cho bọn họ. Nhưng không đi vào trong đó thì nó lại sợ hãi vì Mạnh Hạ Thanh còn cần nó bảo hộ, nếu nó lâm trận bỏ chạy thì nhất định sẽ bị xem thường.

Nghĩ như vậy, Mao Tiểu Mễ lấy hết dũng khí, trong lòng tự an ủi, sau đó ngẩng cao đầu lôi kéo Mạnh Hạ Thanh bước qua ngưỡng cửa, đi vào bên trong nhà của Khổng Tử Vũ. Bất quá cũng chỉ có Mạnh Hạ Thanh biết, mỗi bước đi thân mình của Tiểu Mễ đều nảy lên một chút.

Phòng ở của Khổng Tử Vũ so với phòng ở của Mạnh Hạ Thanh cũng không khác nhau lắm, đều là kiến trúc một phòng ngủ một phòng khách, chẳng qua là Mạnh Hạ Thanh thì thu xếp phòng mình gọn gàng, sạch sẽ, tác phong hào phóng, còn Khổng Tử Vũ thì lại bày biện bên này thì một cái gối, nơi kia lại đặt một bức họa phong cách trừu tượng. Căn phòng được bày biện thiết kế theo phong cách hiện đại của chủ nghĩa siêu thực, cho thấy rõ con mắt thẩm mỹ chủ nhân của nó tốt đến mức không thể chê trách một góc nhỏ nào.

Mạnh Hạ Thanh khẽ cười một tiếng, xa cách ngàn năm vậy mà Khổng Tử Vũ vẫn giống trước thích những đồ có màu sắc sặc sỡ như vậy. Hắn thực không nên ở đây làm nhà văn tự do mà nên đi làm thiết kế nghệ thuật mới đúng.

Mao Tiểu Mễ vươn cổ, cẩn thận quan sát bài trí trong căn phòng một chút, nhìn thấy trong phòng có vài thứ thật là khó coi muốn chết, tuy nhiên thoát nhìn cũng không có thứ gì có lực công kích tới hai người nó mới buông lỏng đề phòng, lôi kéo Mạnh Hạ Thanh ngồi xuống trên ghế sofa, sau đó nhấc một chân bắt chéo lên, bày ra tư thế của đại lão hồ, dùng giọng phi thường lớn kêu: “Meo meo ~ Ta muốn ăn kem cốc~”

Khổng Tử Vũ cười một tiếng, hắn còn tưởng rằng Tiểu Mễ sẽ rất can đảm, yêu cầu đưa rượu tráng dương gì đó như ở cửa hàng để trước mắt có thêm can đảm. Kết quả nó nhất thời mở miệng liền rụt rè, cứ nhiên muốn ăn kem cốc.

Nghe Tiểu Mễ nói muốn ăn kem cốc, Mạnh Hạ Thanh nghiêm mặt thái độ thật khác thường: “Ăn cái gì mà ăn! Lần trước đã phải đi bệnh viện, người bây giờ lại còn dám ăn sao?”

Tiểu Mễ bị anh mắng như vậy thì nhanh chóng cúi đầu xuống, hai ngón trỏ khe khẽ cọ chạm nhau, trên mặt là biểu tình vô cùng ủy khuất: “Ta..... Ta đã rất lâu chưa được ăn qua. Chủ nhân, người cho ta ăn một chút thôi ~ ta lần này tuyệt đối không ăn nhiều lắm đâu. Meo meo!”

Khổng Tử Vũ thấy thế thì thay Tiểu Mễ nói một chút: “Tiểu hài tử thôi mà, chỉ nên sủng. Nếu đã được giáo huấn một lần rồi thì giờ cũng nên cho ăn một chút cũng không có gì đáng lo lắng nha.” Nói xong hắn quay ra tiếp đón Tiểu Mễ: “Đến đây, Biện Hao đại vương, ta mang người đi xuống phòng bếp, dưới đó ta có thiết nhiều thiết nhiều kem cốc nha.”

Ánh mắt Tiểu Mễ sáng lên một chút. Nó len lén liếc nhìn biểu tình của Mạnh Hạ Thanh, thấy anh cũng không ngăn cản nó lại, lúc này liền vô cùng hào hứng từ trên sofa đứng lên, đi theo Khổng Tử Vũ vào phòng bếp.

Khổng Tử Vũ bình sinh không đặc biệt ham thích cái gì, chỉ có hai thứ thích hơn một chút. Thứ nhất chính là thích [những vật có vẻ đẹp khác thường (chắc là vẻ đẹp kì quái)], cái còn lại chính là thích ăn đồ ngọt. Hắn làm ra vẻ mở ra tủ lạnh giống như mấy cái thùng kem cốc thật lớn, trong đó có tất cả các loại hương vị, như là đại bài tử — cấp cần đạt tư [Kem Häagen Dazs cảm ơn bạn Cà Tím đại gia nha.]*. Hắn từ trong ngăn tủ đựng bát đĩa lấy ra dụng cụ chuyên dụng để lấy kem hình cầu, một cái thìa một cái chén nhỏ, hỏi Tiểu Mễ: “Đại vương, người muốn ăn mấy cây kem?”

Tiểu Mễ vội vàng trộm liếc nhìn thoáng qua phòng khách, sau đó vươn ra năm ngón tay.

Khổng Tử Vũ lắc đầu, thấy trên mặt nó biểu tình giống như là ăn trộm, liền rất phối hợp, hạ giọng thật nhỏ nói với nó: “Đại vương, thứ này ăn nhiều đối với thân thể không tốt.”

Tiểu Mễ nhướng mày nhìn hắn, tay thì lắc lắc, sau đó không cam lòng mà cụp xuống hai ngón tay.

Khổng Tử Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy ăn ba cốc kem hẳn là sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của Tiểu Mễ, lúc này mới gật gật đầu, cầm lấy thìa muốn đi lấy kem.

“Để cho ta!” Tiểu Mễ bỗng nhiên nhanh nhẹn kéo cánh tay hắn, trên mặt xuất hiện biểu tình đau như cắt thịt, nói: “Quên đi, ngươi vẫn là nên cho ta một cốc thôi.....” Nhìn vẻ ủy khuất của tiểu tử này làm cho tâm Khổng Tử Vũ đều mềm nhũn. Ai u, lão hồ yêu thật sự là có loại biểu tình như thế sao, có giống chỗ nào đâu? “Chủ nhân không cho ta ăn nhiều như vậy.....”

“Không có việc gì đâu,” Khổng Tử Vũ nhất thời nâng tay, vỗ vỗ đầu Mao Tiểu Mễ: “Ta cho ngươi ba cái, ngươi một mình đứng ở trong phòng bếp vụng trộm ăn, ta sẽ không nói cho anh ta nghe đâu.”

Mao Tiểu Mễ suy nghĩ trong chốc lát, phát hiện đây quả thật là phương pháp có thể thực hiện được, trên mặt lập tức bừng sáng như mặt trời trên cao chiếu rọi, lộ ra tám cái răng, nó mỉm cười gật gật đầu: “Àn! Vậy đi!” Sau đó đỡ lấy ba cái kem cốc mà Khổng Tử Vũ đưa cho nó, thật vui vẻ mà lui vào một góc trong phòng bếp bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

Khổng Tử Vũ thấy nó một mình ăn đến vui vẻ, nghĩ chắc là sẽ “không để ý đến chuyện bên ngoài”, cho nên hắn cảm thấy thật vừa lòng liền rời đi phòng bếp.

“Tiểu Mễ đâu?” Mạnh Hạ Thanh thấy chỉ có một mình Khổng Tử Vũ ở trong bếp trở ra, tò mò hỏi.

“Đang ăn kem.”

“Ngươi cho nó mấy cái?”

Khổng Tử Vũ so một cái với ba.

Mạnh Hạ Thanh bắt đầu dĩ cười cười.

“Đại ca,” Khổng Tử Vũ hạ giọng: “Ngươi làm như thế nào mà tìm được một vật nhỏ đáng yêu như vậy?”

“Nhặt ở trên đường về.”

“Ta cũng muốn nhặt được một tiểu.....” Khổng Tử Vũ vẻ mặt hâm mộ. Hắn vốn định tiếp tục nói tiếp, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là nên dùng yêu lực truyền âm nói chuyện có thể ổn thỏa hơn. Nói dễ nghe, này một ngàn năm không gặp, đại ca như thế nào lại mang thân xác loài người? Mấy trăm năm trước, người ở yêu giới biến mất không thấy tăm hơi, mọi người đều nói người bị tẩu hỏa nhập ma, hồn phi phách tán. Ta lại nói người là đắc đạo thành tiên, tại sao hiện tại lại mang bộ dáng như thế này?

Mạnh Hạ Thanh nở nụ cười, cũng dùng truyền âm trả lời: Điều ấy các ngươi đoán cũng chưa đúng. Người cũng biết, ta vốn không muốn làm người giỏi nhất yêu giới gì gì đó, chuyện này nhiều lần làm ta thật phiền lòng. Cho nên năm trăm năm trước mới sinh ra ử rử, muốn đầu thai chuyển thế làm một người bình thường. Hơn nữa ta đối với thế giới nhân loại lại có cảm tình tốt, nên chuyển thế làm người, thành ra mới như bây giờ. Ta nghĩ đơn giản, vốn tưởng sau khi đầu thai thì chuyện trước đó tất cả đều sẽ tiêu tán, quên hết. Kết quả không nghĩ tới chính là vẫn mang theo trí nhớ lại còn bảo lưu lại một phần yêu lực. Mặc kệ ta đầu thai vài lần đều là như vậy, hiện tại ta cũng chấp nhận mệnh của mình rồi. Thiên đạo tuần hoàn, đạo trời thì phải theo, chắc là trên trời đã có gì đó an bài dành cho ta rồi nên mới không cho ta dễ dàng vứt bỏ đi những điều này.

Kia... Đại ca, hiện tại ngươi có mấy phần yêu lực?

Mạnh Hạ Thanh tính toán một chút: Còn lại hai phần.

Thì phải là hai ngàn năm yêu lực, hiện tại so với ta cũng không khác biệt lắm. Khổng Tử Vũ gõ nhẹ ngón tay lên trên bàn: Thật không dám dấu giếm đại ca, vài năm nay ta ở lại trong nhân gian không làm gì sai, nhưng là vẫn có chuyện tình. Là trong lòng ta thương yêu một người — Một trăm năm trước, ta ở nhân giới gặp được một vị công tử nhà giàu. Tính tình hắn cùng ta hoàn toàn bất đồng: ôn nhuận có lẽ. Nhưng chỉ có ta mới biết được hắn dùng vẻ ngoài đoan chính, bình tĩnh để che dấu nội tâm nóng như lửa của hắn. Nói tới đây, Khổng Tử Vũ nhẹ nhàng nở một nụ cười nhẹ: Sau đó chính là giống như mô típ cũ rích của mấy câu chuyện nhảm chán, quan hệ giữa ta và hắn tốt hơn. Nhưng lúc ấy trong nhà hắn có người không đồng ý, muốn phái người giết ta. Ta cũng chưa từng nói cho hắn biết ta là yêu tinh. Hắn vì không để ta chết liền lấy tử minh chí, còn tiểu hồ ly hắn thì tự sát.

..... Mạnh Hạ Thanh lẳng lặng nghe, cả đời yêu tình dài ngàn năm, có thể gặp được một người hợp ý cũng không dễ dàng. Giống như anh vậy, phải là may mắn cỡ nào anh mới có thể gặp được tiểu tử mèo tình đáng yêu như vậy a. Nhưng là có bao nhiêu cặp đôi đồng tính được đi chung một con đường? Gặp lại không bằng hoài niệm.

Khi ta đuổi tới nơi, có làm thế nào đi nữa cũng không thể tìm được hồn phách của hắn kia. Tuy ta cảm thấy thật kỳ quái, nhưng vẫn quyết định chờ đợi hắn chuyển thế. Ai có thể ngờ đã vài chục năm trôi qua, hắn vẫn không xuất hiện trên đời. Trải qua nhiều lần tra xét, ta rốt cục phát hiện nguyên lai hắn vốn không phải phạm nhân. Hắn là người mà âm ty phải đến nhân gian để lịch kiếp cho một gã tiểu quan, và đã sớm trở về âm ty. Nhưng hiện tại, với yêu lực của bản thân ta mà muốn mở ra cách cổng thông giữa nhân gian và âm ty vẫn thiếu rất nhiều.

Mạnh Hạ Thanh lập tức hiểu ra vấn đề: Cho nên người mới viết thiên tiểu thuyết kia, muốn thông qua nhà xuất bản phát hành ra để triệu tập những người chú ý đến tích xưa của yêu tình tìm đến đây sao?

Đúng vậy, đại ca quả nhiên hiểu ta. Ta chính là muốn thông qua một câu chuyện xưa của yêu tộc mà mọi người đều biết đến, hy vọng có thể có một số đại yêu phân tán trong nhân gian tìm tới ta, lại không nghĩ rằng người thứ nhất đến cửa báo phỏng chính là đại ca. Nói xong lời này hắn lại thở dài: Đáng tiếc trên người của đại ca bây giờ cũng không còn bao nhiêu yêu lực nữa, cho dù người tạm thời có đem yêu lực trên người truyền cho ta, như vậy cũng không đủ. Dù sao yêu lực để có thể phá vỡ thông đạo thì ít nhất cũng cần đến năm ngàn năm yêu lực a.....

Cũng không phải là không được, Mạnh Hạ Thanh bỗng nhiên nói: Thật ra ta có biết một tiểu yêu có một ngàn năm yêu lực, chính là..... Chuyện này có chút phiền toái a.

21. Chương 21: Mao Thư Trần

Ngàn năm tiểu yêu” trong lời nói của Mạnh Hạ Thanh không phải ai khác chính là cấp dưới của anh, tác giả trạch nhân – “Trong lòng khả nhân”, hoặc phải nói chính là khuyến yêu Hà Trung Toàn. Có thể nói Hà Trung Toàn có là một khuyến yêu có ngàn năm yêu lực, với thân phận này đứng trước mặt các yêu tình khác tất sẽ được cung kích gọi một tiếng tiền bối, nhưng chính là ở trước mặt Mạnh Hạ Thanh và Khổng Tử Vũ thì tu vi của hắn thật sự còn chưa xứng được hai người để vào trong mắt.

Khổng Tử Vũ là được Mạnh Hạ Thanh nhận làm đệ đệ, có mạng tự nhiên phải giúp, nhưng trong nội tâm của Mạnh Hạ Thanh thì lại không muốn thân phận của mình bị lộ. Anh rất thích cuộc sống ở nhân giới, cũng thực thích được nhìn thấy bộ dạng không buồn lo nghĩ gì của tiểu yêu tình kia. Nếu đột nhiên thân phận của anh bị bại lộ như vậy không phải lại phiền toái, phải giải thích cho yêu tộc nghe một lần, không cần thận còn có thể dẫn tới tình phong huyết vũ.

Sau khi đã ở trong lòng cẩn thận cân nhắc một chút, Mạnh Hạ Thanh công bằng mà nói vẫn là có chút thiên về phía Khổng Tử Vũ. Thân phận của bản thân là cái gì..... Bại lộ thì bại lộ, cùng lắm thì lại chuyển thế một lần thôi. Chính là không biết, con mèo nhỏ có thể hay không tha thứ cho việc anh nói dối nó? Mạnh Hạ Thanh thở dài một tiếng, trong lòng tự hiểu được nếu chuyện này một khi xử lý không tốt, rất có thể con mèo nhỏ kia sẽ đem anh xem như người xa lạ a.

Bất chợt nghĩ đến con mèo nhỏ liền nhìn thấy con mèo nhỏ đang rạo rực vui mừng từ trong phòng bếp đi ra. Nó vừa mới ăn xong ba cái kem cốc tròn tròn, khóe miệng còn lưu lại dấu vết bị kem dính, đối với Mạnh Hạ Thanh mỉm cười thật sáng lạn, làm cho tâm của anh vốn đang bị ảm đảm cũng theo đó mà sáng sủa lên. Cái Tiểu Mễ có chính là loại ma lực này, làm cho người khác nhìn đến nó sẽ kim lòng không đậu mà nở nụ cười.

“Tiểu Mễ, Khổng tiên sinh cho người mấy cây kem vậy a, như thế nào ở phòng bếp ăn lâu như vậy?” Mạnh Hạ Thanh cố ý hỏi.

Ánh mắt Tiểu Mễ dao động trong chốc lát, mắt nhìn chằm chằm sà: “Hắn cho ta một cây.....”

Tiểu Mễ a, ngươi không phải đang nói dối đó sao? Khóe miệng bên trái của ngươi rõ ràng là màu râm nắng của chocolate, khóe miệng bên phải rõ ràng là màu hồng nhạt của ô mai, còn có ở môi dưới còn có một chút hư hư thực thực màu trắng của hương thảo..... Chẳng lẽ kem của nhà Khổng Tử Vũ là kem ba màu không hòa trộn vào nhau sao?

Mạnh Hạ Thanh không vạch trần rằng Tiểu Mễ rõ ràng là đang nói dối, không những vậy mà tay còn vươn ra kéo Tiểu Mễ ngồi xuống sofa bên người mình. Nhưng Tiểu Mễ đã sớm bị Mạnh Hạ Thanh dưỡng thành lười, nó liền đem bắt lấy hai tay (chắc là hai tay của Mạnh Hạ Thanh), liền ngồi lên đùi của Mạnh Hạ Thanh, thật vui vẻ ngồi gọn trong lòng anh như một đứa trẻ, thậm chí nó còn xấu xa, cái ót cọ cọ vào trong ngực anh. Bộ dạng như vậy thật giống với chân tướng của một con mèo cảm thấy thỏa mãn vô cùng sau khi đã ăn uống no nê.

Khổng Tử Vũ thấy nó như vậy phát ra tiếng cười khê, làm sao trên đời này lại có một vật nhỏ đáng yêu như vậy chứ? Làm cho người ta vừa nhìn thấy liền cảm thấy quên đi hết mọi phiền muộn, trong lòng thấy ấm áp hẳn lên.

“Đúng rồi, ngươi rốt cuộc là yêu quái gì a?” Tiểu Mễ mắt to mở lớn, vòng vo lưu chuyển tò mò nhìn Khổng Tử Vũ.

Khổng Tử Vũ không có trả lời ngay, mà hỏi lại: “Đại vương thiên tư thông minh, không bằng đoán một chút xem a – Cho một cái gợi ý nha. Ta là một loại loài chim có bộ lông đẹp nhất trên đời nha.” Khổng Tử Vũ trời sinh tính tự kỷ cao, hẳn từ gương lớn trong phòng vệ sinh nhìn mà biết được điều này, trong câu đổ của hắn đưa ra tự nhiên cũng lộ ra bản tính của bản thân luôn.

Tuy rằng đầu của Tiểu Mễ không tính là nhanh nhẹn, nhưng là nó yêu nhất trò chơi đoán chữ này nha! Nó cần nhẹ ngón tay mình, suy nghĩ mất nửa ngày, rốt cuộc ước hỏi: “Là gà rừng! Nhất định là gà rừng, đúng hay không?”

“..... Đại vương, đáp án này của ngài rất mang tính sáng tạo a, muốn hay không lại đoán lại một lần?”

“Kia vẹt? Ngươi có thể nói như vậy, nhất định chính là vẹt rồi.”

“Này..... Đại vương, ngài thực hay nói đùa mà.”

Tiểu Mễ liên tục đưa ra vài cái đáp án, mỗi một cái đáp án so với đáp án Khổng Tử Vũ càng ngày càng cách xa, Khổng Tử Vũ đã nhanh khóc không ra nước mắt, nhưng là Tiểu Mễ vẫn cảm thấy đang chơi rất vui.

“Đúng rồi, ngươi tu luyện được bao nhiêu năm rồi a?” Tiểu Mễ hỏi.

Khổng Tử Vũ tu luyện đến nay đã hơn hai ngàn năm rồi, bất quá hắn vẫn thực bảo thủ chỉ vươn ra hai ngón tay, lược cái số lẻ đi, ý nói rằng hắn mới tu luyện được hai ngàn năm thôi.

Tiểu Mễ xem xong, thực vừa lòng mà gật gật đầu: “Àn, ngươi tu luyện hai trăm năm a.....” Nó đếm trên đầu ngón tay trong chốc lát quên đi xung quanh: “Vậy so với ta ngươi tu luyện nhiều hơn bảy mươi lăm năm nha.” Nói xong mày nhỏ của nó nhăn lại: “Ta thấy ngươi bộ dạng già như vậy, thật không nghĩ tới nguyên lai ngươi tuổi còn nhỏ như vậy nha.” Ca ca nó năm nay đã được hai trăm năm mươi tuổi, tướng mạo nhìn cũng chỉ là bộ dạng của thiếu niên hai mươi tuổi thôi, mà Khổng Tử Vũ này nhìn thế nào cũng phải có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đi, thật sự là “Thiếu niên lão tướng” (người còn trẻ mà có vẻ người như đã già, già trước tuổi).

“.....” Mạnh Hạ Thanh cùng Khổng Tử Vũ bắt đầu dĩ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai cùng sững nịch mà bật cười.

Sau Mạnh Hạ Thanh thừa dịp Tiểu Mễ đi vào phòng vệ sinh thật lâu liền vạch ra rõ ràng ba tháng sau vào ngày âm nguyệt (hiểu nôm na thì là ngày không trăng) sẽ mang theo “giúp đỡ” đến nơi này của Khổng Tử Vũ, giúp hắn phá vỡ thông đạo ngăn giữa nhân giới và âm ty, hỗ trợ hắn tìm về người yêu. Khổng Tử Vũ mừng rỡ, lại từ trong nhà vợ vét ra không ít đồ ăn vặt, đưa cho Tiểu Mễ một cái túi plastisc đầy ứ đồ. Tiểu Mễ cho rằng đây là vì hắn xem trọng mặt mũi “người trên” của mình nên “ân cần dâng hiến”, nó không chút khách khí, rất tự nhiên nhận lấy: Mạnh Hạ Thanh thật sự đã rất lâu rồi chưa mua đồ ăn vặt cho nó..... Hừ, không mua thì không mua, ngươi xem bây giờ còn không phải có người đưa đến tận cửa đây sao!

=====

Thời gian nhanh chóng lướt qua, chớp mắt một cái đã được một tháng kể từ lần đến nhà Khổng Tử Vũ gặp mặt kia. Bởi vì hiện tại chính thức là những ngày giữa kì trực nghỉ hè, công việc của Mạnh Hạ Thanh thật nhiều, cho dù anh muốn bớt chút thời gian để đi gặp Hà Trung Toàn ngả bài nói rõ là anh cần hẳn giúp đỡ, anh cũng không có thời gian đi, càng không cần phải bàn tới việc gần đây Hà Trung Toàn đang ở trong giai đoạn tập trung toàn lực để viết sách mới của hẳn. Hai người lúc này cũng đều đã bị công việc làm cho choáng váng đầu óc rồi.

Tiểu thuyết mới của Hà Trung Toàn lần này có tên là [Ổ chung], nhân vật xưng ngôi thứ nhất, đặc thù của thể loại nhật kí, hình thức miêu tả có một chút hài hước, lại có chút ảm áp của câu chuyện ở chung nhà. Nhân vật chính tự xưng “Ta” là một trạch nam, lại ngoài ý muốn ở chung với một người bác sĩ khoa tiết niệu, câu chuyện xoay quanh của sống hàng ngày của hai người, từ trong đó phát triển tình tiết. Thiên tiểu thuyết này vốn được Hà Trung Toàn đặt tên là [Ngây thơ chủ cho thuê nhà tiểu khách trọ], Mạnh Hạ Thanh cảm thấy cái tên đó rất không nghiêm túc nên đặt cái tên mới là [Ổ chung].

Chương thứ nhất [Ổ chung] vừa mới được đăng trên tạp chí, liền nhận được sự khen ngợi rất lớn của độc giả, cũng trong tháng liền trở thành tiểu thuyết xếp đầu bảng “Tiểu thuyết tôi yêu thích nhất” do độc giả bình chọn. Có thể thấy được khả năng của Hà Trung Toàn tốt đến mức nào. Ban biên tập mỗi ngày đều nhận được rất nhiều thư như bông tuyết bay đến của độc giả, tất cả đều là thư thúc giục “Trong lòng khả nhân” nhanh nhanh tiếp tục viết chương mới. Thậm chí còn có hoa tươi, quà tặng đưa đến tận tay biên tập viên, nhờ chuyển giúp đến cho “Trong lòng khả nhân” lão sư.

Bởi vì sách mới xuất bản trong kì nghỉ hè của nhà xuất bản họ đã đánh thắng một trận lớn, lão bản rất cao hứng, cố ý mời các đồng nghiệp trong ban biên tập buổi tối ra ngoài liên hoan ăn uống một chút, ông còn gọi Mạnh Hạ Thanh vào trong phòng riêng, chỉ điểm yêu cầu anh phải đem “Trong lòng khả nhân” đến đây. Trong nhà xuất bản của bọn họ, số người biết tên thật của Hà Trung Toàn không nhiều lắm, bình thường cũng thường xuyên ở chung một chỗ uống rượu, quan hệ cũng coi như không xa lạ. Nghe nói hôm nay có vài vị đạo diễn sẽ tới, có ý tưởng phục chế tiểu thuyết trước đó của “Trong lòng khả nhân”, cho nên hôm nay muốn cho hai bên gặp gỡ nhận thức nhau một chút.

Vì thế mà ngày hôm nay dù có một chút việc được phân phó, anh liền từ khu cỏ xa xa hướng tới biệt thự của Hà Trung Toàn. Không đoán được anh đang tính toán cái gì. Hà Trung Toàn chính rất đỉnh đặc, y phục không chỉnh tề ở trong phòng khách đánh điện tử, một chút cũng không có khí chất, bộ dạng của một tác gia. Mạnh Hạ Thanh thúc giục Hà Trung Toàn đi thay quần áo, anh sẽ đợi hẳn ở trong xe.

Nhưng mới ra đến cửa huyền quan*, một nam nhân ngoài sở liệu lại rơi vào trong tầm mắt của Mạnh Hạ Thanh.

Nam nhân tuổi không lớn, nhìn qua cũng chỉ là bộ dạng vừa mới được hai mươi. Thanh niên có mái tóc được cắt ngắn trông rất có tinh thần, tướng mạo xinh đẹp không phải người bình thường có thể có được, nhất là cặp mắt màu đen kia, ánh mắt như muốn đem người đối diện hút lấy vào trong nó. Người kia ăn mặc chính trang khéo léo, biểu tình đậm nhạt, lúc nhìn thấy Mạnh Hạ Thanh trong nháy mắt kia có chút kinh ngạc. Trên người của cậu ta phảng phất một cỗ nồng đậm của dung dịch khử trùng. Không có gì bất ngờ để có thể đoán ra cậu ta là một gã thầy thuốc.

Nhưng điều làm cho Mạnh Hạ Thanh khiếp sợ chính là trên người của kẻ trước mặt này có một loại yêu lực dao động làm cho anh thấy thật quen thuộc. Yêu lực dao động loại này cơ hồ đã muốn khắc vào sâu trong óc của Mạnh Hạ Thanh, bởi vì nó có dao động đồng dạng với người mà hiện tại mỗi ngày đều gối đầu lên người, ngủ say bên cạnh anh.

Thân phận người trước mặt này thực sinh động, Mạnh Hạ Thanh hoàn toàn không thể tưởng tượng được người mà Hà Trung Toàn gọi điện thoại nói với anh “nguyên là bác sĩ khoa tiết niệu” cư nhiên lại mang một thân phận khác xuất hiện ở trước mặt anh.

Mạnh Hạ Thanh bày ra một khuôn mặt ôn nhu mỉm cười, nhưng chỉ có bản thân anh biết, dưới cái bộ mặt ôn nhu này rốt cuộc tâm tình anh bị cứng ngắc đến mức nào.

–“Ngài hẳn là Mao Thư Trần tiên sinh – khách trọ của “Trong lòng khả nhân” lão sư? Ngài khỏe, ta là biên

tập của hần, Mạnh Hạ Thanh.”

22. Chương 22: Gặp Hoặc Không Gặp

Tuy rằng Mao Thư Trần ở trong mắt đệ đệ của mình có bao nhiêu to lớn cùng vĩ đại như vậy, có đẹp đến vậy, lại có bản sự tu vi như vậy nhưng nói thế nào cũng chỉ là một yêu tinh nho nhỏ mới được hai trăm năm mươi năm tuổi thôi. Vì thế lẽ dĩ nhiên là Mao Thư Trần nhìn không ra thân phận chân thật của Mạnh Hạ Khanh. Tự nhận là không người nào giống như cậu, thậm chí cậu không nhận ra khuôn mặt Mạnh Hạ Thanh tươi cười có bao nhiêu cứng nhắc.

Mao Thư Trần vươn tay cùng Mạnh Hạ Thanh bắt tay một chút: “Mạnh tiên sinh hảo, ngài đây là đến thúc giục bản thảo sao?”

Mạnh Hạ Thanh nói: “Có thể nào lại như vậy? Đây là tạp chí tháng này vừa đưa ra thị trường được một tuần, tiểu thuyết mới của lão sư được hưởng ứng rất nhiệt tình, chỉ điều tra qua email của độc giả đã nhận được đến hơn ba ngàn phiếu bầu, so với “Kim cương gia công sự” trước kia còn được hưởng ứng hơn nhiều. Chủ biên rất cao hứng, nói cho mình ta biết không cần gây áp quá lớn cho lão sư.”

” Vậy ngài hôm nay đến đây là.....?” Mao Thư Trần không hiểu chút nào.

“Buổi tối hôm nay lão bản mời khách, ta đây chính yếu là để đón lão sư đi tham gia bữa tiệc tối thôi.” Lời nói của Mạnh Hạ Thanh nói ra âm cùng hạ xuống, từ phòng khách bên trong cửa đi ra một người mặc tây trang cùng giày da, chỉ có thể nhìn vào khuôn mặt để nhận ra đó là Hà Trung Toàn. Bất quá Hà Trung Toàn dù sao cũng không có thói quen một thân quần áo như vậy, caravat đang mang trên cổ thất xiêu xiêu vẹo vẹo không nói, thậm chí màu sắc hoa hoét kì dị, căn bản không xứng với tây trang trên người anh ta.

Thoạt nhìn Mao Thư Trần thanh thanh lạnh lùng cứ nhiên vươn tay ra, tháo xuống caravat mà mình đang đeo trên cổ, thắt lên trên cổ áo sơ mi của Hà Trung Toàn. Hai người ngoài miệng tuy rằng luôn luôn cãi vã với nhau, biểu tình thoạt nhìn cùng một người bạn bình thường cũng không bằng, nhưng với người đã thấy qua quá nhiều chuyện tình cảm như Mạnh Hạ Thanh thì liếc mắt một cái vẫn có thể nhìn ra được. Giữa bọn họ lúc đó có một tia tình cảm mỏng manh, như có như không đã bắt đầu bén rễ, nảy mầm tình cảm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Hạ Thanh lại nổi lên những suy nghĩ mịt mù. Con mèo nhỏ không muốn xa rời ca ca của nó như vậy, nếu cho nó biết ca ca nó cùng một con khuyến yêu ở cùng một chỗ, nó có phải hay không sẽ rất thương tâm?

Ngay lúc vừa thấy Mao Thư Trần, Mạnh Hạ Thanh lập tứ do dự rốt cuộc là nên nói hay không nên nói cho Tiểu Mễ biết anh đã gặp ca ca của nó? Chiều theo hiện tại, xem ra không nói cho Tiểu Mễ biết chân tướng đối với nó mà nói là lựa chọn tốt nhất. Như vậy không phải may mắn cho anh khi có thể một mình chiếm lấy tiểu yêu có chút bướng bỉnh kia sao? Anh sẽ đem nó nâng niu ở trong lòng bàn tay, nhìn nó cười, nhìn nó nháo..... Nhưng mà liệu Mạnh Hạ Thanh anh có thể đem toàn bộ không để vào trong mắt? Chẳng lẽ anh thật sự có tài cán chỉ vì ham muốn của bản thân liền cản trở con mèo nhỏ tìm người thân thích sao?

Nhưng nói như vậy, anh cùng với Mao Tiểu Mễ sau cùng cũng có thể đoán được — Nếu Mạnh Hạ Thanh anh thật sự chỉ là một con người phổ thông, bình thường thường như bao con người khác, như vậy Mao Tiểu Mễ thật sự sẽ cùng anh như lúc trước nói: tiếp tục ở lại bên người anh. Nhưng tình huống thực tế lại là Mạnh Hạ Thanh anh căn bản không phải nhân loại mà là một lão hồ yêu đã hơn hai ngàn năm, là lão hồ “Biện Hao” mà Tiểu Mễ đang giả dạng kia. Biết thân phận thật sự của anh thì Mao Tiểu Mễ sao còn có khả năng muốn ở lại bên cạnh anh được? Nó sẽ cho rằng bản thân anh là một kẻ nói dối, là vì muốn che cười nó nên mới nuôi nó đi?

Trong lòng Mạnh Hạ Thanh nao núng không ngừng, trong giây lát muốn nói cho Tiểu Mễ biết toàn bộ sự thật, nhưng cũng trong khoảnh khắc lại muốn vẫn cứ như vậy, tiếp tục che giấu nó. Trong não trải qua một phen kịch liệt đấu tranh, sau cùng anh quyết định: sẽ tìm một cơ hội nói cho Tiểu Mễ biết chân tướng sự thật. Nhưng trước lúc đó xin hãy cho anh hưởng thụ chút thời gian cuối cùng được sống chung với Tiểu Mễ.

Sau đó anh liền đem Tiểu Mễ đưa đến bên ca ca của nó, còn anh thì sẽ giúp Khổng Tử Vũ giải quyết vấn đề của hắn ta, tiếp đó thì lại một lần nữa chuyển thể làm người.

Ngồi ở trên ghế phó lái, Hà Trung Toàn nhìn nghiêng nửa khuôn mặt của Mạnh Hạ Thanh, do dự một lúc lâu mới hỏi: “Mạnh ca, người không phải có chuyện gì làm phiền lòng đấy chứ?”

Mạnh biên tập kinh ngạc nhìn anh ta một cái, không nghĩ tới bình thường anh ta tùy tiện cư nhiên cũng có thời điểm tâm tư sâu sắc như vậy. “Àn, chính là có một vấn đề rất khó lựa chọn nên mới có chút lo lắng mà thôi.” Anh ngừng một chút,: “Có đôi khi con người ta chính là như vậy, biết rõ là sau khi lựa chọn như vậy chính mình sẽ bị thương tổn. Nhưng là vì người mình yêu thương, vẫn không thể không thay đổi phương đưa ra lựa chọn là ở bên người nào mới tốt (cho đối phương).”

Hà Trung Toàn nghe lời nói của Mạnh Hạ Thanh chỗ hiểu chỗ không. Qua một lúc thật lâu mới ngáp ngừng nói: “Vì người mình yêu thương..... Cho dù có bị thương tổn, cũng muốn lựa chọn điều có lợi cho người đó.....”

Mạnh Hạ Thanh hồn nhiên không biết rằng cứ nhiên một câu này của anh làm cho Hà Trung Toàn vẫn luôn kiên định liền cảm thấy tâm như có một khoảng trống.

=====

Đương lúc giữa bữa tiệc, mọi người đều ăn uống thực sự cao hứng, Mạnh Hạ Thanh tránh đi mọi người, mang theo Hà Trung Toàn đi vào gian phòng nhỏ của ông chủ. Quả nhiên ở đây đã có hai gã đạo diễn chính kịch ngồi rất nổi bật. Nhưng trong đó có một gã ngoài dự đoán lúc trước của Mạnh Hạ Thanh, bởi vì đạo diễn kia cũng không phải dựa vào đóng phim nên nổi danh mà là dựa vào quay phim hài kịch về cuộc sống gia đình hiện đại mà trở thành tên tuổi đạo diễn mọi người biết. Phim hài kịch về cuộc sống của hắn Mạnh Hạ Thanh cũng có xem qua — mỗi ngày con mèo nhỏ đều canh đúng giờ canh tối sẽ ngồi trước TV giữ lấy cái màn hình, anh là không xem cũng phải theo nó xem a.

Đạo diễn thứ nhất nói chuyện rất đơn giản, gã muốn đem một bộ tiểu thuyết trường thiên khác của Hà Trung Toàn biên soạn thành kịch bản điện ảnh. Hà Trung Toàn đối với chuyện này không để ý gì, chỉ nói anh ta tin nhiệm Mạnh Hạ Thanh, để cho anh hỗ trợ đàm phán vấn đề nhuận thì tốt rồi. Nhưng đạo diễn thứ hai nói về vấn đề kịch truyền hình thì thật ra có điểm khó giải quyết. Gã nói gã nghĩ nhìn Hà Trung Toàn còn viết tiếp tiểu thuyết mới [Ở chung], gã đối với câu chuyện này thực cảm thấy hứng thú, có ý tứ muốn quay liên tục thành kịch*.

Mạnh Hạ Thanh hoàn toàn không ngờ tới được Hà Trung Toàn kia còn muốn viết tiếp tiểu thuyết hơn ba vạn chữ (ba vạn = 30.000), cứ nhiên nhanh như vậy đã lại hấp dẫn đạo diễn đến, anh tự nhiên cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Trung Toàn. Nhưng lại không nghĩ tới Hà Trung Toàn sau khi nghe được điều đó cũng không có biểu hiện ra bộ dạng vui vẻ gì. Anh ta do dự nửa ngày, chính là nói còn có điều lo lắng này lo lắng khác.

Đây rõ ràng là cơ hội làm cho ” Trong lòng khả nhân ” càng thêm nổi danh, dù sao người xem hài kịch về cuộc sống gia đình cũng sẽ tăng lên một chút, độ tuổi của khán giả cũng mở rộng hơn. Mạnh Hạ Thanh không rõ vì cái gì mà Hà Trung Toàn lại để cơ hội này cứ thế trôi qua, lại không biết được rằng trong lòng anh ta đang nghĩ đến lúc Mao Thử Trần biết được chân tướng sự việc tuyệt đối sẽ đem anh ta nghiền đến xương cũng thành tro.

Sau bữa tối, vốn Mạnh Hạ Thanh muốn tìm Hà Trung Toàn để nói chuyện về vấn đề chuyển thể [Ở chung] thành kịch truyền hình, còn không chờ anh đi đến trước mặt Hà Trung Toàn, đã thấy anh ta giống như một mũi tên sau khi rời cánh cung lao ra ngoài. Mạnh Hạ Thanh sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng* làm cho không kịp có suy nghĩ phản ứng gì. Nhưng sau cùng lại sợ anh ta xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đuổi theo anh ta ra khỏi nhà ăn.

Ở ngoài nhà hàng, cách đó không xa có một mảnh rừng nhỏ. Hiện tại sắc trời không còn sớm, trong rừng cây nhỏ u tĩnh, một mảng tối như mực, so sánh với bên trong cũng sẽ không có người ở. Hà Trung Toàn hướng về phía rừng cây chạy vội mà đi. Cũng không có chú ý tới phía sau còn có Mạnh Hạ Thanh đang ở chỗ xa xa đi theo.

Anh ta vừa nhớ ra lúc rời nhà đi chỉ để lại cho Mao Thư Trần cá sardin (cá sardine = cá mòi) và mì xào, cái này đối với thân thể của Miêu yêu như cậu ta sẽ gây ra thương tổn rất lớn, cho nên lúc này mới không để ý chung quanh khả năng có người hay không, gấp gấp điều động yêu lực, mở ra không gian, ước lượng khoảng cách không gian rồi tiến hành thuận di.

Mạnh Hạ Thanh híp mắt nhìn Hà Trung Toàn khi thuận di phát ra hào quang chói mắt, trong lòng cực kì bất đắc dĩ: Bồn cầu (con chó ngốc nghếch) này là khí lực dư thừa không biết làm gì hay sao? Cư nhiên ở loại địa phương này phát động thuận di, nếu như lúc này bị người thấy được thì phải làm sao?. Nhưng mà thấy anh ta khỏe mạnh như vậy, yêu lực lại cường đại như vậy Mạnh Hạ Thanh cũng cảm thấy đáng mừng: Nói vậy, hai tháng sau giúp Khổng Tử Vũ đi âm ty tìm người hấn yêu, Hà Trung Toàn này nhất định có thể giúp đỡ được thêm một tay rồi.

Nhưng anh cũng muốn ngắm nghĩ xem đến lúc đó phải cùng Hà Trung Toàn ngã bài như thế nào đây? Trước đó, anh hoàn toàn không biết người ở chung với Hà Trung Toàn lại chính là ca ca của Tiểu Mễ. Bây giờ anh muốn nói cho Hà Trung Toàn thấy thân phận thực sự của mình, điều này cũng có nghĩa là Tiểu Mễ cũng biết thân phận thật của anh.

Nếu như có thể, Mạnh Hạ Thanh thật không hy vọng Tiểu Mễ sẽ biết được hết thảy mọi chuyện từ lời nói của người khác, nhưng cái chính là anh không có đủ dũng khí khi đối mặt với nước mắt cùng sự đau lòng của Tiểu Mễ.

23. Chương 23: Đột Phát Xuân Được Sự Kiện [Thượng]

Chớp mắt đã lại qua một tuần. Mạnh Hạ Thanh một thân mỗi một vào trong nhà. Thân mệt, tâm càng mệt. Nhưng chính là khi anh vừa bước vào nhà, trong nháy mắt trên mặt đã lại xuất hiện vẻ ôn nhu cùng ý cười, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngoài dự kiến của anh là Tiểu Mễ cũng không giống như mọi ngày bình thường tới tới lui lui, ôm đồ ăn vật ngồi ngây ngốc ở trước TV xem phim truyền hình, ngược lại chính là từ cách cửa phòng bếp đang đóng chặt truyền đến thanh âm kì quái.

Mạnh Hạ Thanh buông cặp tài liệu trong tay xuống, nhẹ nhàng tiêu sái đến cửa phòng bếp, đẩy ra cách cửa đang đóng chặt. Ngay khi cánh cửa vừa hé mở ra một cái khe nho nhỏ, khối dày đặc cuộn cuộn theo khe cửa bỗng chốc xông ra. Mạnh Hạ Thanh nhất thời cả kinh, lập tức cất tiếng kêu tên Mao Tiểu Mễ. Thật không muốn để nó ở nhà một mình cũng chỉ vì sợ sẽ xảy ra loại tình huống này. Tuy biết rõ rằng là khối lửa của nhân loại sẽ không thể gây nguy hiểm gì đến tính mạng của Mao Tiểu Mễ, nhưng trong lúc khẩn trương thân thể Mạnh Hạ Thanh vẫn toát ra một thân mồ hôi lạnh.

“Khụ..... Khụ khụ.... Chủ nhân..... Ta ở trong này.....” Thanh âm yếu xìu của Tiểu Mễ ở một đầu khác trong phòng bếp vang lên. Mạnh Hạ Thanh híp mắt nhìn, chỉ thấy Tiểu Mễ cư nhiên vươn hai tay ôm lấy đầu gối xỏm trong một góc bếp, toàn thân cao thấp chỉ có cái khổ tam giác nho nhỏ cùng một chiếc tạm dề, ngoài ra chính là trần như nhộng.

Mạnh Hạ Thanh bước nhanh đến phía trước, kéo một cái liềm đem Tiểu Mễ đang ngồi xỏm ở kia ôm vào trong lòng. Tiểu Mễ chán kinh dùng hai cánh tay liềm mạng tiếp tục ôm lấy cổ anh, ngay đến cả cái đuôi ở phía sau mông cũng đều dương lên, bên cánh tay của Mạnh Hạ Thanh cuốn vài vòng. Mạnh Hạ Thanh cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn vẫn trong veo như nước của Tiểu Mễ cư nhiên trở nên bần hê hê, trên mũi cũng không biết vì sao mà dính đến toàn bụi, lỗ tai nằm ở trên đầu cũng cụp xuống, trở nên đáng thương hê hê. “Tiểu Mễ, đã có chuyện gì xảy ra a?” Anh nhìn phòng bếp buổi sáng còn sạch sẽ sáng sủa hiện tại lại giống như vừa mới trải qua thế chiến thứ ba.

Tiểu Mễ khóc sụt sùi, ôm lấy cổ anh, giải thích: “Ta hôm nay..... Ta hôm nay ở trên TV nhìn thấy một lão thái thái rất hài hước, dạy người ta làm thế nào để nấu điều hồng thiêu ngư (vi cá nấu cua) ô ô ô..... Ta nghĩ, ta nghĩ người gần đây rất vất vả, mỗi lần về nhà không biết làm sao cũng không cùng chơi với ta,

nguyên do nhất định là bởi vì quá mệt mỏi, cho nên mới nghĩ nấu hồng thiêu ngư cho người ăn. Ô ô..... Nhưng là không nghĩ tới dầu vừa đổ đi xuống, oa.... liền cháy

Sau khi nghe Mao Tiểu Mễ vừa nói xong, căn bản những lời Mạnh Hạ Thanh chuẩn bị nói ra đều được nuốt trở về trong bụng. Anh nhìn Tiểu Mễ ở trong lòng mình khóc đến lê hoa dài vũ lại vẫn như trước không hề buông tay, liền cảm thấy tâm mình cũng theo đó mà rầy lên cảm giác đau đớn. Từ ngày quyết định giúp Khổng Tử Vũ xuống âm ty tìm người yêu, Mạnh Hạ Thanh cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý cùng với Tiểu Mễ chia biệt. Tuy rằng trong lòng không muốn như vậy, nhưng vẫn là anh tự ra lệnh cho mình bãi chính tâm thái*, không cần lại cho Tiểu Mễ hy vọng. Anh có thể nhìn ra Tiểu Mễ đối với anh cũng có không giống bình thường – không muốn xa rời, chuyện không muốn xa rời này tuyệt đối không giống như đối với người thân hay đối bằng hữu. Nhưng chỉ sợ... tình cảm này càng sâu nặng thì khi nó biết được chân tướng sẽ lại làm nó cảm thấy bị tổn thương càng lớn.

Cho nên anh chỉ có thể quyết tâm tỏ ra lạnh lùng, giảm bớt sự quan tâm đối với Tiểu Mễ. Tuy rằng một tháng này trôi qua, anh mỗi ngày vẫn quan tâm tới nó như trước, vẫn sẽ chuẩn bị sữa ấm, kem cốc cho nó, nhưng là số lần ôm nó, dỗ dành nó lại thưa dần thưa dần đi. Mỗi ngày đều là chờ cho nó ngủ say, đợi nó ngủ thật say anh mới dám vào phòng ngủ.

Anh vốn nghĩ con mèo nhỏ này thần kinh thô to sẽ không chú ý đến những chi tiết này, lại không nghĩ đến người càng thiên chân khả ái thì thần kinh càng mẫn cảm. Đối với sự thay đổi của anh nó đều để ý và biết hết. Không những vậy Tiểu Mễ chưa bao giờ oán giận anh, ngược lại còn tưởng anh vì công việc quá mệt mỏi, buổi tối hôm nay còn muốn chủ động tự thân nấu cơm cho anh ăn.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hạ Thanh càng ôm chặt lấy thân mình Tiểu Mễ. “Tiểu Mễ..... Người đúng là tri kỷ.....” Biện Hao anh có tài đức gì mà trong nhân sinh (đời người) vạn năm lại có thể gặp được tiểu tử nho nhỏ nhu thuận thế này? Anh thật hận chính mình đã nói dối... Vì cái gì ngay tại thời điểm ban đầu anh không nói rõ ràng. Hiện tại lại chỉ vì một điều nói dối này..... Một điều nói dối khiến anh phải che dấu đi tất cả? “Ta thực may mắn mới có thể gặp được một tri kỷ là yêu tinh như người.....”

Tiểu Mễ ở trong lòng anh ngẩng đầu, đôi con ngươi màu đá mắt mèo đỏ rực vì khóc mở thật to nhưng trên mặt lại mang theo tia nghi ngờ đỏ ửng. Nó nhìn chăm chăm vào con ngươi của Mạnh Hạ Thanh, có chút ngưng ngưng mà hạ mi mắt xuống, sau đó dường như lại nghĩ đến điều gì trở nên kiên định hơn, bỗng nhiên kiểm mũi chân, tại lúc Mạnh Hạ Thanh còn chưa kịp phản ứng, liền hôn một cái thật kêu lên môi anh.

“Ta..... Ta cũng thật rất vui mừng khi chủ nhân có thể tìm được một người đáng yêu lại tri kỷ như ta.....”

Này, con mèo nhỏ người tri kỷ như vậy không cảm thấy có vấn đề gì sao?

=====

Mạnh Hạ Thanh mở máy hút khói, lại mở cửa sổ ra, vậy mà phải tới một giờ sau mới làm cho mùi dầu khói trong bếp biến mất. Anh hương tay đến chỗ vừa thấy ở trên kệ kiểm tra, chỉ thấy trong chiếc nồi anh dùng để sào rau có mười một “cục” vật thể kì quái có hương vị gây gây mũi, Mạnh Hạ Thanh thật cẩn thận lấy đũa trạc trạc đồ ăn kia ra xem, cuối cùng xác định đó là thi thể của một con cá chép.

Tiểu Mễ đã sớm được một ly kem hồng cho nín khóc, hiện tại đang cười tươi, cầm ly kem đi tới đi lui, theo sau anh giống như một cái đuôi nhỏ vậy.

May mắn trong nhà Mạnh Hạ Thanh còn có rau sào đã dùng, cơm chiều hôm nay cũng sẽ không ngâm nước nóng (không phải chờ lâu?). Anh đem toàn bộ rau sào cùng với cù cá chép kia vứt vào trong thùng rác dưới lầu. Một lần nữa bày ra thớt cùng với dao thái, trái phải tìm kiếm một lúc thì từ góc sáng sữa lấy ra được một củ cải trắng, muốn làm món ăn đơn giản là dầm chua lưu củ cải trắng (củ cải trắng muối chua. ở đây chắc dùng dầm ngâm, rất nhanh có thể ăn ngay).

Nhưng anh vừa đem lá cải trắng đặt xuống còn chưa kịp đặt dao cắt nhất nào thì góc áo đã bị kéo động nhẹ.

Mạnh Hạ Thanh quay lại nhìn, Tiểu Mễ cứ nhiên bày ra vẻ tội nghiệp nhìn anh, bĩu môi làm nũng nói: “Ta cũng muốn hỗ trợ.”

Mạnh Hạ Thanh vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ đến thời gian để hai người có thể như bây giờ, ở cùng một chỗ hạnh phúc thế này cũng sợ là không còn nhiều. Cuối cùng đối với điều đó vẫn là gật gật đầu đồng ý. Anh kéo tay Tiểu Mễ đến dưới bồn nước tỉ mỉ rửa, sau đó đem nó ôm ở trong lòng, làm cho Tiểu Mễ cả người đều bị hàm trụ chặt chẽ.

“Đến, Tiểu Mễ, ta dạy cho người cách dùng dao thái.” Mạnh Hạ Thanh đem tay trái của mình đặt ở trên tay phải của Tiểu Mễ, chỉ bảo nó cách giữ lấy củ cải trắng, lại lôi kéo tai phải của Tiểu Mễ cầm lấy dao thái. Vóc dáng Tiểu Mễ không cao, tay cũng nhỏ nhỏ, lúc cầm dao thái cũng run run không vững, làm cho Mạnh Hạ Thanh một phen rịt mồ hôi lạnh.

“Người xem nha, hôm nay chúng ta sẽ ăn cải trắng xào chua, cho nên nhất thiết phải gọt bỏ vỏ dọc theo thân củ cải trắng đi xuống, như vậy sau khi làm xong cải trắng mới dễ ăn.” Mạnh Hạ Thanh cảm thấy bản thân đã thấy thực không dễ dàng gì, trong lòng ôm một cái tiểu khối khối bên ngoài không một sợ nhỏ tiểu yêu tinh như thế, cái lưng trơn mượt của đối phương dán vào trong ngực mình, cách lớp áo sơ mi vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ của người đằng trước. Càng miễn bản mùi hương từ trên người tiểu tử này... Cũng không biết có phải là do bình thường uống nhiều sữa hay không mà Mạnh Hạ Thanh cảm thấy trên người nó phảng phất một loại hương sữa thơm thơm, là cho anh nghĩ chỉ muốn một ngụm nuốt vào.

Tại trong lòng mặc niệm vài tiếng “a di đà phật”, Mạnh Hạ Thanh khắc chế cho tim mình đập trở lại bình thường, không muốn làm cho con mèo nhỏ biết trong lòng mình lại có loại suy nghĩ dơ bẩn như vậy. Anh tận lực giữ vững thanh âm của mình, giảng giải các điểm chính cần chú ý khi hạ dao cắt cho con mèo nhỏ. Lại không phát hiện hơi thở của con mèo lười trong lòng mình cứ nhiên khác thường.

Lúc mới bắt đầu, Tiểu Mễ thật sự rất nghe lời, nhưng dần dần, trong ý thức của nó chỉ còn lại những lời nói khi nhỏ khi lại như thổi khí nóng ở bên vành tai nó của Mạnh Hạ Thanh. Vành tai mẫn cảm của Tiểu Mễ từ trong bầu không khí ai muội càng ngày càng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập cũng nhanh chóng như có tiên đàn.

Chủ nhân đang ôm ta.....

Đầu tiên, khi mắt nhìn thấy Mạnh Hạ Thanh, Mao Tiểu Mễ liền cảm thấy trên người anh mang theo nồng đậm hương khí quen thuộc, làm cho bản thân nó phá lệ, cảm thấy an tâm. Mới đầu gặp nhau, chính mình liền nghĩ đây là cái mà người ta vẫn nói “nhất kiến như cố” (mới gặp mà như đã biết từ lâu), nhưng là ở cùng nhau, sau khi tiếp xúc với thế giới nhân loại càng ngày càng nhiều, nó cũng có hiểu biết về tình cảm của nhân loại. Nó chính là đơn thuần chứ nó cũng không ngốc. Nó biết rõ, nó đối với Mạnh Hạ Thanh không phải tình bằng hữu, lại càng không là tình thân, mà là.....

Bởi vì trong khoảnh khắc phân tâm, Mao Tiểu Mễ không cầm tốt con dao nhỏ, vì vậy nhất thời lỡ tay làm cho dao nhỏ nhằm thẳng hướng tay trái mà cắt tới. Nhưng là tay trái của Tiểu Mễ lại được bao bọc trong tay trái của Mạnh Hạ Thanh, cho nên kết quả cuối cùng là tay trái của Mạnh Hạ Thanh bị mèo hoa Tiểu Mễ cắt thành một cái vết thật sâu, thật dài, máu đỏ cuộn cuộn từ trong vết cắt túa ra.

“A!!” Tiểu Mễ kêu lên một tiếng sợ hãi, nhất thời trở nên hoảng hoang mang lo sợ. Nó hoàn toàn không nghĩ tới bản thân chỉ phân tâm trong khoảnh khắc lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy – nó cứ nhiên làm Mạnh Hạ Thanh bị thương! Nó gấp đến độ xoay quanh quanh: “Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ meo meo!”

Mạnh Hạ Thanh nhìn miệng vết thương trên tay mình cười khổ không thôi. Sau khi anh đầu thai chuyển thể biến thành nhân loại thì chỉ còn linh hồn nguyên bản vẫn là hồn của lão hổ yêu cường đại mà thôi. Cho nên thân thể anh cũng không lì lợm giống với thân thể của yêu tinh bình thường khác, cũng chỉ là thân thể từ thai của người trần đi ra mà thôi. Giống như lần trước cứu Lưu Lộ Lộ, lần này muốn giúp con mèo nhỏ đều làm bị thương đến bản thân, bất quá chính là nhìn thì nghiêm trọng thể thôi chứ trên thực tế cũng không cảm thấy đau.

Mạnh Hạ Thanh sai Tiểu Mễ đi đến chỗ hộp cứu thương gia đình, từ trong đó lấy ra miếng băng cá nhân, nhưng Tiểu Mễ lại chạy trở lại nói cho anh biết băng cá nhân đã bị dùng hết rồi.

“Không thể nào..... Chẳng lẽ đi bệnh viện?” Mạnh Hạ Thanh nhú mày thì thào tự nói rồi đứng lên. Bệnh viện gần nhà anh nhất là bệnh viện phụ thuộc Đại Á. Trong bệnh viện có bác sĩ thực tập là bán thử yêu

Tiểu Lưu, anh cũng biết, nhưng còn có vấn đề trọng yếu hơn đó là – lúc trước có hồi bóng gió một chút liên từ miệng Trung Toàn mà biết được ca ca của Tiểu Mễ – Mao Thư Trần cũng làm bác sĩ ở đó. Nếu như lần này mang theo Tiểu Mễ đi bệnh viện, như vậy nói không chừng sau đó nó sẽ theo ca ca nó về nhà luôn. Cái suy nghĩ có thể anh với Tiểu Mễ sẽ bị chia lìa kia vừa đến thì biểu tình của Mạnh Hạ Thanh đột nhiên kỳ quái và trở nên ngưng trọng.

Mà Tiểu Mễ ở bên cạnh lại hiểu lầm ý tứ của anh, nghĩ là bởi vì anh sợ đau nên mới không muốn đi bệnh viện. Nhưng là..... Không đi bệnh viện chữa trị sẽ chịu khổ sở từ vết thương a.....

Bỗng nhiên Tiểu Mễ kêu lên tiếng: “A! Ta có biện pháp!” Nó vỗ vỗ đầu, vui vẻ nói: “Chủ nhân không có việc gì, ta nghĩ đến phương pháp trị thương — Ta là miêu yêu, bình thường có vết thương gì thì chính mình tự liếm liếm liền tốt lên ngay, khẳng định là trong nước miếng của ta có thể có thành phần thuốc chữa bệnh!” – nói xong, nó không chờ Mạnh Hạ Thanh kịp làm ra phản ứng gì, liền kéo lấy ngón tay bị thương của anh qua, vươn cái lưỡi màu phấn hồng nhẹ nhàng liếm một chút máu từ vết thương của Mạnh Hạ Thanh.

Mạnh Hạ Thanh bị một màn này dọa cho cả kinh, kêu lên tiếng: “Không cần!”

— anh là hổ yêu vạn năm, huyết (máu) của anh tự nhiên là dương cương vô cùng. Chỉ cần Tiểu Mễ một trăm tuổi liếm uống một ngụm, liền đủ để vượt qua cả xuân dược loại mạnh nhất —

24. Chương 24: Đột Phát Xuân Dược Sự Kiện [Hạ]

Cơ hồ là ngay tại lúc cái lưỡi Tiểu Mễ vừa dính một chút máu tươi kia, giống như công hiệu của xuân dược liền lập tức xuất hiện.

” Hảo..... Nóng quá.....” Tiểu Mễ tỉnh tỉnh mê mê không biết đây là có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy vừa nuốt chút máu từ miệng xuống bụng, tự đáy lòng liền toát ra một trận lửa nóng lan tỏa ra toàn bộ cơ thể một cách nhanh chóng, không có cách nào áp xuống. Khối lửa nóng thiêu ở trong lòng nó đến đầu vầng mắt hoa, về mặt đồ bình, với bị lửa đốt chẳng có gì khác.

Nhưng, cho dù là hỏa thiêu cũng sẽ không giống như bây giờ.... Chân đều mềm nhũn đến đứng cũng không được.

Cả người nó yếu đuối tựa ở trong lòng Mạnh Hạ Thanh, cái đuôi mất đi sự khống chế quần lấy đùi Mạnh Hạ Thanh. Hiện tại, tai nó cũng trở nên ong ong hết lên, cả người lộ ra một loại màu đỏ mất tự nhiên.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ!” Mạnh Hạ Thanh khản trương vỗ vỗ mặt Tiểu Mễ, đối lấy cũng chỉ là một nụ cười mơ mơ màng màng của Tiểu Mễ: “Hi hi..... Chủ nhân..... Ta, ta nóng quá..... Nóng quá.....” – Nó vừa nói, một bên nhịn không được lại bắt đầu ở trên người Mạnh Hạ Thanh cọ đến cọ đi. Nếu không phải tạp dề trên người chưa tháo xuống, nó tuyệt đối sẽ làm thân thể mình trở nên trơn trượt hơn nữa.

Mạnh Hạ Thanh thấy Tiểu Mễ bị chính máu của mình trêu chọc đến ý thức cũng không rõ ràng, cũng không rảnh bận tâm đến vết thương của anh nữa, cho nên Mạnh Hạ Thanh cũng không còn bận tâm, bày ra diệu lực, tay phải của anh phủ một cái lên tay trái, miệng vết thương tùy theo đó mà biến mất. Sau đó anh liền chặn ngang một cái, đem toàn thân Tiểu Mễ ôm vào trong lòng.

Nhưng, con mèo nhỏ phát xuân cũng không phải dễ chế trụ như vậy, cho dù bị người ôm như công chúa, nó cũng không kiềm chế việc đem cơ thể mình hướng đến trên người Mạnh Hạ Thanh áp dán vào. Thậm chí ngay cả cái đuôi đều cong lên, hiện ở bên vai của Mạnh Hạ Thanh, cọ cọ vào hai má anh đến phát ngứa.

“Chủ nhân..... Ta, ta đây là làm sao vậy.....” Tiểu Mễ mở lớn đôi mắt to đang mê man của nó, bởi vì xuân tình mà trong ánh mắt phủ một tầng hơi nước. Nó mông mông lung lung nhìn nửa khuôn mặt của Mạnh Hạ Thanh, ánh mắt thẳng tắp tập trung ở trên môi của anh. Môi chủ nhân rất mỏng, bình thường luôn cười, hiện tại lại gât gao mím lại..... Là vì chính mình không cẩn thận dùng dao cắt anh bị thương cho nên anh mới tức giận sao?

Chủ nhân không cười Ta đây liền làm cho anh phải phát cười.....

Vừa nghĩ như vậy đồng thời hai tay của Tiểu Mễ cũng vươn tới, vòng ra sau ôm lấy cổ Mạnh Hạ Thanh. Sau đó hướng anh dâng lên chính đôi môi mọng của mình.

Mạnh Hạ Thanh bị động tác này của Tiểu Mễ làm cho hoảng sợ, tuy rằng biết máu của mình công hiệu rất lớn, lại không nghĩ đến mạnh đến nỗi có thể làm cho con mèo nhỏ bình thường dễ dàng ngượng ngùng trở nên cam đảm như vậy. Tiểu Mễ nào biết đâu được anh suy nghĩ cái gì, nó hiện tại chỉ có ý thức duy nhất đó là đôi môi bạc thần trước mắt. Nó cẩn thận nhắm nháp từng chút môi của Mạnh Hạ Thanh, cảm giác chúng lạnh lạnh, ngọt ngào, hương vị so với kem cốc mà ngày thường nó thích ăn nhất còn muốn ngọt ngào hơn. Nó nhẹ nhàng liếm một hồi, dần dần cảm thấy chút mát mẻ này chưa đủ làm cho cái nóng bỏng trong thân thể nó thôi kêu gào, hấp thu được càng nhiều thì càng cảm thấy mát mẻ hơn.

Hai tay của nó nắm thật chặt, sợ hãi vươn cái lưỡi ra đỉnh đỉnh mở ra đôi môi của Mạnh Hạ Thanh. Nhưng ở ngay lúc đầu lưỡi của nó vừa tiếp xúc với Mạnh Hạ Thanh, liền giống như bị chấn động mà rút lui trở về.

“Đừng náo loạn.” – có một chút như bị Mao Tiểu Mễ vô lương tâm trêu chọc làm cho Mạnh Hạ Thanh có phần chột dạ và thực vất vả.

Tiểu Mễ mất diết tai ngơ, vẫn như trước đem thân mình mềm dẻo như rắn hướng đến cạ tới cạ lui trên người anh, còn ở một bên vươn cái lưỡi mùi đình hương hướng đến trong miệng của anh tìm kiếm. Tiểu Mễ thanh thuần (trong sạch thuần khiết) nào đã cùng người khác có loại “tiếp xúc” này? Nó hoàn toàn không biết hôn là gì, chính là chỉ hoàn toàn tuân theo bản năng của động vật, dường như cùng với việc đang ăn một loại thức ăn nào đó giống nhau, thỉnh thoảng sẽ đem đầu lưỡi của Mạnh Hạ Thanh liếm liếm mấy cái, có lúc lại nhẹ nhàng cuốn lấy, câu câu một vài cái. Nhưng chỉ với nụ hôn trúc trắc ngầy thơ như vậy cư nhiên vẫn khơi dậy được ham muốn tình dục trong người Mạnh Hạ Thanh, làm cho anh kim lòng không đậu mà vươn đầu lưỡi vói vào trong miệng Tiểu Mễ tìm hiểu, bắt đầu chủ động hút lấy thật nhiều hương vị của Tiểu Mễ.

“Ngô.....” Tiểu Mễ làm sao có thể nghĩ đến Mạnh Hạ Thanh sẽ lại đảo ngược tình thế, từ khách thành chủ thế này đâu? Nó bị Mạnh Hạ Thanh khóa vào trong ngực một cách chặt chẽ, bị bắt mất đối mặt làm cho tim của nó quẩn bách mà nhịp tim nhanh chóng gia tốc tăng nhanh, cho dù ngượng ngùng cũng không có biện pháp trốn tránh....

“Tiểu Mễ..... Tiểu Mễ của ta.....” Mạnh Hạ Thanh muốn tỉnh táo lại, nhưng khi vừa cúi đầu nhìn con mèo nhỏ ở trong lòng thì một tia lý trí còn sót lại cuối cùng cũng bay về phía chân trời và mất hút ở đó.

Anh bước thực nhanh, ôm lấy Mao Tiểu Mễ đi về phòng ngủ, đem nó đang toàn thân ửng đỏ phóng nhanh đến trên giường. Rồi đi nhiệt độ cơ thể anh, Tiểu Mễ cảm thấy khó chịu, ở trên drap trải giường cạ vài cái: “Nóng quá..... Nóng quá.....” – nó khó chịu thiếu chút nữa là phát khóc rồi. Nó không biết như thế này là bị làm sao? Vì cái gì trên người nóng tựa như lửa vậy, nhất là tiểu gây gộc bình thường vẫn mềm nhũn giữa hai chân này, cứ nhiên lại cũng đứng lên một cách kì quái như vậy? Thật là làm cho nó không tự chủ được rất muốn đưa tay tự kiểm tra xem là nó bị làm sao....

“Đừng nhúc nhích, ta đến đây.” – Mạnh Hạ Thanh nửa ngồi nửa dựa ở đầu giường, làm cho Tiểu Mễ tựa vào trong lòng của mình. Anh chế trụ không cho đôi tay của Tiểu Mễ sờ loạn, sau đó nhìn chăm chú vào trong hai con ngươi đầm lệ, mông lung của nó, bàn tay nhanh chóng trượt đến trên phần thân đang bị chiếc quần lót vây lấy của đối phương. Dem quần lót kéo thấp xuống dưới tạp dề, tiểu côn cứng rắn, cao cao ngóc đầu lộ diện.

Bàn tay to, ấm áp nhanh chóng đụng vào tiểu bồng bồng nóng bỏng giống như một món đồ chơi đáng yêu, làm cho Mạnh Hạ Thanh nhìn không được sờ soạng lại sờ soạng. “Tiểu Mễ..... Như thế này rất thoải mái sao?” – anh xấu xa cúi đầu ngậm lấy vành tai của Tiểu Mễ, vui sướng nhìn bộ dạng kích động đến mức cả thân mình đều run rẩy của nó.

Tiểu Mễ vẫn là một chú mèo nhỏ thôi, chưa từng nhắm nháp quá loại tư vị kỳ lạ như thế này. Nó cũng không biết trong tiểu bồng bồng nơi khổ hạ trừ bỏ nước tiểu và là nơi để nước tiểu đi ra ngoài ra còn có thể mang đến loại thử nghiệm thoải mái như vậy. Thực là làm cho nó không tự chủ được toan đứng lên, hai tay cũng gắt gao nắm lấy cổ tay của Mạnh Hạ Thanh. Tuy rằng thật thoải mái, nhưng nó cũng biết đây nhất

định là chuyện rất tư mật, thật không phải chuyện tình có ý tứ tốt ý gì. Mặt nó đỏ bừng, đầu cúi càng thấp không dám ngước lên nhìn.

Hiện tại thần chí của nó đều tập trung ở hạ thân hết rồi, theo động tác cọ cọ cao thấp của Mạnh Hạ Thanh nó càng lúc càng cứng rắn hơn, làm cho Tiểu Mễ không thể nín nhịn lại được việc há mồm thở dốc. Khoái cảm khó có này làm cho nó không thể khép miệng lại, nước miếng nước mắt không thể khống chế cứ thế mà chảy ra, lỗ tai hơi hơi run, nhìn qua thập phần giống như chọc người trều mền.

Mạnh Hạ Thanh cúi đầu, nhẹ nhàng cắn cái tai nó. Cái tai mèo hình tam giác phi thường mẫn cảm, ở trong miệng anh nhẹ nhàng run rẩy.

“Thật..... Thật kì quái” Tiểu Mễ ngậm nga, nhưng là... nhưng là không có cách nào trốn thoát khỏi loại khoái cảm này.

Hạ thân nó từ trong động tác ma sát, cao thấp trước sau của Mạnh Hạ Thanh mà đem đến khoái cảm làm cho nó giống như đến viêt hít thở bình thường cũng không thông, đầu văng mắt hoa, chỉ biết một điều là leo lên trên thân thể của người trước mắt.

Rất nhanh, theo động tác trong tay của Mạnh Hạ Thanh tăng lên, thân mình của Tiểu Mễ cũng mạnh mẽ run lên, trong đầu bỗng cảm thấy băng lạnh, mờ mịt như có đồng loạt hoa nở rộ. Khoái cảm cực hạn giống như thủy triều nổi nhau đánh úp đến đầu nó, nháy mắt liền bao phủ lấy nó. Giống như chiếc van được mở, hạ thân run run phun trào ra chất lỏng nồng trù, hương vị đặc biệt của nội tiết tố loài mèo lan tràn trong không khí, trêu chọc lý trí không còn sót lại được mấy chút của Mạnh Hạ Thanh.

“Chủ nhân.....” – Tiểu Mễ nhẹ nhàng kêu, toàn thân mềm nhũn đắm chìm trong dư vị cao trào. Sau khi phát tiết ra, nguyên bản nhiệt độ khó có thể chịu đựng được rốt cục cũng thối lui, trái tim vừa rồi đập nhanh như ngựa phi cuối cùng cũng khôi phục lại tốc độ vốn có của nó. Nó cảm thấy thật mệt mỏi, nhưng cũng thật là thoải mái. Cùng Mạnh Hạ Thanh làm loại chuyện tình tư mật này về căn bản cái óc nhỏ thuần khiết của nó không thể tưởng được. Nó cảm thấy giống như hạnh phúc vừa nở rộ ra vậy. Nó dùng đầu cọ cọ vào thân mình của Mạnh Hạ Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn như một trái táo thật đáng yêu, dường muốn người cắn một ngụm.

Nhìn người yêu nhỏ nhắn trước mắt mở lớn miệng, bổ dạng không thở được, sương mù mòng lung trong hai mắt, Mạnh Hạ Thanh rốt cuộc không chịu được dục hỏa trong lòng. Anh ôm chặt lấy Tiểu Mễ, như là muốn đem nó dung nhập vào bên trong cơ thể của mình.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ.....” – anh liên tiếp cất tiếng kêu tên Tiểu Mễ, nâng lên mặt nó, nhẹ nhàng mà cúi đầu xuống.

“Chủ nhân..... Meo meo!” – mà ngay tại lúc Mạnh Hạ Thanh sắp hôn Tiểu Mễ, chợt thấy trong lòng chấn kinh, anh vội vàng trốn mắt nhìn lại lần nữa. Thiếu niên mỹ mạo trong lòng đã sớm không thấy, chỉ chừa lại một con mèo nhỏ bằng bàn tay đang ôm chiếc móng ngủ trong giấc mòng ngọt ngào.

Tiểu Mễ..... Người như thế nào liền đang ngủ vậy?

Mạnh Hạ Thanh cười khổ nhìn Tiểu Mễ sau cao trào vì mệt mà vù vù ngủ, bắt đắ dĩ lắ lắ đầu. Anh nhẹ nhàng ôm Tiểu Mễ đi nhanh đặt đầu nó nằm xuống cái gối ở trên giường, cúi đầu hôn hôn cái mũi của nó, xoay người theo hướng phòng tắm mà đi.

Mở ra vòi hoa sen, nước lạnh lẽo thật mạnh rơi lên trên tấm lưng quang lỏa. Một tay anh chống lên tường, tay kia lung tung đem nước trên mặt lau đi. Anh nghĩ, anh hẳn là nên cảm tạ vì Tiểu Mễ mê man, nếu không anh thật sự cùng Tiểu Mễ đi đến bước cuối cùng mà nói, sau khi nó thanh tỉnh, nhất định sẽ hối hận vô cùng.

Ban đầu khi mới biết con mèo nhỏ anh cũng không ôm tâm tư như vậy; Đợi cho đến khi đối với Tiểu Mễ dần dần nảy sinh cảm tình, lại vì lời nói dối có thể giống như một quả hồng cầu thật lớn ngăn cách hai người. Mà hiện tại, anh đã xác định muốn đem Tiểu Mễ đuổi đến bên cạnh người ca ca của nó, anh làm sao còn có thể phá đi sự thuần khiết của Tiểu Mễ chứ?

Tiểu Mễ..... Biện Hao ta thực sự xin lỗi người. Ta không nên dùng lời nói dối để tự tạo dựng một cái cảnh chỉ có trong mơ, cho dù việc nói dối này là xuất phát từ sự chân thành tha thiết yêu người của ta, nhưng

nói dối vẫn chỉ là nói dối...

=====

Tiểu Mễ chưa bao giờ biết hóa ra nó sống cùng chủ nhân lại có thể hạnh phúc như vậy. Từ lần trước nó ở phòng bếp không hiểu vì sao động dục đến này đã một tháng trôi qua, tuy không biết rằng là vì nguyên nhân gì mà như vậy, nhưng nó thật sự thời điểm bùng nổ sự hạnh phúc a....

Mạnh Hạ Thanh lại khôi phục lệ thường, mỗi ngày trước khi đi làm sẽ hôn nhẹ, sau khi về nhà sẽ ôm nó một cái. Mà cũng liên ngày càng thái quá đi nha. Nhiều lúc, ngay cả khi nó đang xem ti vi cũng đều phải ở bên người ôm lấy nó, như là không nhìn thấy nó một khắc sẽ không chịu được vậy đó. Thậm chí còn thường xuyên khen ngợi nó đáng yêu lại xinh đẹp này nọ, làm hại mặt nó lúc nào cũng chỉ có thể đỏ hồng, còn tim thì đập rộn ràng.

“Tiểu mễ, ta phải đi nga.” – buổi sáng hôm nay, Mạnh Hạ Thanh vừa muốn đi làm. Tiểu Mễ tối hôm qua chơi điện tử tới tận khuya, bây giờ vẫn không có tinh thần gì hết, thế nhưng nó rất kiên trì từ trên giường đứng lên đưa anh đến tận cửa huyền quan. Nhìn Tiểu Mễ ôm vây lấy cái gối, bộ dạng như là tùy thời vào giây tiếp theo sẽ có thể ngủ say ngay, Mạnh Hạ Thanh cả người vừa tức giận vừa buồn cười. “Được rồi, mệt nhọc thì về phòng, đi ngủ đi. Cho người biết lần sau không cần ngồi chơi điện tử lâu như vậy, hiện tại đã biết khó chịu rồi chứ!”

Tiểu Mễ nhăn nhăn mặt, cái mũi nhỏ cũng nhăn nhăn, nó không quan tâm đến lời anh đâu chỉ là đầu nó tự lung tung gật gật mà thôi. Sau đó nó bắt đầu như bước đi trên mây, cao thấp hướng về phòng ngủ. Nhìn thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Mễ, Mạnh Hạ Thanh chần chờ một chút, lời muốn nói ra đến cửa miệng lại bị nghẹn ở hàm, nửa ngày đều không phát ra được. Anh còn có thể nhìn thấy cảnh Tiểu Mễ ngây ngốc ôm gối ngủ đi về phòng như thế này bao lâu nữa đâu, hay không..... Rốt cuộc có cơ hội không?

“Này, chủ nhân người như thế nào còn không đi?” – sắp bước vào phòng ngủ Tiểu Mễ lại phát hiện Mạnh Hạ Thanh vẫn còn ngây ngốc ở chỗ huyền quan, không khỏi sốt ruột phát ra lời thúc giục: “Nếu người còn không đi sẽ bị muộn đó nha!”

Không có nhiều thời gian để cho Mạnh Hạ Thanh suy nghĩ, anh ngẩng đầu lên bày ra một khuôn mặt tươi cười, trong đầu lại loạn một mảng các loại suy nghĩ hỗn tạp. Anh lại giống như ngẩn người, chỉ biết đứng nhìn cái miệng mê chết người kia khép khép mở mở, cuối cùng, anh dùng giọng ôn nhu nói — “Tiểu Mễ, hôm nay ta trở về ăn cơm trưa. Buổi chiều “Trong lòng khả nhân” lão sư từ Australia bay trở về, ta mang người đi sân bay đón nha.”

25. Chương 25: Gặp Nhau

“[o] Oa..... Đây là sân bay a!” Trong sân bay, Tiểu Mễ hưng phấn nhìn người đến người đi, hưng phấn đến mức dường như muốn để cả cái đuôi cùng lỗ tai đều nhanh hiện ra tại nơi này. Thân là yêu tinh ở Phương Đông, Tiểu Mễ luôn ở trong tộc thì làm sao có thể từng nhìn thấy người mắt xanh tóc vàng. Kết quả là ở trong sân bay, trong chốc lát gặp được nhiều người ngoại quốc như vậy, nó cả kinh cũng không biết nói cái gì cho phải.

Mạnh Hạ Thanh nhanh nắm lấy tay Tiểu Mễ, ý bảo nó không cần tách ra quá xa anh, sau đó, chính mình mang theo nó đi hướng đón tiếp máy bay đến. Sân bay A Thanh rất lớn, chính là máy bay đến chỉ còn lại vài cái. Hai người đứng ở cửa đón máy bay quốc tế đến, cùng nó còn có rất nhiều người hoặc là giờ biển tên hoặc là lo lắng chờ đợi người, hi vọng nhìn thấy người quen từ trong sân bay đi ra.

Lúc vừa mới bắt đầu đến sân bay, nhìn thấy nhiều người ngoại quốc như vậy Tiểu Mễ còn cảm thấy người ngoại tộc kì lạ, nhưng gặp nhiều rồi liền không có gì cảm giác gì nữa. Tuy rằng sân bay rất lớn, nhưng nơi này người tiến người, một người tiến một người, thật sự là rất buồn. Còn có từ trong tổng đài dùng tiếng Trung lặp đi lặp lại máy bay còn bao lâu thì hạ cánh làm nó không hiểu là đang nói gì thật sự là đã nhầm

chán đến chết. Nhất là bản thân Tiểu Mễ lại là yêu tinh, diện mạo tú lệ, cho nên bị rất nhiều người bên cạnh chú ý, thiếu chút nữa còn vây lấy nó để nhìn.

“Nói..... Chủ nhân, người vì cái gì muốn dẫn ta đến sân bay a.” – Tiểu Mễ chu cái miệng nhỏ nhắn: “Nơi này một chút cũng không có gì vui vẻ để chơi cả.” Hơn nữa luôn có những người kỳ quái nhìn nó, làm cho nó cảm thấy là lạ.

Mạnh Hạ Thanh nở nụ cười: “Máy bay mà “Trong lòng khả nhân” sẽ đến như thế này, ta một mình ở trong này đón tiếp rất nhàm chán a, cho nên muốn dẫn tiểu vui vẻ người đến nơi này cùng ta tâm sự, vậy thôi.”

“Nga, nguyên lai là như vậy!” -Tiểu Mễ gật gật đầu, vì thế nó ngoan ngoãn lôi kéo tay Mạnh Hạ Thanh, bắt đầu cùng anh câu được câu không nói chuyện phiếm. Thời gian rất nhanh trôi qua, bên tai nghe radio thông báo máy bay đã chuẩn bị hạ cách xuống sân bay, tay của Mạnh Hạ Thanh không khỏi nắm chặt tay Tiểu Mễ.

Mạnh Hạ Thanh mang Tiểu Mễ đến sân bay..... Cũng không phải đơn thuần vì “giết thời gian”, bởi vì anh biết, lần này trên máy bay, ngoài Hà Trung Toàn ra còn có ca ca của Tiểu Mễ — Mao Thư Trần. Nửa tháng trước, Hà Trung Toàn vì lấy Mao Thư Trần là nguyên mẫu để viết tiểu thuyết [Ổ chung], cuối cùng bị đối phương phát hiện, sau đó liền một mạch trốn đi Australia. Hà Trung Toàn liền đặt vé máy bay một đường chạy đuổi theo qua đó. Anh ta sống chết dùng da mặt dày làm thủ đoạn bám lấy, khiến Mao Thư Trần mềm lòng tha thứ cho anh ta cũng không phải chuyện tình gì khó khăn lắm. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra như lời nói, Hà Trung Toàn cùng Mao Thư Trần đạt được thỏa thuận, sẽ cùng nhau về nước trên chuyến bay này.

Mà ở nơi đón tiếp Đó là cách mà Mạnh Hạ Thanh cố ý tạo ra để cho Tiểu Mễ cùng Mao Thư Trần ” ngẫu nhiên gặp mặt “.

Chính là ý nghĩ muốn cùng Tiểu Mễ trải qua ngày cuối cùng hai người ở cùng nhau này. Mạnh Hạ Thanh cảm thấy nụ cười tươi trên mặt của mình sẽ rất nhanh không còn chịu được nữa. Tiểu Mễ hoạt bát, đáng yêu cuối cùng vẫn là sẽ trở về bên cạnh ca ca của nó đi, mà chính anh – một kẻ nói dối – có được chỉ có thể... có thể là nước mắt cùng bóng dáng của Tiểu Mễ. “Chủ nhân.....” Tiểu Mễ lôi kéo ống tay áo của Mạnh Hạ Thanh: “Ta muốn đi WC.”

Ai ngờ Tiểu Mễ ở phía sau cư nhiên cư nhiên sẩy ra “tình trạng mới”, Mạnh Hạ Thanh nhìn đồng hồ, trong lòng nhắm tính thời gian một chút, máy bay tiếp sân băng đã là chuyện thập phần lúc trước rồi, nếu tốc độ nhanh chóng như lời nói, Hà Trung Toàn phía sau anh hẳn là đã xuống máy bay. “Tiểu Mễ..... “Trong lòng khả nhân” lão sư hẳn là đã sắp ra đến nơi, ta phải ở trong này đợi anh ta, bằng không anh ta sẽ chạy mất.” Nếu lần này không thể thuận lợi cùng Hà Trung Toàn, Mao Thư Trần gặp được nhau, kia... chuyện đã tính tiếp sau đó liền sẽ sinh ra biến hóa. “Người cũng biết, vốn vì chuyện tháng này anh ta không có giao bản thảo, ta phải ở trong này bắt lấy anh ta mới được a.”

“Không quan hệ a, ta có thể tự mình đi! ” Tiểu Mễ vỗ vỗ ngực, tuy rằng nó chẳng lớn là mấy, nhưng nó cũng không phải là tiểu baby, không cần Mạnh Hạ Thanh dắt nó đi WC: “Ta lập tức trở về, người ở chỗ này chờ cái tác giả biến thái kia là tốt rồi!” Từ ngày đi đến nhà Hà Trung Toàn, thấy được trên phía sau quần bò của anh ta lộ ra cúc hoa, ấn tượng của Tiểu Mễ đối với anh ta liền rơi xuống đáy vực, hiện tại căn bản đọc cũng sẽ không đọc sách của “Trong lòng khả nhân”.

Nói xong câu đó, Tiểu Mễ liền không chút do dự buông lỏng tay của Mạnh Hạ Thanh ra, hướng WC chạy đi, mà nó nào có biết đầu Mạnh Hạ Thanh ở phía sau nó tươi cười có bao nhiêu chua xót.

Sau khi Tiểu Mễ rời đi không lâu, Mạnh Hạ Thanh liền thấy Hà Trung Toàn cùng Mao Thư Trần có nói có cười (kể nói kể cười) cùng phụ nhau kéo hành lý từ trong phòng nhận đồ đi ra. Anh đẩy đẩy kính mắt, treo lên miệng nụ cười tươi tắn thường thấy, rồi bước nhanh đi qua chỗ hai người kia.”..... Lão sư, ngài sau khi mở ra một ô cửa sổ ở mái nhà, cư nhiên bây giờ lại thật đúng lúc có mặt trở về rồi.....” (Nói kháy a? Theo TN thì: Ý của Mạnh ca là sau khi đã viết ra một chương “Cửa sổ”, lại biến mất, bây giờ lại mới trở về)

Nghe thấy giọng của Mạnh Hạ Thanh, nguyên bản Hà Trung Toàn còn đang nói giỡn toàn thân liền run lên, lúc này liền đứng lại ngay tại đó.

“Bệnh loét mũi?.....” Nghe đến ba chữ này, Mao Thư Trần phi thường miễn cưỡng hỏi lại người bên cạnh mình: “Hà Trung Toàn, người không phải nói với ta là đã cùng biên tập nói qua sẽ không viết tiếp rồi sao? Tại sao vừa rồi còn nói ‘bệnh loét mũi’?”. Sở dĩ Hà Trung Toàn ngàn dặm truy thê có thể thành công, chính là nói ra một cái lời “nói dối như cuội”, nói rằng anh ta sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa, lại không nghĩ rằng vừa mới quay trở về đất nước, lời nói dối này đã bị vạch trần.

“Ai nói không viết?” – trên mặt Mạnh Hạ Thanh bày ra một bộ biểu tình vội vàng: “Lão sư một câu không nói liền bay đi Australia, kì thứ nhất “Cửa sổ” vốn khiến cho độc giả mất hứng, cư nhiên còn nói không viết? — Lão sư, người đừng quên các quyển kịch cải biên người đều đã ký xong đâu vào đó rồi!”

Nghe đến đó, Mao Thư Trần rốt cục hiểu được, biểu tình của cậu trở nên dữ tợn, lạnh đến mức có thể khiến tuyết rơi xuống rồi: “Hà Trung Toàn — người cư nhiên lại gạt ta?”

“Ai nha, Thư Trần, người nghe ta giải thích, này cũng là ta có nỗi khổ.....”

Bọn họ hai người ở bên kia cãi nhau, Mạnh Hạ Thanh có chút “hồn bay ngoài trời”, trong chốc lát hâm mộ cảm tình của hai người bọn họ, trong chốc lát lại khơi dậy hồi tưởng về con mèo nhỏ ở nhà mình quần qua..... Khiến cho anh cuối cùng ở trong một chút tưởng niệm kia chỉ có thể yêu vật nhỏ đó hơn, sau, anh sẽ đem con mèo nhỏ nguyên vẹn đưa đến bên người Mao Thư Trần.

Anh cúi đầu nhìn xem biểu..... Tiểu Mễ hẳn là đã đi WC xong và đang ra rồi đi.

Vừa định đến chỗ kia, anh chỉ cảm thấy trong lòng nhất thời nặng nề, một cái thân thể ấm áp mềm mại cứ như vậy choàng vào trong ôm ấp của anh. Nguyên lai là sau khi đi WC xong, Tiểu Mễ thiếu chút nữa tìm không thấy anh: “Chủ nhân, chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi người đâu cả, thật sự là muốn hại chết ta!!”

— thời gian, vừa mới tốt lên.

Nghe đến thanh âm bên ngoài, nguyên bản đang cùng Hà Trung Toàn cãi nhau, Mao Thư Trần lập tức ngậm miệng lại, cậu khiếp sợ xoay người, nhìn thân mình Tiểu Mễ kề sát bên người Mạnh Hạ Thanh. Trường hợp này... Trường hợp này... Miệng mở ra rồi lại khép lại rất nhiều lần, nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Tiểu Mễ người như thế nào lại ở trong này?”

Tiểu Mễ chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc, cả kinh nhảy dựng lên, nó trợn to mắt nhìn Mao Thư Trần, bỗng nhiên liền từ trong lòng của Mạnh Hạ Thanh lao đến trước mặt của Mao Thư Trần. Tiếp theo hai tay trực tiếp kéo tay áo của cậu qua, miệng không ngừng lặp lại kêu: “Ca ca, ca ca, ta rốt cục tìm được người!”

Nhìn một màn “gặp lại người thân” ở trước mắt này làm người ta cười toe toét. Tuy rằng Hà Trung Toàn may mắn chạy thoát một kiếp, nhưng anh ta cũng nổi lên một nỗi hoang mang: Mao Thư Trần khi nào thì có một cái đệ đệ như vậy? Anh ta quay đầu hỏi Mạnh Hạ Thanh: “Mạnh ca, làm sao mà đệ đệ của Thư Trần lại ở nơi của người?”

Mạnh Hạ Thanh đẩy đẩy kính mắt, cúi đầu dấu đi sự ảm đạm chợt lóe lên trong ánh mắt, sau đó ngừng đầu, lộ ra một nụ cười không chê vào đâu được: “Ngô..... Lão sư, nếu để mà nói lại, cái này thật đúng là có thể tương đương với một cái chuyện xưa rất dài nha.”

— Tiểu Mễ, hẹn gặp lại.

26. Chương 26: Chiếm Ca Ca Một Chút

Gặp lại người thân, tự nhiên là có vô số lời muốn nói. Trong suốt quãng đường từ sân bay đến nhà Hà Trung, Tiểu Mễ bám lấy bên người Mao Thư Trần, miệng vẫn líu ríu không có ngừng quá lấy một lúc.

Mạnh Hạ Thanh lái xe, nhìn chăm chăm con đường phía trước không hề chớp mắt. Ngồi ở trên ghế phó lái là Hà Trung Toàn, chốc chốc lại nhìn về mặt bình thường của anh, chốc chốc lại quay ra nhìn hai huynh

đệ Miêu yêu ở khoang sau của xe, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này thật sự là rất đáng để ngạc nhiên.

“Mạnh ca, thật không nghĩ tới đệ đệ của Mao Thư Trần lại có thể do người nhật được, cái này cũng coi như là một loại duyên phận đi.” Hà Trung Toàn nổi lên cảm thán.

Mạnh Hạ Thanh không biết có phải là vì phải chuyên tâm lái xe hay không, anh kiệm lời: “Ân, lúc ấy thấy nó ngủ trong cái hộp giấy ở ven đường, là một con mèo nhỏ nhỏ phi thường đáng yêu, cho nên mới muốn nhật về nhà nuôi dưỡng. Nhưng thật không nghĩ tới nó cư nhiên có thể biến thành người, còn đem ta dọa nhảy dựng lên đấy.”

Nghe đến đó, Hà Trung Toàn ngốc hề hề, cười cười: “Hắc hắc, thật muốn trông thấy biểu tình bị dọa đến mức nhảy dựng lên của Mạnh ca mà. Bất quá cũng thực sự có lỗi khi vẫn gạt người chuyện ta cùng Thư Trần là yêu tinh... Bất quá người đã nhận thức Tiểu Mễ rồi, nói vậy đối với chúng ta cũng chỉ là một vòng luẩn quẩn quen thuộc đi.” Anh ta khấn trương nhìn xem phản ứng của Mạnh Hạ Thanh: “Chúng ta là yêu tinh không ăn thịt người, người cũng không nên hiểu lầm a.”

Mạnh Hạ Thanh lộ ra một nụ cười nhẹ: “Ta biết, các người đều là yêu tinh tốt.” – Chỉ có ta là dùng nói dối để che dấu hết thảy mới là người xấu.

Không nhận ra sự lo liệu tính toán của Mạnh Hạ Thanh, buổi tối hôm đó Tiểu Mễ liền sống chết ở lại nhà Hà Trung nhất định không chịu rời đi, nói muốn ngủ cùng với Mao Thư Trần. Mao Thư Trần vốn xót Tiểu Mễ, hơn nữa cùng đệ đệ đã lâu không gặp tự nhiên mọi chuyện sẽ muốn theo ý của nó. Liền mang theo nó đi vào phòng ngủ của mình, vứt lại đằng sau vẻ mặt đau khổ bức bối của Hà Trung Toàn ở trong phòng khách.

Trong phòng khách, Hà Trung Toàn cảm thấy cả người như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Anh ta vốn tưởng rằng sau khi cùng Mao Thư Trần trở về nước là có thể sống trong thế giới riêng của hai người, lại không nghĩ đến gặp Tiểu Mễ đã quá quá hoàn toàn kế hoạch của anh ta. Anh ta trong chốc lát nhìn một chút, trong chốc lát lại nhìn Mạnh Hạ Thanh một chút, liền hi vọng Mạnh Hạ Thanh có thể sớm rời đi, để cho anh ta có thể vụng trộm lên vào phòng ngủ của Mao Thư Trần, đem đối phương chuyển đến trên giường lớn của chính mình.

Trừ bỏ việc thúc giục bản thảo ra, Mạnh Hạ Thanh chưa bao giờ từng ở trong nhà Hà Trung ngây ngốc lâu đến như vậy. Anh ngồi dựa ở trên ghế sofa, đối với việc Hà Trung Toàn trong lòng nóng như lửa đốt kia làm như không thấy, ngược lại bưng một ly chè, lẳng lặng nhìn lá chè bồng bênh tâm tư lại không biết đã trôi đi đến nơi nào rồi.

“Mạnh ca, đã trễ thế này rồi anh còn không trở về nghỉ ngơi sao?” Hà Trung Toàn cắn răng một cái, rõ ràng hạ lệnh đuổi khách. Dù sao anh ta tùy hứng cũng không phải là chuyện của ngày một ngày hai, nói như vậy vẫn là anh ta đối với Mạnh ca là tỏ ra quan tâm chiếu cố, tuyệt đối sẽ không nói thêm ý gì khác. (????????)

Nhưng là lần này Mạnh Hạ Thanh dường như không giống với suy nghĩ và tưởng tượng của anh ta, vẫn như trước ngồi ở chỗ cũ giống một lão thần, hướng anh ta mỉm cười một chút: “Không vội, chờ Mao Tiên sinh đi ra, ta muốn cùng hai người các người nói một việc.”

Mao Thư Trần ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn Tiểu Mễ nặng nề ôm chăn ngủ. Cậu không nghĩ tới nó ngày thường là một đệ đệ rất nhu thuận lại có thể làm ra một việc ngốc như vậy, một mình chạy tới thế giới nhân loại để tìm cậu. May mắn là người nhật nó về nuôi là một người ôn nhu, đáng tin cậy – Mạnh ca, nếu như nhìn thấy Tiểu Mễ là một kẻ xấu xa, không biết sẽ tạo ra cái hậu quả gì? Thật sự là chỉ muốn nghĩ cũng không dám nghĩ nữa mà.

Làm cho cậu vừa tức vừa cười đó là: Tiểu Mễ cư nhiên nói dối chính mình là một lão hổ yêu, vẫn là dùng tên của một đại yêu tinh quá nổi tiếng trong lịch sử yêu tộc “??” May mắn là cái vị lão hổ nổi danh kia đã sớm qua đời cách đây vài trăm năm, nếu không tuyệt đối sẽ xuất hiện để dạy bảo, giáo huấn Tiểu Mễ một chút rồi.

Nhưng Mao Thư Trần chợt nghĩ đến thần thái khi nhắc đến Mạnh Hạ Thanh của Tiểu Mễ lúc vừa rồi, cậu đã có điểm cười không nổi. Mỗi một lần Tiểu Mễ nhắc đến Mạnh ca, đều dùng cái loại tâm tư đặc biệt sùng bái, ngữ khí không muốn rời xa khi gọi anh một tiếng “chủ nhân”, ánh mắt cũng sẽ híp lại giống như

hai vàng trắng lưỡi liềm xinh đẹp. Từ trong lời nói của nó toát ra một thứ tình cảm ngọt ngào cùng hạnh phúc, thậm chí một bên nói một bên cười, ngay cả những chuyện chân tơ kẽ tóc đều kể ra hết, nói Mạnh Hạ Thanh tốt thế này thế kia. Bộ dạng này làm cho Mao Thư Trần muốn gạt bỏ suy nghĩ kia qua một bên đều là làm không được.

Mao Thư Trần đã ở nhân gian trong một thời gian lâu như vậy, tự nhiên hiểu được loại phản ứng này của Tiểu Mễ chính là đã rơi vào bẫy tình. Nếu đúng là bởi vì cái loại tình cảm này, trong lòng cậu nổi lên một cổ ẩn ẩn lo lắng. Tiểu Mễ rất đơn thuần, trước khi đến nhân gian còn có rất nhiều chuyện nó cũng không hiểu. Cậu tự nhiên cũng sẽ lo lắng Tiểu Mễ quá thuần khiết như vậy, rốt cuộc thì phải tìm một bạn lữ như thế nào thì mới tốt, lại không nghĩ đến Tiểu Mễ cư nhiên lựa chọn Mạnh ca.

Mao Thư Trần thực sự mới gặp qua Mạnh Hạ Thanh vài lần mà thôi, cũng không thể tính là quen biết, hiểu rõ nhau. Chính là cậu biết người này ôn nhu lại cẩn thận, là một người thực có trách nhiệm, Hà Trung Toàn quả thực rất kính nể anh ta. Cũng không biết Mạnh Hạ Thanh đối với Tiểu Mễ có tình cảm không.... Bất quá xem bộ dạng Tiểu Mễ béo trắng như vậy, nói không chừng Mạnh Hạ Thanh đối với nó cũng là vô cùng tốt đi.

“Là Mạnh ca..... Tổng thể so với người khác chắc cũng là người tốt hơn hết đi.” Mao Thư Trần nghĩ như vậy, giúp Tiểu Mễ đắp lại cái chăn mỏng, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, Mạnh Hạ Thanh cùng Hà Trung Toàn mỗi người tự ngồi trên một đầu trên cái ghế sofa, bất quá tâm tình cũng không hoàn toàn giống nhau. Hà Trung Toàn vẫn nhìn cửa phòng ngủ, nhìn thấy Mao Thư Trần đi ra thì cười đến mức như trên mặt nở hoa luôn rồi. Mà Mạnh Hạ Thanh trên tay đang cầm một tách chè, trên mặt cũng không có biểu tình tươi cười thường ngày, ngược lại là vẻ dăm dặc và xa cách. Anh như vậy làm cho Mao Thư Trần có một loại cảm xúc mãnh liệt vô cùng, giống như một người xa lạ hoàn toàn không hề giống với những gì Hà Trung Toàn đã nói về lão đại ca của anh ta.

“A... Mao tiên sinh, người đã đến rồi? Vừa vặn ta muốn nói một việc.” Mạnh Hạ Thanh nói.

“Anh cùng với Hà Trung Toàn đang bàn việc? Vậy đi, ta đây về phòng trước một chút.” Không hiểu làm sao mà Mao Thư Trần cảm thấy hoảng hốt không thôi, cậu thầm nghĩ rời đi thật nhanh nơi này, nếu không chuyện kể tiếp xảy ra tuyệt đối không phải là chuyện cậu và Tiểu Mễ muốn nhìn thấy.

“Không cần, người cũng cần phải ở lại.” Mạnh Hạ Thanh, uống một ngụm nước chè, sau đó đem tách chè nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn, chiếc chén tiếp xúc với mặt bàn được làm bằng thủy tinh phát ra tiếng va chạm thanh thúy. Nghe thấy thanh âm kia, lỗ tai Mao Thư Trần cảm thấy thật không thoải mái.

Ánh mắt của Mạnh Hạ Thanh chuyển hướng về phía Hà Trung Toàn đang ngồi trên ghế bên cạnh mình. “Lão sư, ta thật có lỗi khi giống như người cũng che giấu một việc – Mạnh Hạ Thanh cũng không phải là tên thật của ta.” Anh thành khẩn nhìn về mặt kính ngạ của Hà Trung Toàn: “Tuy rằng ta cảm thấy người cũng không cho rằng loại chuyện này là việc nhỏ, ta cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ lấy một loại thân phận khác để cùng người kết giao, nhưng là hôm nay, ta nghĩ ta không thể không nói cho người tên thật của ta.”

Anh yên lặng tháo xuống cái kính mắt ở trên mũi đặt lên bàn, cúi xuống che dấu đi con người, đem hết thảy những biến hóa lặn lẽ ẩn tàng hiển lộ ra ngoài. “Tên của ta, tên là...”

Đợi cho đến khi lại ngẩng đầu lên, nguyên bản con người màu đen ôn nhu có thể chìm chết người đã hoàn toàn biến mất, lộ ra con người màu vàng ròng lóe ra ánh sáng khác thường. “Ta là hổ yêu, ta cần các người giúp.”

Bị đôi con người màu vàng rung động lòng người song song nhìn thẳng, hiện tại, đầu óc của Mao Thư Trần đã trở nên trống rỗng. Cậu không biết Mạnh Hạ Thanh có hay không dùng ánh mắt cười nhạo để xem Tiểu Mễ giả mạo anh sở tác sở vi*? Cậu lại càng không dám tưởng tượng sau khi bị Tiểu Mễ lừa gạt như vậy anh ta sẽ có phản ứng như thế nào. Cho đến tận một phút đồng hồ trước đây, cậu còn cho rằng Tiểu Mễ thật may mắn, thật tốt đẹp khi đã gặp được Mạnh ca... Hiện tại cậu lại thiết tình hi vọng Tiểu Mễ chưa từng đi một bước nào tiến vào thế giới của loài người, như vậy nó có thể rời xa loại nói dối này.

Không để cho Mao Thư Trần nghĩ nhiều, một trận lực hút thật mạnh bỗng nhiên xuất hiện ở bên người cậu, cậu còn không kịp chống cự, liền bị cuốn vào trong đó. Đợi năm giây sau, cảm giác vụng vụng đi qua, cậu

phát hiện đã cùng Hà Trung Toàn, Mạnh Hạ Thanh sớm không còn ở trong nhà, mà là xuất hiện ở trong một cái phòng gác xép nhỏ khác.

Từ phòng trên gác đi ra đến một cái phòng ngủ phải cho rằng rất hợp thời thì thấy một thanh niên, miệng gã bất giác mỉm cười, ngữ khí ngả ngớn: “Trong phòng ngủ là Hà tiên sinh cùng Mao tiên sinh, phải không? Nghĩa đệ Khổng Tử Vũ. Ta vội tới cùng các người giải thích chuyện này một chút...”

Rất lâu sau, Tiểu Mễ bỗng nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, nhu nhu, rụi rụi mắt, ở trên giường của Mao Thư Trần ngồi dậy. “Ca ca?” – Nó nhẹ giọng gọi, hạ hai bàn chân trần trụi xuống trên mặt tấm thảm thật dày “Ta muốn uống nước!”

Nhưng là... nhưng không ai đáp lại lời của nó.

Nó chỉ có thể một mình đi tới cửa, đẩy ra cách lớn của phòng ngủ.

Trong phòng khách, một chén chè nóng lẳng lẳng đặt ở trên bàn chè, hơi nước nóng lượn lờ thông thả hướng về phía trước phiêu đảng. Một cặp kính mắt Mạnh Hạ Thanh thường dùng được đặt ở trên ghế sofa, chủ nhân không nói gì sao lại chạy đi đâu rồi không biết.

27. Chương 27: Ta,... Chỉ Là Không Cần Người

Khổng Tử Vũ dùng lời nói rất đơn giản hướng Hà Trung Toàn cùng Mao Thư Trần giảng giải sự tình đã trải qua, làm sáng tỏ mọi nhẽ, dùng lời nghiêm túc không phải chuyện thường nhắc nhở Hà Trung Toàn, tạm thời tính cho làm con thừa tự, yêu lực sẽ khiến cho thân thể của anh ta bị suy yếu, có thể ngay đến cả hình người cũng không duy trì được. Hơn nữa đợi cho đến khi yêu lực quay trở lại trong cơ thể anh ta, cũng rất có khả năng anh ta sẽ bị tổn thất một bộ phận yêu lực, hơn nữa sẽ còn bị suy yếu vài ngày.

Không nhìn ra sở liệu của Mạnh Hạ Thanh, Hà Trung Toàn sau khi nghe xong tiền căn hậu quả, ngữ khí mười phần chắc chắn, [Hoặc phải nói là suy nghĩ đơn giản] vỗ vỗ lồng ngực cam đoan sẽ gia nhập cùng bọn họ, hãy xem anh ta nghĩ cách cứu viện. Hơn nữa, việc gì so với việc làm cho bằng hữu gặp được tình nhân, thành thân cũng là chuyện rất có ý nghĩa. Cho nên anh ta không thềm để ý Mao Thư Trần, quyết định ở lại nơi này của Khổng Tử Vũ giúp hắn từ giai đoạn chuẩn bị trước khi tiến hành phá vỡ cửa thông đạo với âm ty, hơn nữa còn chủ động tỏ vẻ vài ngày này sẽ gia tăng luyện công, điều chỉnh cho yêu lực trong cơ thể cân bằng.

Hơn nữa anh ta cũng không so đo việc Mạnh Hạ Thanh giấu giếm thân phận chân thật của mình, ngược lại, còn phi thường tôn kính anh là tiền bối của yêu giới, thậm chí còn nghiêm mặt ướm hỏi anh, xem bọn họ đều là yêu tinh, có thể nhân nhượng, thư thả cho anh ta vài ngày nữa hãy lại giao bản thảo không.

Nhưng cũng chỉ là tương đối, Mao Thư Trần thì không có biến tốt được nhanh chóng như vậy. Cậu lạnh lùng ngồi ở chỗ kia, hai tay ôm ngực, từ đầu tới đuôi chỉ hỏi một vấn đề: “Ngài vì cái gì lại muốn đem chuyện này nói cho ta biết?”

Đúng vậy, là vì cái gì mà muốn đem thân phận thực sự nói cho Mao Thư Trần? Nếu cậu không biết Tiểu Mễ mạo nhận, nói là “Biện Hao”, cậu có thể nghĩ là anh thấy yêu tinh trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt mà hưng phấn kích động; Nếu cậu không biết Tiểu Mễ đối Hạ Thanh sinh ra mộng tình cảm, rất có khả năng cậu chỉ biết lo lắng Tiểu Mễ trong cuộc sống hằng ngày có hay không mạo phạm đến đối phương.

Nhưng, còn bây giờ thì sao? Tiểu Mễ giả mạo Biện Hao, lại đối với Biện Hao chân chính sinh ra cảm tình.....

Mao Thư Trần có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Mạnh Hạ Thanh, cũng muốn hỏi anh: “Người rốt cuộc là ôm cái tâm tư gì khi xem Tiểu Mễ giả mạo người?”; cũng muốn hỏi anh: “Người có biết hay không Tiểu Mễ thích người”; cũng muốn hỏi anh: “Đùa giỡn đệ đệ của ta rất vui sao”..... Nhưng, cuối cùng lời nói ra cũng chỉ là một vấn đề như vậy.

Mạnh Hạ Thanh bật ra một tiếng cười tái nhợt: “Dù sao, đã nói cho Hà lão sư rồi, không lâu người cũng sẽ biết.”

Tiểu Mễ cũng sẽ biết toàn bộ chân tướng sự việc, tình cảm mà tràn ngập lừa dối sẽ không thể duy trì lâu dài. Nhưng, anh không thể đối mặt với nước mắt Tiểu Mễ. Vậy, chỉ có thể thông qua Mao Thư Trần nói cho Tiểu Mễ thận phận thực của anh.

Anh tin tưởng, Tiểu Mễ tuyệt đối sẽ không chịu chấp nhận tình cảm được xây dựng trên sự lừa gạt, cho nên..... Cứ như vậy cắt đứt đi. Hết thấy đều là do anh nhặt Tiểu Mễ về mà bắt đầu, như vậy liền để anh tiến bước, giúp Tiểu Mễ chấm dứt đi.

Mao Thư Trần cười lạnh một tiếng, đối với thái độ của Mạnh Hạ Thanh từ chối cho ý kiến. “Tốt lắm! Xin hỏi, hiện tại ta đã biết hết thấy sự tình, vậy đã có thể hay chưa được về nhà? Dù sao đệ đệ của ta còn ở trong nhà chờ ta. Nó còn nhỏ, nếu nửa đêm tỉnh lại phát hiện bên cạnh không có người sẽ thực sốt ruột.” Dứt lời, cậu cũng không chờ Mạnh Hạ Thanh trả lời, liền vội vàng đi ra khỏi nhà Khổng Tử Vũ.

Hà Trung Toàn ở một bên thật kỳ quái nhìn bóng dáng Mao Thư Trần, đáng thương hề hề hỏi Mạnh Hạ Thanh: “Mạnh ca, Thư Trần làm sao lại tức giận vậy? Cậu ấy là giận ta sao?”

Mạnh Hạ Thanh vô lực, nâng lên khóe miệng: “Không có việc gì, chỉ là cậu ta lo lắng Tiểu Mễ mà thôi.”

Nhà Khổng Tử Vũ cách biệt thự của Hà Trung Toàn cũng không xa, Mao Thư Trần ra khỏi cửa liền đón xe về nhà Hà Trung. Cậu vẫn còn tưởng Tiểu Mễ ở nhà đang ngủ, lại không nghĩ rằng trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng.

Tiểu Mễ ngơ ngác đang cầm một ly sữa, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, quay lưng lại phía cửa lớn, nghe được ở huyền quan có động tĩnh, về mặt kinh hãi vội vàng vừa quay đầu vừa nói: “Chủ nhân người còn tới đón ta về nhà sao?!..... A, là ca ca a.” Nhìn thấy người vào cửa là Mao Thư Trần mà không phải người mà nó tâm tâm niệm niệm – Mạnh Hạ Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mễ đều nhanh nhú lại.

Mao Thư Trần không nghĩ tới Tiểu Mễ cư nhiên đã tỉnh. Cậu còn không biết làm gì để đối mặt với Tiểu Mễ mới tốt? Làm sao để giải thích tình huống phức tạp này..... Cậu biết đệ đệ của cậu có bao nhiêu thiên chân thuần khiết. Ở trong thôn Miêu tinh, tất cả mọi người thực thương nó, đau xót nó. Thế giới của nó chưa từng gặp qua sự lừa gạt nghiêm trọng như vậy. Mao Thư Trần không dám nói thẳng hết thấy, cậu sợ Tiểu Mễ không thể thừa nhận nổi, càng sợ đệ đệ mà cậu vẫn yêu thương chảy xuống nước mắt bi thương.

“Làm sao vậy, là ca ca không tốt sao?” Mao Thư Trần cười cứng ngắc: “Mạnh ca..... Mạnh ca, anh ta sẽ không tới đón người. Người liền cùng ca ca ở thêm vài ngày đi.... Về sau, người muốn ở lại chỗ này, hay vẫn là muốn trở về trong thôn, đều tùy ý người.”

Tiểu Mễ giật mình, cặp mắt tròn xoe tròn xoe của nó trừng lớn, ánh mắt kinh ngạc dật vu ngôn biểu*: “Chủ nhân không đến đón ta? Vì cái gì?”

“.....” Mao Thư Trần không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể thuận miệng nói ra một cái lý do miễn cưỡng, không gây trở ngại: “Tiểu Mễ, người là miêu yêu, không phải mèo nhà bình thường, đừng suốt ngày gọi ‘Chủ nhân’, ‘Chủ nhân’ bên miệng, điều này không tốt. Mạnh ca cũng có công việc của mình, không có khả năng luôn chiều cổ người, dù sao người cũng là một người lớn, không phải một con mèo bình thường, luôn nuôi người..... Nói vậy, anh ta cũng bất tiện đi. Anh ta đưa người trở về, chắc cũng từng có bản khoản về chuyện này đi.”

Ca ca bị hỏng cái gì rồi!

Tiểu Mễ thở mạnh ra, ánh mắt hồng hồng nhìn chăm chăm biểu tình của Mao Thư Trần: “Ca ca, người vì cái gì mà nói như vậy? Chủ nhân tuyệt đối không có khả năng không cần ta!!!!” Nói xong, nó lao thẳng tới bên cái điện thoại. Rất nhanh, thông thạo bấm dãy số của Mạnh Hạ Thanh, còn bật lên loa ngoài, muốn cho Mao Thư Trần nghe một chút thanh âm của Mạnh Hạ Thanh.

Từ trong ống nghe truyền đến thanh âm đô đô kết nối điện thoại, mỗi một âm thanh đều giống như chiếc dùi đập một cái thật mạnh lên trống lòng của Tiểu Mễ, trong lòng nó cầu nguyện sao cho Mạnh Hạ Thanh nhanh nhanh tiếp điện thoại, nó khẩn cấp muốn nghe thấy thanh âm của đối phương an ủi nó, từ lúc vì ngủ mơ tỉnh dậy đến giờ lòng nó hoảng hốt vô cùng.

“Ừ..... Là Tiểu Mễ sao?” – Mạnh Hạ Thanh ở đầu bên kia như đã sớm biết Tiểu Mễ sẽ gọi điện thoại đến, thanh âm lạnh lùng thản nhiên. Không nghĩ đến bình thường vẫn luôn đối với nó ngọt ngào như vậy.....

“Đúng vậy, đúng vậy! Chủ nhân, là ta, Tiểu Mễ.” Hai tay của Mao Tiểu Tễ gắt gao nắm lấy nhau, dùng khước mắt vụng trộm quan sát biểu tình của Mao Thư Trần: “..... Ca ca trong phòng hảo lạnh lùng nha. Ta nghĩ, chúng ta nên ở trong món đồ chơi mao nhưng (chắc là quần áo thú cưng bằng bông hay gì đó... Cái này TN kém cỏi, tra không có ra) a. Người, người chừng nào thì đón ta về nhà a... Còn có cái hộp đồ mới ta liền mạng mới có được một nửa nha.....”

Tiếng cười của Mạnh Hạ Thanh bỗng vang lên trong điện thoại, khẩu khí trong lòng Tiểu Mễ không tự chủ được buông lỏng. Chủ nhân lại còn cười, vậy nhất định là không có việc gì. Nhất định sẽ không phải là không cần nó. Nhưng, không chờ trái tim còn đang treo ở nơi cổ họng của nó thuận lợi đi xuống, lời nói kế tiếp của Mạnh Hạ Thanh tựa như một quả cầu sét rơi vào tai nó nổ vang: “Tiểu Mễ, người muốn món đồ chơi mao nhưng cùng bộ đồ liền thân kia, ta sẽ cho ca ca người lấy qua đó. Còn có, kem bị khi dễ lần trước muốn ăn cũng mang đi luôn đi.” (chắc là kem mà Tiểu Mễ nhảy vào ở siêu thị). Mạnh Hạ Thanh tạm dừng một chút: “Ca ca người không nói cho người biết sao, ta không nghĩ sẽ lại nuôi người. Người luôn đem thêm phiền toái tới cho ta. Lần trước còn đem phòng bếp làm hỏng hết, thật sự làm cho ta thực phiền a.”

Tiểu Mễ ngơ ngác đứng ở trước điện thoại, đầu óc trống rỗng. Nó không rõ Mạnh Hạ Thanh vì cái gì phải nói như vậy. Rõ ràng mấy ngày hôm trước còn ôm nó, bảo nó phải cẩn thận khi ăn điểm tâm, muốn ăn cái gì thì để anh cho làm, nghĩ muốn cái gì anh sẽ mua cho..... Như thế nào trong chớp mắt đã nói nó đáng ghét?

Miệng Tiểu Mễ mở ra khép lại, khép lại rồi lại mở ra, ngập ngừng nửa ngày, chỉ ngốc hề hề hỏi ra một câu: “Vậy..... Chủ nhân, nếu về sau ta không bao giờ cho người thêm phiền toái nữa. Mỗi ngày ta cũng không uống sữa, ăn kem khi dễ. Người có thể hay không lại đón ta trở về a?”

“Tiểu Mễ ngốc,” – Mạnh Hạ Thanh trong điện thoại thở dài: “Người như thế nào còn không hiểu được a — ta không cần người.”

Mao Thư Trần ở một bên rốt cuộc nghe không nổi, tiến đến, không nói một lời cắt đứt cuộc điện thoại. Tuy rằng cậu hiểu được lời nói của Mạnh Hạ Thanh là muốn cắt đứt hoàn toàn lưu luyến trong lòng của Tiểu Mễ, nhưng những lời này cũng quá khó nghe đi. Chẳng lẽ anh ta đối Tiểu Mễ vốn không có cảm tình sao, vì cái gì anh ta có thể nói ra loại lời nói này?

Ánh mắt Tiểu Mễ đăm đăm nhìn động tác của ca ca mình, yên tĩnh nửa ngày, sau đó “oa” lên một tiếng bổ nhào vào người anh trai, hai tay ôm lấy thắt lưng ca ca, lớn tiếng khóc nức.

Đầu bên kia điện thoại.

Mạnh Hạ Thanh nhìn chiếc điện thoại di động đã bị ngắt liên lạc trong tay, khước môi nở nụ cười nhẹ bất đắc dĩ.

Gì Trung Toàn ánh mắt sắc lẹm, kỳ quái hỏi anh: “Ồi chào, Mạnh ca, người như thế nào lại rơi nước mắt.”

“Không có việc gì, là bão cát quá lớn.”

28. Chương 28: Chủ Nhân Vẫn Là Chủ Nhân Thôi

Từ lúc Khổng Tử Vũ thông qua bói toán suy tính ra thời điểm tối thích hợp để phá vỡ đường thông đạo đã là một ngày sau rồi. Mạnh Hạ Thanh liền khẩn cấp gọi điện đến công ty xin nghỉ nửa tháng. Vì giúp đệ đệ tìm ái lữ (người yêu sẽ cùng đi chung suốt cuộc đời còn lại), Mạnh Hạ Thanh tự nhiên là người phải xuất ra tương trợ to lớn. Nhưng, anh dù sao cũng không phải là anh của trước kia. Lần này, sau khi truyền yêu lực, phỏng chừng anh phải cần thời gian gần một tuần chỉ để nằm trên giường nghỉ ngơi.

Một tuần tới này, Hà Trung Toàn tự nhiên là cũng ở trong nhà Khổng Tử Vũ, chuyên tâm tinh khí ngưng thần, chẳng vượt sợi yêu lực, chỉ lo sợ đến lúc đó không giúp được gì nhiều. Ba người bọn họ vội vàng tiến hành chuẩn bị, tự nhiên không có thời gian đi quan tâm tới dự niệm ăn uống gì. Bất quá còn có Mao Thư Trần đi qua lại xem bọn họ, sau mỗi buổi chiều đều ra bên ngoài mua thức ăn tiện lợi linh tinh mang đến cho họ. Nhưng cứ như cố tình, cậu mang đến cho Hà Trung Toàn cùng Khổng Tử Vũ luôn là cơm canh đã được chuẩn bị tốt. Còn thứ được ném cho Mạnh Hạ Thanh bình thường đều là bánh bao cải bẹ.

Nhưng thật ra Mạnh Hạ Thanh cũng không thêm để ý. Dù sao đối với anh thì nhu cầu ăn uống xem ra cũng thực đậm (nhật, ít) mà. Nhưng, mỗi ngày nhìn Mao Thư Trần lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt mình, luôn không tự chủ được, muốn hỏi xem tình huống của Tiểu Mễ như thế nào. Nhưng, chỉ mới nghĩ đến ngày đó mình tâm ngoan, quyết nói ra những lời gay gắt như thế.... Cũng chỉ có thể yếu đuối đem tất cả những lời muốn hỏi nuốt trở vào trong bụng. Đây cũng là lần đầu tiên anh biết, nguyên lai bản thân cũng là kẻ sẽ chùn bước khi đứng trước tình yêu. Bất quá, anh tin tưởng, việc anh làm là đúng đắn. Dù sao, sau khi Tiểu Mễ biết tình hình thực tế cũng sẽ thương tâm, còn không bằng hiện tại khiến cho mọi việc đều chấm dứt hết thảy vào lúc này luôn đi.

Chợt nghĩ đến chuyện rạng sáng ngày mai cần phải đem yêu lực truyền lên người Khổng Tử Vũ, mà bản thân cần phải có một khoảng thời gian rất dài để phục hồi nguyên khí bị tổn thương lớn, trong lòng Mạnh Hạ Thanh bỗng nhiên dâng lên một trận mỗi mệ.

— Nếu sau này Tiểu Mễ lại có thể ở bên người..... Cho dù, chỉ nhìn nhìn khuôn mặt tươi cười của nó, trong lòng cũng sẽ tràn ngập năng lượng đi.

Nhưng, vừa nghĩ đến Tiểu Mễ, nghĩ đến nó sẽ nổi điên..... Mạnh Hạ Thanh lại như cũ, vẫn chẳng dám thốt ra một câu hỏi xem Tiểu Mễ thế nào.

Mao Thư Trần dùng ánh mắt lóe sáng nhìn miệng Mạnh Hạ Thanh mở mở khép khép, cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt trở về, tự nhiên bụng nổi một trận hỏa khí. Cậu đến bây giờ vẫn không nhẫn tâm nói cho anh ta biết tình hình thực tế của bảo bối đệ đệ. Bởi Tiểu Mễ bị những lời nói trong điện thoại của Mạnh Hạ Thanh làm cho thương tâm không thôi. Ngày ấy, lời nói của Mạnh Hạ Thanh thực sự là quá nặng lời. Đến ngay cả cậu nghe đều cảm thấy rất không được tự nhiên, càng miễn bàn đến đó là Tiểu Mễ. Thế mà Mạnh Hạ Thanh đến một chút phản ứng hối hận đều không có, thật sự là tức chết cậu mà!

Mao Thư Trần không muốn nhìn thấy mặt Mạnh Hạ Thanh, cậu cũng không cần ngốc lẳng ở nhà Khổng Tử Vũ làm gì. Mỗi lần đợi mọi người ăn xong liền vội vàng hưởng biệt thự của Hà Trung Toàn mà đi.

Vừa về nhà liền thấy....

Quả nhiên, tiểu tổ tông của cậu biến thành miêu hình, chính là đang thất hồn lạc phách nằm trước mấy món đồ mà vài ngày trước lấy từ Mạnh gia về. Tí vi trong phòng khách được bật mở, diễn kịch tục khí quê cha đất tổ. Tiểu Mễ đang ngồi trên ghế sofa đối diện ngay trước mặt là cái tí vi. Nhưng tư thế của nó từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc (vở kịch?) không động cũng không nhúc nhích. Trên bàn là cơm trưa cậu để lại cho nó đã lạnh ngắt.

Mao Thư Trần nhìn một màn này, thật sự là vừa bức mình lại vừa đau lòng. Tuy rằng cậu ở trước mắt Hà Trung thực có quyền vênh mặt hất hàm sai khiến anh ta, nhưng khi đứng trước mặt là đệ đệ, cậu lại chỉ hận không thể đem hết tim phổi ra mà đối tốt với Tiểu Mễ. Nhưng, Tiểu Mễ lại như cố tình bày ra một bộ dạng không khí trầm lắng. Cậu chẳng thể hiểu được Mạnh Hạ Thanh rốt cuộc đã bỏ cái loại bùa mê gì mà có thể đem cả người Tiểu Mễ mê hoặc như thế?

Vốn tính tình của Mao Thư Trần cũng không tốt hơn là bao. Thấy một màn như vậy, cậu thực sự muốn hung hăng giáo huấn Tiểu Mễ một phen mà. Cậu hít thở thật sâu mấy hơi, cố gắng chế ngự cơn tức giận trong lòng. Sau đó, cậu bước nhanh đi tới bên người Tiểu Mễ, hai tay ôm chầm, xoa tung quả cầu lông nhỏ nhỏ, trắng nõn kia. Bàn tay hạ nhẹ lên trên cái gáy có hoa văn màu đen kia, lộ ra tươi cười hỏi nó: “Tiểu mễ, hôm nay đã làm những việc gì a?”

“A?.....” Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn cậu một cái, sau đó nói ra cái đáp án giống hệt mấy ngày hôm trước: “..... Nhớ chủ nhân.”

Mao Thư Trần bị đáp án này làm cho giận đến sôi người. Thực cố chấp muốn đem Tiểu Mễ ném vào trong nước, làm cho nó hảo hảo thanh tỉnh một chút. Tươi cười trên mặt cậu nhanh chóng không còn giữ được nữa, chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “A, giữa trưa ca ca dành cơm cho người, làm sao còn chưa có ăn a.”

Tiểu Mễ ở trong lòng cậu cọ cọ: “Ca ca nấu cơm nhão thành hồ luôn rồi..... Nấu không có ngon bằng một nửa của chủ nhân.”

Lần này, Mao Thư Trần thật sự là không nổi giận không được.

Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân.... Lời nào cũng là “Chủ nhân”.

Đều tại Mạnh Hạ Thanh kia là một con hổ độc ác. Hảo đệ đệ của cậu kiếp trước rốt cuộc là đã tạo ra cái nghiệt gì rồi, để kiếp này của nó lại đụng phải Mạnh Hạ Thanh. Bị hấn ta lừa gạt, bị hấn ta lừa dỗ sau đó trong lòng cười thầm đã không nói gì rồi. Bây giờ, thậm chí ngay cả khi đã tách xa ra khỏi hấn vẫn còn nhớ thương đến hấn ta như vậy?

Bởi vì quá mức tức giận, lời nói ra của Mao Thư Trần liền tăng thêm khẩu khí: “Tiểu Mễ, người câm miệng cho ta! Lời người nói ra mà còn nhắc đến Mạnh Hạ Thanh lần nữa, tin hay không ta đuổi người!!” Cậu thật sự tức điên lên rồi. Nhưng, Tiểu Mễ cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cậu nói nặng lời như vậy liền sợ tới mức khóc nức lên.

Vốn trong lòng nó đã khó chịu, lần này rốt cục cũng tìm được một cái cớ để dùng hết sức mà khóc lớn.

Mao Thư Trần bị nó làm cho tâm phiền ý loạn. Vốn làm việc cả một ngày đã rất mệt, sau lại còn chạy tới đưa đồ ăn cho Gì Trung Toàn, về nhà sau còn phải chiếu cố tiểu tổ tông này, cậu cũng đã mệt đến chết. Do đó, lời nói ra cũng sẽ không kịp suy nghĩ gì nhiều: “Khóc cái gì mà khóc? Người có biết hay không Mạnh Hạ Thanh căn bản không cần đến nước mắt của người? Hấn ta từ đầu tới cuối đều là lừa giỡn người thôi. Người có biết không!!!”

“Ô ô ô..... Không cho phép nói bậy về chủ nhân.....” Tiểu Mễ một bên khóc, một bên vươn móng vuốt bắt lấy Mao Thư Trần. Hành động này có khác gì việc lửa cháy thêm dầu đầu.

“Cái gì mà nói bậy!! Hấn ta chính là lừa người — Người có biết hay không a? Mạnh Hạ Thanh là Biện Hao đó. Chính là cái người mà người nhận là Biện Hao kia đó!!!!” Rống xong những lời này, Mao Thư Trần theo phản xạ, tính bưng kín miệng mình. Đến tận lúc này cậu mới phát hiện chính mình đã nói ra những lời “cơ mật” khó lường đến cỡ nào.

Còn Tiểu Mễ, trong tức tặc nó hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ. Nguyên bản nước mắt đang tuôn ra từ đôi mắt xinh đẹp cũng ngừng chảy ngay lập tức. Nó ngây ngốc tròn tròn mắt nhìn Mao Thư Trần, như nghe không hiểu những lời cậu vừa nói là cái gì.

Qua hồi lâu, Tiểu Mễ mới khóc nức lên: “Làm lão hổ thì đã làm sao..... Sao là lão hổ lại làm như vậy! Ca ca, đây có phải hay không là lí do người nói ra nhằm chia rẽ đôi ta a!!” (Cái từ “đôi ta” là bản QT nó vậy, mình không biết từ nào có ý nghĩa ngang bằng mà hàm xúc được như nó...)

Di..... Tiểu Mễ, người có phải lắm cái gì rồi không?

Mao Thư Trần bị nó làm cho cứng họng.

“Tiểu Mễ, người như thế nào lại ngốc như vậy. Việc hấn ta vẫn che giấu đã là chuyện lớn rồi, còn không nói chính mình là lão hổ nữa kia. Đây còn không phải là đang lừa gạt người sao?! Hơn nữa, thân thể thực sự của hấn ta là lão hổ yêu Biện Hao. Thế nhưng, người giả mạo hấn ta, hấn ta cũng không bóc trần người. Đây còn không phải là đang lừa giỡn người sao?”

Ai ngờ, Tiểu Mễ lại một lần nữa trả lời ngoài cả sức tưởng tượng của Mao Thư Trần: “Tuy rằng ta không biết ca ca người làm sao mà biết được chuyện này. Nhưng như thế này thì đã làm sao a?”

Tiểu Mễ đáp mà thập phần lo lắng, đối với nó mà nói, thân phận của Mạnh Hạ Thanh là gì nó mới không thêm để ý. Nó không biết chuyện đơn giản này có gì mà làm ca ca nó rối rắm như vậy. Chủ nhân chính là chủ nhân! Mặc kệ là nhân loại hay là lão hổ thì có quan hệ gì đâu chứ? Tuy rằng Mạnh Hạ Thanh không nói cho nó biết anh thật sự chính là Biện Hao, ngược lại còn nhìn nó mà chê cười đúng là làm nó có chút

không tự nhiên. Nhưng nó biết, chủ nhân làm vậy khẳng định là đã có chủ kiến riêng rồi. Tiểu Mễ nó mới không cần để ý điều này nha.

Trời sinh tính tình lạc quan, – hoặc phải nói là, đầu óc của Tiểu Mễ hoàn toàn thiếu căn tuyến (gần gần giống như: không biết suy nghĩ sâu xa), không đem chuyện này đền đáp hay lo lắng một chút nào. Cái gì mà “Chủ nhân là có dụng tâm kín đáo nên mới lừa gạt nó”, căn bản, cái loại suy nghĩ phức tạp này mới không có cơ hội xuất hiện trong não của nó. Chuyện Mạnh Hạ Thanh lo lắng hoàn toàn là vô ích. Nếu anh biết Tiểu Mễ căn bản không đem việc anh giấu giếm nó để vào trong mắt như anh lo lắng, có hay không sẽ vì chính những lời nói ngoan ngược của mình làm cho phải dậm chân thùm thụp?

Tiểu Mễ từ trên món đồ chơi lớn nhảy dựng lên, thân mình xinh đẹp ở trong không trung tạo thành một đường cong đẹp đẽ. Nó vừa mới nhớ đến, mấy ngày hôm trước gọi điện thoại cho Mạnh Hạ Thanh, anh đã nói sẽ không cần nó, không lo lắng cho nó.....

Cho dù là không có ca ca quá nhiều, bọn họ vẫn là không thể ở cùng một chỗ a.

Vì cái gì vậy? Đây rốt cuộc là vì cái gì chứ? Rõ ràng trước đó chủ nhân còn đối nó rất tốt, như thế nào bỗng nhiên lời nói ra lại thay đổi đến vậy? Lại còn nói nó vụng về đáng ghét nữa chứ?

Tiểu Mễ càng nghĩ càng không hiểu. Nó rất muốn, hiện tại đến trước mặt Mạnh Hạ Thanh, hỏi anh một chút, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Nó hiện tại rất hối hận vì mấy ngày hôm nay cứ nhiên ở trong nhà ngây ngốc, không tự hỏi xem mình đã làm gì mà bị chủ nhân mắng? Nó rõ ràng lúc này bản thân phải làm gì, trước tiên nó phải phóng vọt tới trước mặt Mạnh Hạ Thanh, mặt đối mặt cùng anh hỏi cho ra lẽ mới đúng nha!

Mới chỉ nghĩ như vậy, Tiểu Mễ đã nhích người muốn đi tìm Mạnh Hạ Thanh. Kết quả lại bị Mao Thư Trần một phen tóm lấy cổ: “Xú tiểu tử, ngươi muốn đi đâu?!”

Tiểu Mễ nhịn không được vắn vẹo thân thể nho nhỏ: “Dĩ nhiên là đi tìm chủ nhân, ca ca, người buông ta ra!”

“Lần trước anh ta đã nói những lời khó nghe như vậy, người như thế nào còn không nhớ rõ?” Mao Thư Trần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rõ ràng chính mình là một người khôn khéo, làm sao lại có thể dưỡng ra Tiểu Mễ với cái tích cách cố chấp chệt tệt như thế này a? (Có gió cấp 13 ba trong câu này ^.^). Tiểu Mễ chỉ nhớ rõ Mạnh Hạ Thanh tốt, mặc kệ lúc trước anh ta nói ra bao nhiêu là lời khó nghe, cũng không lắng đọng vào lòng nó tí tí gì nào. Tiểu Mễ như vậy làm sao mà Mao Thư Trần không tức giận cơ chứ!

Hiện tại Tiểu Mễ càng cố chấp, ở trong lòng bàn tay của Mao Thư Trần giãy giụa không thôi, miệng luôn gọi tên Mạnh Hạ Thanh.

Mao Thư Trần [hoặc là không làm, đã làm là phải làm cho đến cùng], tâm ngoan, quyết hạ một đòn yêu lực liền đánh ngay chỗ cái gáy của Tiểu Mễ. Chỉ thấy cục bông nhỏ nhỏ trong tay run lên thật mạnh, rồi nhanh chóng mềm nhũn hạ xuống lòng bàn tay, mất đi ý thức.

“Tiểu Mễ, đây là ca ca muốn tốt cho ngươi.....” Mao Thư Trần nhẹ nhàng thở dài, đối với Tiểu Mễ đang mê man trước mặt lộ ra mỉm cười bất đắc dĩ. Cậu kiên trì cho rằng Tiểu Mễ cùng Mạnh Hạ Thanh ở cùng một chỗ sẽ không có kết quả tốt, tự nhiên sẽ không cho nó lại chạy tới bị thương tổn.

Mao Thư Trần ôm Tiểu Mễ đến phòng ngủ, đem nó nhẹ nhàng đặt ở trên chiếc giường mềm mại. Cậu giúp đỡ đem thân mình nó vòng thành một quả cầu nhỏ, chốc lát lại lo lắng nhìn khuôn mặt đang ngủ của nó. Thế rồi mới rời đi phòng ngủ hắc ám.

29. Chương 29: Tiểu Mễ Biến Thân

Lúc đêm đã gần khuya, Mao Thư Trần ở trong phòng đứng ngồi không yên, rốt cuộc không chịu được tiếp tục ngồi khô nơi này chờ tin tức của bọn họ nữa. Cậu biết, đợi cho đến khi kim giờ kim phút ở đồng hồ tại

thời điểm linh thiêng trùng khít với nhau, đó cũng là lúc bọn họ hợp nhất yêu lực; cũng là lúc phá vỡ không gian đường hầm đi thông xuống âm ty.

Tuy rằng Hà Trung Toàn – đã cam đoan đi cam đoan lại là sẽ không có hậu quả gì về lâu dài cả, hơn nữa, bây giờ còn có sự hộ tống của hai đại yêu. Thế nhưng, không biết tại sao Mao Thư Trần vẫn cảm thấy trong lòng vô cùng hoang mang và rối loạn như thế này..... Cứ giống như sẽ có chuyện hệ trọng gì đó sẽ xảy ra vậy.

Loại tâm lý này, con người bình thường rất dễ ý và cảm thụ, yêu tinh lại càng không thể bỏ qua. Bởi vì, bọn họ tu hành là thuận theo lẽ trời, trọng yếu nhất là chú ý đến “thiên đạo”, cho nên chút tâm lý khủng hoảng này phần lớn là đến từ thiên đạo báo cho bọn họ một chút ám chỉ, do đó, thành thật là không thể tùy ý coi thường được.

Mao Thư Trần ở trong phòng đi qua đi lại, cuối cùng quyết định cũng muốn đi tới đó nhìn xem sao. Cậu lại vội vàng chạy vào trong phòng Tiểu Mễ nhìn xem, phát hiện Tiểu Mễ còn đang mê man, cậu dịch dịch góc chăn đắp lại cho nó, xong rồi mới vội vàng mang mang rời đi.

Dù sao, truyền yêu lực để cùng phá vỡ đường xuống âm ty cũng đều là hành động to lớn, chắc cũng không thể tiến hành ở trong căn phòng nhỏ kia của Khổng Tử Vũ. Hạ Thanh đã nói, trước thời gian tổng phát yêu lực thì cần phải tìm một nơi trống trải thích hợp mới được. Đó chính là sân thể dục của trường đại học A Thành. Sân thể dục này ở A Thành cũng là có danh. Đó là một cái sân thật lớn. Chung quanh là một vòng khán đài rất kiên cố, đây đúng là nơi tuyệt hảo của thiên nhiên để tổng phát lực đạo. Mao Thư Trần cũng biết chuyện này, chỗ tiểu khu cậu đang ở bên cạnh Đại A, khoảng cách cũng không xa. Đợi cho đến lúc cậu vội vàng đuổi tới sân thể dục, từ rất xa liền cảm nhận được chính giữa sân thể dục kia đương có yêu lực dao động rất mạnh.

Mao Thư Trần biết, đây đúng là thời khắc mấu chốt mà ba người Mạnh Hạ Thanh đang tiến hành truyền yêu lực.

Trong sân thể dục, Mạnh Hạ Thanh đang kẻ sát ở phía sau Khổng Tử Vũ. Anh để lộ ra khuôn mặt trắng nhợt. Những hạt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán rơi xuống, toàn thân ướt đẫm như là vừa từ trong nước đi ra vậy. Một vạn năm nay, anh vẫn quen với việc sống tao nhã thông dong, cho dù là đầu thai trọng sinh, cũng chưa bao giờ trải qua thời khắc yêu lực cạn kiệt, chật vật như thế này. Dem yêu lực từ trong cơ thể mình dồn ép ra đồng thời truyền lên trên cơ thể một người khác là hành động phi thường mạo hiểm. Nếu như đối phương có tâm tư gì khác mà chống cự, hoặc là yêu lực của bản thân không đủ công chính bình thân. Chỉ cần một trong những điều như vậy sẽ mang đến hậu quả nguy hại rất lâu về sau.

Cũng may Khổng Tử Vũ và Mạnh Hạ Thanh là huynh đệ lâu năm, cho nên hiểu rất rõ về nhau. Do đó, điều kiện thân thể sẽ tự nhiên mở rộng, tùy ý anh đem yêu lực truyền vào trong cơ thể của mình. Làm sao mà Mạnh Hạ Thanh có thể phụ lại sự kì vọng của anh ta cơ chứ? Cho nên, một chút yêu lực còn sót lại của bản thân cũng truyền hết lên trên người anh ta.

Sau khi truyền yêu lực xong, chân Mạnh Hạ Thanh đều mềm nhũn, đứng cũng không đứng nổi. Nếu hiện tại Tiểu Mễ ở đây, khẳng định nó sẽ chạy đến, dùng thân thể non nớt của nó cho Mạnh Hạ Thanh dựa, giúp cơ thể của anh có thể đứng vững. Có thể, còn mở thật to đôi mắt ướt ướt hỏi xem thân thể của anh có khỏe không?

Nhưng tất cả điều này, đã là không thể nữa rồi.

Là anh đã chủ động đẩy Tiểu Mễ ra xa. Tại thời điểm yếu ớt này không có người đau cho là xứng đáng.

Anh suy yếu đi về phía khán đài của sân thể dục. Nhưng, anh không còn có khí lực đi lên khán đài tìm một vị trí để ngồi xuống, chỉ có thể dựa vào tường, từ từ trượt ngồi trên mặt đất. Phía sau lưng anh là tường của khán đài. Nhắm mắt lại, thở phì từng ngụm từng ngụm lớn. Yêu lực trong cơ thể bị thất thoát cảm giác thực sự khó có thể chịu đựng nổi. Anh chưa từng có kinh nghiệm về chuyện này. Tuy rằng rất lâu trước kia anh cho luyện tập qua phương pháp truyền yêu lực này, nhưng thân là đại yêu vạn năm anh cũng chưa bao giờ sử dụng qua. Cái gọi là chứng gì đó cũng chỉ do anh suy đoán ra, không nghĩ đến thân thể vô lực đem đến cảm giác thống khổ như vậy.

Cách đó không xa, Hà Trung Toàn đã sớm hiện nguyên hình, nằm, trườn ở trên mặt đất. Bởi vì, yêu lực ngàn năm trên người anh ta đều đã truyền hết cho Khổng Tử Vũ, cho nên anh ta căn bản không thể duy trì hình dạng con người nữa. Mặc dù biến thành Khuyển, thân thể cũng là không dài quá vài thước, mà là... mà là một chú chó nhỏ gầy, khô héo, chẳng khác gì một chú chó hoang thường thấy được ở ven đường.

Lúc Mao Thư Trần chạy đến, chính là nhìn thấy thân thể của Hà Trung Toàn đang nằm trườn trên mặt đất hồng học thở lớn.

Thấy cậu đến đây, lúc này nó mới cố lấy hết khí lực vẫy cái đuôi tỏ vẻ gọi cậu. Bất quá, đó cũng chỉ là nâng cái đuôi lên một chút làm màu mà thôi. Mao Thư Trần nhanh chóng chạy vội tới, quỳ xuống bên thân thể của nó. Nâng lên đầu nó, rồi cho gối lên trên đùi của mình, tay vuốt về toàn thân thể của nó.

Bộ lông rậm trên thân Hà Trung Toàn tất cả đều đã bị ẩm ướt hết cả, trên cơ thể cũng xảy ra sự co rút nghiêm trọng, nhìn Mao Thư Trần đau lòng không thôi. Bởi vì biến trở về khuyển hình, Hà Trung Toàn ngay cả tiếng người cũng không sẽ nói, chỉ có thể từ bên trong miệng tả ra một hai câu yếu đuối vô lực “Uông” [tiếng sủa]. Mao Thư Trần cũng không để ý, ngược lại càng cẩn thận lấy tay nhu nhu, chải vuốt cho bộ lông của Hà Trung Toàn.

Mạnh Hạ Thanh hạ xuống mi mắt, đem thần sắc hâm mộ ở dưới mắt kính giấu kín. Anh là gì có cái tư cách hâm mộ người ta đâu cơ chứ. Là anh lấy lẽ gạt để bắt đầu một đoạn cảm tình. Mặc dù đã kết thúc, anh cũng không có hối hận vì lẽ sống. Nhưng, cho dù là như vậy cũng không thể cảm anh nổi lên ảo tưởng. Nếu ban đầu, vốn không có lẽ gạt, anh cùng Tiểu Mễ có thể hay không cũng giống như hai người bọn họ, hôn nhẹ mật mật như vậy? Hoặc phải nói..... Nếu Tiểu Mễ có thể tha thứ anh nói dối, có phải hay không lại có thể bắt đầu lại từ đầu? Nghĩ đến đây, anh không khỏi nổi lên cười khổ: Biện Hao, người đến lúc này còn muốn xuân thu đại mộng gì đó sao, Tiểu Mễ sao có thể sẽ tha thứ cho người chứ?

Tiểu Mễ cũng không biết rốt cuộc bản thân mình làm sao mà tỉnh lại.

Vốn bởi vì bị Mao Thư Trần đột nhiên tập kích nên Tiểu Mễ bị mê man, bất tỉnh. Dưới tình huống bình thường, ít nhất nó phải ngủ một ngày một đêm dài, nhưng, bất quá chỉ mới vài giờ trôi qua, nó đã theo những giấc mộng quỷ dị bình tỉnh lại.

Trong mộng, nó thấy Mạnh Hạ Thanh vô lực ngã ở trên mặt đất, trước người anh – giữa không trung – một cái động đen ngòm mở ra thật lớn. Từ trong hắc động như là có một thứ gì đó chồm ra ngoài, đánh một cái thật mạnh lên trên người Mạnh Hạ Thanh. Mà Tiểu Mễ ở một bên, nhìn thấy hết thấy, nhưng lại bất lực... Nó chỉ có thể ngây ngốc nhìn thứ ánh sáng kia nuốt chửng Mạnh Hạ Thanh. Sau khi ánh sáng thối lui, toàn thân Mạnh Hạ Thanh là máu, còn bản thân nó thì bị trọng thương.

Tiểu Mễ từ trên giường bật ngồi dậy, vì cảnh khủng bố trong giấc mơ vừa rồi của mình làm cho sợ tới mức lạnh run..... Sẽ không, chủ nhân sẽ không xảy ra việc gì cả! Kiên. [Kiên] Nó biến thân thành người. Hai tay ôm lấy chính mình, như nhớ lại bộ dạng lúc Mạnh Hạ Thanh ôm lấy nó.

Nhưng, không chờ nó nén xuống, bình phục lại hơi thở, nó liền bắt đầu cảm thấy dưới tề hạ ba tác biến thành lửa nóng, trong cơ thể giống như có cái gì đó bị nấu chín, làm cho nó cả kinh trực tiếp kêu lên.

— dưới tề hạ ba tác đúng là nơi ngưng kết yêu lực mà yêu tinh sở hữu, cũng giống như loại nội công mà người cổ đại tu luyện, công lực sở hữu đều tập trung ở huyết đan điền. Nơi này cũng có thể gọi đó là huyết “Đan điền” của yêu tinh, yêu lực ở trong này ngưng kết và tuần hoàn, cũng từ nơi này chảy đi đến tứ chi bách hài – toàn bộ cơ thể – rồi lại quay trở về. Nhưng hiện tại, nơi đó của Tiểu Mễ lại tích tụ nhiệt trường lên như muốn nổ mạnh, giống như là đang nhắc nhở nó có quan trọng đại sự gì đó sẽ xảy ra vậy.

Trên thực tế, sở dĩ loại chuyện này xuất hiện, là vì ngoài trừ yêu lực của Tiểu Mễ ra, trong cơ thể nó còn có một tia yêu lực mà Mạnh Hạ Thanh đã truyền vào cơ thể nó lúc xảy ra sự kiện tai nạn xe cộ kia. Một chút yêu lực này tuy rằng cùng yêu lực của Tiểu Mễ có thể dung hợp, nhưng vẫn có thể cảm nhận được yêu lực trong bản thể của Mạnh Hạ Thanh. Cho nên, tại lúc Mạnh Hạ Thanh toàn thân suy yếu, tự nhiên cũng sẽ có cảm ứng, triệu hồi Tiểu Mễ đi hộ thủ cho Mạnh Hạ Thanh.

Tiểu Mễ lại không biết, lại lo lo nghĩ nghĩ này nọ. Nó đem sự nóng lên rất khác thường này của yêu lực kết hợp với giấc mơ vừa rồi, càng nghĩ lại càng hoảng hốt. Nó vội vàng bước từ trên giường xuống,

muốn tìm ca ca thương lượng một chút, lại phát hiện trong phòng trống trơn, căn bản không hề tìm thấy thân ảnh của ca ca.

Không chỉ thế, Tiểu Mễ còn phát hiện, trong hư không có một cái khe thật lớn bị ám bởi màu tím đậm thẳm ở nơi nào đó, tản ra hơi thở âm u, tà mị.

Không biết vì sao lại thế này, Tiểu Mễ ẩn ẩn cảm thấy, những điều kì quái này nhất định cùng chủ nhân và ca ca có liên quan với nhau. Yêu tinh đều sẽ tin tưởng vào giác quan thứ sáu, bởi vì nó là do thiên đạo bảo động cho bọn họ trước. Tiểu Mễ không hề chần chờ, vội vàng hướng về phía đại học A, nhanh chóng chạy vọt đi.

Mạnh Hạ Thanh ngã xuống trên mặt đất, cười khổ nhìn đại động hư không trước mặt bị Khổng Tử Vũ phá vỡ. Chớp mắt đã một giờ trôi qua rồi, Khổng Tử Vũ lại còn không từ trong động này trở về. Phải biết rằng, thời gian ở nhân giới cùng với thời gian ở âm ty cũng không giống nhau. Một giờ ở nhân gian ước chừng tương đương với một ngày ở nơi đó. Người mà Khổng Tử Vũ yêu rất cuộc ẩn dấu ở tận nơi nào, vì sao đến bây giờ còn chưa có tìm được?

Đại động ám màu tím hiện lên giữa hư không đó là không gian đường hầm vừa bị bọn họ phá vỡ. Những dù sao cũng là do bị dùng lực mạnh mẽ phá vỡ nên chung quy xung quanh đường hầm vẫn là rất hỗn loạn, bề bộn: nào là yêu lực, lực của thiên đạo, lực của âm ti xem lẫn nhau tạo thành một thể. Cho dù chỗ Mạnh Hạ Thanh ngã rất xa nơi đó, bản thân cũng vẫn cảm thấy ghê tởm đến không chịu nổi.

Bởi vì là do anh đã đầu thai làm người, cho nên Mạnh Hạ Thanh sẽ không giống như Gi Trung Toàn, có thể hiện ra nguyên hình. Thân thể của yêu tinh so với thân thể của nhân loại vốn mạnh mẽ, cường tráng hơn rất nhiều. Lại nói, huống gì, Hà Trung Toàn còn có Mao Thư Trần ở bên cạnh có thể giúp anh ta ngăn chặn một bộ phận sức mạnh hỗn loạn kia, cho nên anh ta cũng sẽ không cảm thấy quá khó chịu. Ngược lại, Mạnh Hạ Thanh ở tại chỗ anh bị ngã, sắc mặt đã tái nhợt đi, nghĩ muốn phun lại không thể phun ra thứ gì...

Nguyên bản, anh vẫn nghĩ có thể nhẫn nhịn một chút sẽ tốt hơn, lại không nghĩ càng chờ sức mạnh trong không khí lại pha tạp càng nhiều. Mạnh Hạ Thanh bị ba sức mạnh hợp nhất này làm cho muốn thối lui cũng không được. Dần dần, có chút không thể duy trì được nữa. Nhưng nguy nan không cần cũng sẽ đến. Cửa động bị ám màu tím kia bỗng nhiên sinh ra rung động kịch liệt, thậm chí còn có thể thấy được từ bên trong lộ ra một chút ánh sáng âm ỉ, như muốn nói cho ba người bọn họ biết, đằng sau cửa động – bên trong âm ty kia đã xảy ra tranh đấu thảm thiết đến cỡ nào.

Vừa mới bắt đầu, chỉ có thể nhìn thấy từ bên trong cái cửa động lộ ra ánh sáng, tiếp sau đó liền có thể nghe thấy một chút âm thanh tranh đấu chói tai. Tiếp theo đó là đánh nhau đến quên hết, năng lượng, linh tính cũng dựa theo đó mà từ trong cửa động len lỏi ra ngoài một ít. Hết thấy những cái đó đều biểu thị rằng Khổng Tử Vũ sắp lao ra khỏi cửa động, nhưng chỉ sợ phía sau hắn ta cũng rước lấy không ít truy binh.

Cho dù chỉ là một ít năng lượng thừa thớt, nhưng những quả cầu lớn cỡ như bàn tay này có uy lực không thể khinh thường. Sau khi bắn ra khỏi cửa động, chúng nó nhanh chóng rơi trên mặt đất. Mà những quả cầu này ngay tại thời điểm tiếp xúc với mặt đất, trong nháy mắt mặt đất đã bị nổ tung thành một cái hố to. Có thể tưởng tượng, nếu như những viên năng lượng này chạm đến thân thể con người, sẽ mang đến thương tổn lớn đến cỡ nào.

Mao Thư Trần là người duy nhất còn lại yêu lực ở đây, cậu vội vàng vận khởi yêu lực ngăn cản những viên năng lượng có thể thành linh bắn ra. Nhưng dù sao cậu vẫn còn chưa đến ba trăm tuổi, cho dù dụng tâm ngăn cản, vẫn không thể tránh khỏi luồng cuồng tay chân. Luôn luôn có vài viên năng lượng như vậy tránh được ngăn chặn của cậu, rơi xuống bên cạnh bọn họ.

Bất quá cậu cũng không phải kiên trì quá lâu. Ba người bọn họ đều có thể nghe được thanh âm càng lúc càng lớn ở trong động. Nói vậy, Khổng Tử Vũ sắp đi ra. Chỉ cần sau khi hắn đi ra, trước tiên đóng cái cửa động đó lại, như vậy cũng sẽ không lưu lại - hậu cố chi ưu – lo lắng sau này nữa.

Quả nhiên, không đến năm phút đồng hồ sau, một tiếng chim kêu rõ to chói tai từ trong động truyền ra. Cũng ngay lúc đó, một vật màu xanh lam kéo theo cái đuôi hình quạt rất lớn từ trong cửa động đáp trên mây bay ra. Hình thể khổng lồ thật lớn, chỉ là cái đuôi chia chĩa ở phía sau thân mình đã dài gần mười

thước. Hiện tại, trên cái đuôi kia tất cả đều là vết thương. Rất nhiều vĩ vũ [lông đuôi] đã bị mất, những chiếc vĩ vũ còn lại cũng rách thê thảm, đen kịt không chịu nổi. Thậm chí còn có mấy cái vĩ vũ cứ nhiên bốc khói đen, nhìn thấy đã biết là vừa trải qua chiến đấu thê thảm.

Khổng tước lớn này tuy rằng hình tượng không đẹp cho lắm, khắp người là vết mỗi một, nhưng Mạnh Hạ Thanh rõ ràng nhìn thấy, xác thực quả thật có một nam nhân trẻ tuổi, tóc đen, áo trắng đang ngồi trên lưng nó. Xem ra, Khổng Tử Vũ tuy rằng trải qua nhiều lần gian nguy như vậy, nhưng tốt xấu vẫn là thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Bay ra theo hần, từ trong cái cửa động phía sau hần ta càng bay ra càng nhiều, càng nhiều những viên năng lượng kia. Những viên năng lượng này so với lúc phía trước sức mạnh càng lớn hơn nữa. Chỉ bằng sức mạnh của một mình Mao Thư Trần tuyệt đối không thể ngăn cản được.

Khổng Tử Vũ lại kêu lên một tiếng sáng dài, bỗng nhiên số vĩ vũ còn lại không nhiều ở phía sau toàn bộ đều bị bẻ gãy, xếp thành một loạt ở phía sau hần, sau đó nhanh chóng bay ra, theo thứ tự đón nhận từng viên năng lượng tròn từ trong cửa động bay ra, từng chiếc từng chiếc đánh nát các viên cầu sáng kia. Nhưng là cho dù hần đã dùng toàn bộ sức lực, vẫn có một chú cá lọt lưới, trốn thoát khỏi vĩ vũ của hần. Ngay tại lúc mọi người không rảnh bận tâm, rất nhanh chóng, nó bay về phía Mạnh Hạ Thanh.....

Khi Tiểu Mễ đuổi tới sân thể dục của đại học A Thành, nhìn đến một luồng ánh sáng tản ra thật lớn như những viên đạn lạc, trong lòng chỉ tâm niệm niệm mong chủ nhân sẽ lại vượt qua. Cho dù là Tiểu Mễ cũng cảm nhận được giống như đang rất khẩn trương. Nó biết, nếu như nguồn năng lượng kia tập trung dồn đến chỗ Mạnh Hạ Thanh..... Kia... nó sẽ không bao giờ được nhìn thấy chủ nhân, không bao giờ có thể nghe được anh chê trách nó nữa.... không bao giờ có thể ở trong lòng anh làm nũng nữa.....

Chủ nhân không thể chết được a! Không thể chết được! Kiên

Nó cũng chưa có hỏi chủ nhân vì cái gì giấu diếm thân phận thật của bản thân. Nó còn chưa có nghe được lời giải thích của chủ nhân. Thậm chí, nó cũng chưa có cho chủ nhân biết nó thích anh, vĩnh viễn muốn được ở cùng một chỗ với anh.....

Tim của Tiểu Mễ chưa bao giờ từng đập nhanh như vậy. Nó phi thật nhanh hướng đến chỗ Mạnh Hạ Thanh mà chạy tới. Trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất — Tuyệt đối không để cho chủ nhân chết ở trước mặt nó!!

Nó chạy từng bước từng bước, sẽ gặp càng nhiều nhớ lại cùng tháng đầu hạ khanh cùng một chỗ vượt qua nhiều điểm giọt giọt, kia từng bức họa ở đầu óc trung như là lừa đảo hồi phóng bình thường hiện lên, cuối cùng dừng hình ảnh ở hần lập thủ đối hần ưng thuận lời hứa.

—“Tóm lại ngươi yên tâm. Mặc kệ sau này có xảy ra loại sự tình gì, ta đều sẽ bảo vệ ngươi meo meo!”

—“Tốt, ta sẽ chờ đại lão hổ ngươi tới cứu ta đó.”

—“Ừ, ta nhất định sẽ cứu ngươi! Gạt ngươi là con chó nhỏ!”

“Chủ nhân!” Tiểu Mễ lớn tiếng la lên. Không biết khi nào thì biến thành hình thái bốn chân của động vật. Hình thái động vật do Tiểu Mễ hóa thành dần dần bay lên khỏi mặt đất. Mỗi bước chân bước đi liền có một đám mây nằm dưới móng vuốt lớn của nó, mang theo thân mình nó chạy đến chỗ của Mạnh Hạ Thanh.

Dưới tề hạ ba tác giống như là bị thiêu, nóng bỏng vô cùng, như là có cái gì đó sắp phá cơ thể mà ra. Nhưng nó cũng không rảnh mà để ý chuyện đó. Trong mắt nó hiện chỉ nhìn thấy năng lượng phản lực lớn càng ngày càng gần Mạnh Hạ Thanh kia thôi. Tốc độ dưới chân nó cũng theo đó mà mỗi bước càng lúc càng nhanh hơn.

Tiểu Mễ không chú ý tới, hiện nửa bước chân của nó cũng đã dài hơn mười thước rồi. Mà thân hình khổng lồ hiện tại của nó cũng không phải kích thước bình thường Tiểu Mễ có thể có được..... Nhưng ngay lúc đó, nó hoàn toàn không có tâm tư nhìn thử xem.

“Rống —” Từ trong miệng phát ra cũng không còn là tiếng kêu non nớt của Tiểu Mễ mọi khi nữa, mà là thanh âm được phát ra từ một vị vương tể năng của muôn thú, làm rung động trời đất.

— Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một vật thể cả thân mình trắng nõn, bao trùm trên người là hoa văn màu đen của một con hổ lớn bỗng nhào lên trên người của Mạnh Hạ Thanh. Thay anh ngăn chặn quang cầu đang sắp bay đến trên người anh.

30. Chương 30: Chủ Nhân Ta Có Từng Nói Qua Ta Yêu Người Chưa?

Trần ngập, tràn đầy quang cầu có chứa sức mạnh đánh thật mạnh lên trên người lão hổ màu trắng, một tiếng hổ gầm do nó rống lên đã tiếp được một kích trầm trọng nhất. Ánh sáng chói mắt làm cho tất cả mọi người không khỏi phải xoay mặt tránh. Tuy rằng Mạnh Hạ Thanh rất muốn nhìn rõ bộ dạng lão hổ trên người mình, nhưng hiện tại anh đến một chút sức lực cũng không có, chỉ có thể nhắm hai mắt lại tránh đi mũi nhọn tấn công.

Sau một đòn vừa rồi, nguyên bản thân thể dục vẫn bị quang cầu chiếu rọi một lần nữa khôi phục hắc ám cùng yên tĩnh. Mạnh Hạ Thanh trước tiên mở mắt, nương theo ánh trắng sáng tỏ, mơ hồ nhìn đến lão bạch hổ vừa mới rồi còn uy phong lẫm lẫm hiện tại đã vô khí lực nằm ở trên người mình.

Mạnh Hạ Thanh nhíu nhíu con ngươi, tính thử hỏi xem: “..... Tiểu Mễ?”

Bộ lông của đại lão hổ màu trắng ở trên người hiện tại đều trở nên bần hê hê. Nghĩ cũng biết một kích vừa rồi kia có bao nhiêu tổn hại đến thân thể nó. Lão hổ cường ngạnh ngạnh đầu, nhe răng, lộ ra một nụ cười tươi ngậy ngốc, lại không biết rằng bộ dạng tươi cười của nó vẫn giống như bộ dạng đáng yêu của con mèo nhỏ mọi khi. Nụ cười tươi của nó đồng dạng với vẻ đáng yêu của con mèo nhỏ mọi khi là vì, hiện tại nhìn qua nó đã có chút dữ tợn: “Chủ nhân.....”

Bởi vì hình thể biến hóa, tiếng “chủ nhân” này thốt ra cũng không phải là thanh âm non nớt mềm mại, mà là tựa như tiếng “ừ ừ” của sấm mùa xuân.

Nhưng Mạnh Hạ Thanh hoàn toàn không bị bộ dạng hiện tại bộ cùng thanh âm của nó dọa, ngược lại vươn hai tay ra, gắt gao ôm trụ lấy lão đại Tiểu Mễ. Anh hoàn toàn không thể nghĩ được, ngay tại lúc bản thân gặp nguy hiểm, Tiểu Mễ dĩ nhiên lại xuất hiện ở ngang trời, hơn nữa còn cứu tính mạng của anh. Chẳng lẽ nó không thêm để ý đến chuyện anh lừa gạt nó hay sao?

Không chỉ có như thế, Tiểu Mễ cứ nhiên còn biến thân thành hình dạng của lão hổ thật sự. Tuy rằng Mạnh Hạ Thanh cũng có thể đoán ra, sở dĩ Tiểu Mễ sinh ra loại biến hoá rất lớn này cùng với chuyện ngay đó, trong lúc tâm tình cấp bách, anh có truyền vào trong người nó một tia yêu lực của hổ yêu, nó sẽ không thể rời khỏi thân thể Tiểu Mễ. Nhưng cho dù như vậy, một tia yêu lực của hổ yêu sao có thể làm cho nguyên hình của Tiểu Mễ sinh ra biến hoá lớn đến như vậy, từ một con mèo bình thường, thoát cái biến thành cực đại lão hổ? Không thể không nói đây là một kỳ tích nha.

Không biết này có phải vì “Thương anh nên sẽ biến thành anh” không đây? Tiểu Mễ bởi vì quá để ý Mạnh Hạ Thanh, hơn nữa lại bởi vì lần nữa nói bản thân mình là lão hổ, kết quả ở thời điểm nguy nan, nó tiến đến thì biến thân thành lão hổ thật? Kết quả này làm cho mọi người có mặt ở đây đều ghen hòng nhìn trần trụi nó rồi.

Mạnh Hạ Thanh liên tiếng gọi tên Tiểu Mễ, vươn tay vuốt ve lại chỗ lông rối xù bị quang cầu đánh phải trên người Tiểu Mễ. Anh cẩn thận vuốt ve, tuy rằng bộ lông trắng phau này đã trở nên bần hê hê, nhưng sờ lên cũng không thấy bị tổn thương gì. Cẩn thận ngẫm lại, dù sao thân thể của bạch hổ cũng không phải thật thể [thân thể chân thật] của Tiểu Mễ, chỉ là tạm thời mượn yêu lực của hổ yêu biến hoá mà ra, cho nên cho dù bị thương cũng không phải vết thương ở trên người Tiểu Mễ, mà phải là yêu lực của anh bị tiêu hao mới đúng.

Tiểu Mễ thấy chính mình thật sự đến cứu được chủ nhân, lúc này từng giọt từng giọt lớn nước mắt liền từ trong cặp mắt có ánh nhìn xanh biếc kia thi nhau trào ra, rồi rơi xuống. Khi Tiểu Mễ ở hình người, ánh mắt còn toả ra chút sắc lam, chẳng qua cũng không kéo sự chú ý của người khác. Sau khi biến thành mèo, ánh mắt kia liền thành màu lam xinh đẹp của bảo thạch, làm cho mỗi lần Mạnh Hạ Thanh chỉ cần đối diện

với nó đều không thể ngăn cản bản thân càng ngày càng sa vào trong đó. Mà hiện tại ở hình thái bạch hổ này càng khiến cho ánh sáng sắc ngọc từ ánh mắt kia phát ra càng chói mắt, như là tất cả các ngôi sao sáng trên bầu trời đêm đều tích tụ lại trong đáy mắt của nó vậy. Mà hiện tại, hai con người lam sắc thật to này đang chiếu rọi thân ảnh của chính Mạnh Hạ Thanh.

“Tiểu Mễ..... Thực xin lỗi.” Lời giải thích bị trì hoãn đến lúc này, rốt cuộc cũng được Mạnh Hạ Thanh thoát ra khỏi miệng. Anh gắt gao ôm chặt Tiểu Mễ, rồi vươn tay lau lau dòng nước đang tuôn trào từ đôi mắt tròn to.

“Người hiện tại..... Hẳn là biết thân phận của ta rồi...? Đúng vậy, ta chính là Biện Hao. Ta không nên dối gạt người, lại càng không nên giấu giếm thân phận của chính mình..... Đây đều là ta sai. Ta chưa từng hi vọng quá xa vời vào sự tha thứ của người, chỉ hi vọng trong cuộc sống sau này của người, người đừng quên đoạn thời gian chúng ta từng sống cùng nhau. Xin người..., không cần phải đem ta loại bỏ ra khỏi trí nhớ của người, được không?” Anh cười khổ một chút: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ lại xuất hiện ở trước mặt người. Ta đã hiểu rõ rồi, dù sao hiện tại cũng không có cái gì thật sự lưu luyến. Lần này, chuyện tình của Khổng Tử Vũ đã giải quyết xong, ta sẽ lại đầu thai chuyển thế.... Sau đó, tuyệt đối sẽ không hiện ra trước mặt người.....”

“Chủ nhân ngu ngốc!!” Tiểu Mễ tức khí rống to. Tiếng hổ gầm làm cho hai tai của Mạnh Hạ Thanh “ù ù” rung động. “Chủ nhân ngu ngốc, chủ nhân ngu ngốc!! Ta cứu người trở về cũng không phải là vì để cho người rời ta đi à nha! Ta chưa từng có nói qua là sẽ không tha thứ người a grao grao... Đây là bản thân người hồ tưởng loạn tưởng, Tiểu Mễ ta là con mèo không có lòng độ lượng sao? Còn có, ca ca luôn nói người nói bậy, nói người gạt ta cái gì đó a..... Nhưng là trong lòng ta, ta thật sự không thêm để ý cái này nọ gì đó đâu a grao”

Mạnh Hạ Thanh khẽ cau mày: “Không thêm để ý? Nhưng mà Tiểu Mễ, chúng ta bắt đầu mọi chuyện là từ lừa gạt, người thật sự.....”

“Chỉ cần là chủ nhân, cho dù là nói dối ta cũng không chút nào để ý!” Hổ trắng [chân trước của con hổ] thật to đè lại thân mình Mạnh Hạ Thanh, Mao Tiểu Mễ một bên khóc một bên vươn đầu lưỡi không ngừng liếm lên khuôn mặt Mạnh Hạ Thanh. “Hơn nữa, trừ thân phận của người ra, người còn gạt ta chỗ nào sao? Người không thích ta sao, người cảm thấy ta không đáng yêu sao?”

“Như thế nào có thể..... Ta yêu nhất người. Tiểu Mễ, người là con mèo đáng yêu nhất trên thế giới này a.”

Cái đầu thật lớn của Tiểu Mễ hướng vào trong lòng của Mạnh Hạ Thanh rụi rụi: “Kia không phải tốt lắm rồi! Nếu xét đến nói dối, ta còn lừa người ta là lão hổ, đây không phải cũng giống nhau đó sao?”

Theo thời gian trôi đi, yêu lực ở trên người Tiểu Mễ cũng giống như bùa chú ma pháp trên người của cô bé Lộ Lem trong câu chuyện cổ tích, dần dần cũng biến mất. Thân hình cực lớn của lão hổ càng lúc càng teo nhỏ, bụi vằn màu đen trên người cũng chậm chậm biến mất, cuối cùng Tiểu Mễ lại biến thành một con mèo sữa nhỏ đáng yêu, lớn bằng bàn tay. Đây là bởi vì lúc trước Mạnh Hạ Thanh thêm chú yêu lực ở trên người nó, lần này ngoài ý muốn biến thành lão hổ sau khi sử dụng để đánh lại quang cầu, nó lại lần nữa biến trở về thành bé mèo nhỏ ngốc hồ hồ trước kia. Hai chân sau của “dẫm nát” ngực Mạnh Hạ Thanh, chân trước vươn lên đặt trên hai má của anh, liều mạng vươn đầu lưỡi liếm khuôn mặt Mạnh Hạ Thanh.

“Chủ nhân, người như thế nào còn không nhìn ra như vậy nhỉ. Nhỏ như vậy nhỏ (tiểu nhân) sự tình như vậy nhỏ người luôn nhớ thương [chắc là để tâm hợp hơn], như vậy rất dễ bị già nha!” Tiểu Mễ khởi công giáo huấn Mạnh Hạ Thanh, đến đây đầu đã dừng: “Về sau lại có chuyện tình gì, không thể lại gạt ta! Có nghe thấy không! Ta thích người, người thích ta, chỉ cần ngăn đó là đủ rồi, chẳng phải những chuyện loạn thất bát tao này hay cái gì gì đó cũng không mấy may mang chút ý nghĩa gì đó sao?”

Nghe Tiểu Mễ nói chuyện trắng một buổi, tâm tư của Mạnh Hạ Thanh cũng mở rộng thông suốt. Nguyên lai cản trở anh cùng Tiểu Mễ cũng không phải lời nói dối sứt sọc gì đó, mà là anh tự tìm phiền não cho tâm mình a. Anh hiện tại dị thường hối hận. Chính là bởi vì anh suy nghĩ nhiều, cho nên anh đẩy Tiểu Mễ rời xa mình; chính là bởi vì anh suy nghĩ nhiều lắm, cho nên anh dùng lời nói khó nghe thương tổn đến Tiểu Mễ; chính là bởi vì anh suy nghĩ nhiều lắm, cho nên mới đem một việc đơn giản làm cho quá mức phức tạp lên.

Con người chính là như vậy, bởi vì thiếu sự hiểu biết lẫn nhau mà sinh ra hiểu lầm, cuối cùng khiến cho bạn bè phản bội nhau, người thân bị chia cách, bạn lữ phải chia tay. Họ không biết, có đôi khi một việc được nói ra sẽ đơn giản hơn rất nhiều so với việc buồn phiền và sự suy đoán ở trong lòng. Phức tạp hoá mọi chuyện lên chỉ khiến cục diện càng lâm vào sự bế tắc mà thôi. Mà tâm tính khoái hoạt, suy nghĩ đơn giản mới là kẻ chân chính hiểu thấu nhất lão thiên gia.

Mạnh Hạ Thanh ôm lấy Tiểu Mễ, như là đang nâng trên tay bảo vật quý giá nhất trên đời. Anh đem đầu mình vùi thật sâu vào cổ Tiểu Mễ, không để cho Tiểu Mễ nhìn thấy nước mắt đang trào ra từ nơi khoé mắt của anh. Giọt giọt nước mắt chen vào làn da trắng nõn dưới bộ lông. Đây là giải thích của anh, cũng là thiệt tình thổ lộ của anh.

Mao Thư Trần ở bên cạnh thấy một màn như vậy, hé miệng muốn nói cái gì đó, nhưng, đại khuyển Hà Trung Toàn ở trong lòng cậu lại kéo góc áo cậu, ngẩng đầu, hướng cậu “ăng ăng... ăng ăng” vài tiếng. Mao Thư Trần một lần nữa lại ngồi xuống, ôm lấy thân mình Hà Trung Toàn. “Bổn cậu, lúc này người mới thông minh ra.”

Khổng Tử Vũ cũng hóa thành hình người, ôm lấy người yêu mà hấn thật vất vả mới tìm về được, cúi đầu, ghé vào lỗ tai người yêu nói cho y rõ, năm trăm năm nay, hấn ngày cũng như đêm không ngừng mong nhớ đến y.

— Người có tình sẽ được tương ngộ, trên đời này còn có chuyện gì có thể hoàn mỹ hơn, vui vẻ hơn so với chuyện này đây?

“Chủ nhân, người ngày đó ở điện thoại dám nói ta đáng ghét, làm hại ta thương tâm vài ngày, người phải chịu trách nhiệm nha.”

“Ân, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Không được lấy chuyện bếp núc của người ra làm nhảm với ta.”

“Ân. Ta không làm nhảm.”

“Lần này là lỗi của người, cho nên về sau không thể hạn chế số lượng kem cốc và sữa mà ta muốn ăn.”

“Ân, muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu.”

“Hi hi, chủ nhân người thật tốt.” Tiểu Mễ tạm dừng một chút, bỗng nhiên nhăn nhăn cái trán rồi bật đứng dậy: “Đúng rồi..... Trước kia ta có hay không đã nói qua là ta yêu người?”

“Không có, người nói đi.”

“A? Ta không phải vừa mới nói sao.....”

“.....”

Dưới ánh trăng sáng tỏ, chiếu lên mặt đất bóng một chú mèo nho nhỏ cùng chủ nhân của mình hòa lại làm một.Hết – Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-me-bat-phat-uy>